

HORIA SIMA

Ce
Este
Comunismul?

Editura «DACIA»

MADRID

1972

www.dacoromanica.ro

Depósito legal: M. 6413-1972

Impreso en Comercial Española de Ediciones, S. A. Coruña, 30. Madrid

NOTA EXPLICATIVA

Această carte își trage originea din două conferințe ținute la Cercul de Studii al revistei Fuerza Nueva, în 16 și 22 Aprilie 1970, sub titlul «¿Qué es el comunismo?» și «El comunismo en acción y los medios de defensa».

Ultima conferință a fost lărgită cu noi perspective de orientare în complexitatea fenomenului comunist. În cadrul unei conferințe nu se putea abuza de timpul și atenția auditorului.

Luând proporții, ultima conferință s'a convertit în două părți distincte, încât în cele din urmă lucrarea se prezintă în forma care urmează:

- I. Ce este comunismul?*
- II. Creștinism și comunism.*
- III. Comunismul în acțiune și mijloacele de apărare.*

Toate temele tratate formează un tot inseparabil și reprezintă datele unei experiențe de peste 40 de ani în lupta contra comunismului. Rostul acestei cărți nu este să rămână în domeniul teoriei, ci să servească de îndreptar practic tuturor oamenilor liberi în acțiunea de descoperire și combatere a Inamicului, în jungla conspirației comuniste.

13 Septembrie 1970.

AUTORUL

I. CE ESTE COMUNISMUL?

Subiectul conferinței mele pare neinteresant și chiar inactual. Cum de mai vorbim de o chestiune atât de elementară când mii de autori, în mii de cărți și în zeci de mii articole, utilizând o imensă bogăție de izvoare, au explicat fenomenul? Atât de mult s'a tratat această temă încât astăzi e de presupus că nici cel mai îndepărtat om de viața politică nu poate să nu cunoască comunismul în trăsăturile lui caracteristice.

Și totuși riscăm afirmația să susținem contrariul: cutoatecă această organizație datează de peste o sută de ani, cutoatecă a învins în Rusia Sovietică de peste o jumătate de secol și astăzi stăpânește aproape jumătate din suprafața globului, cutoatecă asupra acestei ideologii s'au scris biblioteci întregi și continuă să se scrie într'un ritm halucinant, cașicum n'ar exista altceva mai demn de cunoscut pe lume decât marxism-leninismul, totuși lumea trăește cu o imagine eronată despre comunism. Ceeace își inchipue că e comunism, nu e comunism, iar ceeace e comunism autentic, continuă să rămână un mister pentru imensa majoritate a oamenilor.

Pentru a ne convinge de acest adevăr, dispunem de un argument decisiv:

—Cum se face că cu toată munca conștiincioasă a atâtor experți în materie de comunism nu s'a descope-

rit până acum remediul acestei boli mortale pentru civilizația noastră? Cum se explică că cutoatecă există excelente informații asupra comunismului, totuși oamenii politici cari au condus destinele omenirii în acest interval nu au fost în stare să întocmească un sistem eficace de apărare contra acestei primejdii? Amenințarea crește din zi în zi. Alte și alte popoare cad în robia comunismului. Dela întemeierea comunismului și până astăzi, istoria comunismului constituie o serie neîntreruptă de succese. E o fatalitate care împinge omenirea sub roțile monstruoasei tiranii comuniste, acea faimoasă «alunecare spre stânga a istoriei»? Au secăt în așa măsură izvoarele de inteligență, de inspirație și energie ale Occidentului încât acceptă cu resemnare, ca o scadență inevitabilă, guvernul mondial al dictaturii comuniste?

Explicația nu ni se pare că satisface un spirit critic. E absurd de presupus că popoare de înaltă cultură, cari până mai ieri stăpâneau tot rotogolul pământului și cari demonstrează și astăzi prin uriașul lor efort în domeniul civilizației tehnice că clocotesc de energie, să fi renunțat la responsabilitățile lor istorice. E de neconceput ca instinctul lor de conservare să fi degenerat în așa măsură încât să-și sape singuri groapa în care vor fi asvârliți mâine de ateo-marxiști.

Această capitulare progresivă a lumii occidentale, infinit superioară în resurse tehnice, industriale, economice, intelectuale, lumii comuniste, constituie un fenomen anormal. Se întâmplă ceva în lume care nu se poate explica altfel decât că omenirea trăește într'o totală ignorare a resorturilor cari mișcă angrenajul imperialismului comunist.

Trebue să completez acum afirmația mea. Numai lumea liberă, lumea încă liberă, se găsește în situația desavantajoasă de a lupta cu un inamic pe care nu-l cunoaște. Popoarele căzute în robia comunismului i-au

descoperit realitatea monstruoasă din propria și tragica lor experiență. Dar cunoștința lor nu le poate folosi la nimic. E tardivă. Nu o mai pot valoriza politic. Sistemul comunist de guvernare, bazat pe teroarea nelimitată, nu le mai oferă nicio oportunitate ca să-și poată recuceri dreptul la viață. Ele sunt condamnate să trăiască ca într'un corset de fier. Orice încercare de a-și schimba cruda soarte, orice răsvrătire, se isbește de ferocitatea regimului. Pe frontispiciul fiecărui Stat comunist, mare sau mic, e scrisă sentința descoperită de Dante la intrarea în infern: «Lasciate ogni speranza, voi che entrate».

Aceste popoare nu și-au pierdut speranța într'o răsturnare a tiraniei. Dar ele își dau seama că prin propriile lor mijloace niciodată nu se vor putea elibera. Regimul comunist nu le îngăduie nicio mișcare care ar putea să-i pună în pericol existența. Deaceea ele își îndreaptă privirile triste spre Occident, spre creștinătatea puternică și bogată din Occident, de unde își așteaptă mântuirea. Și raționamentul lor e logic. «Nu se poate —gândesc aceste popoare— ca Occidentul să nu fi învățat ceva din experiența noastră cu comunismul și să nu-și ia măsurile de apărare. Nu se poate ca responsabilitii popoarelor civilizate ale lumii să repete erorile conducătorilor noștri, cari ne-au costat libertatea, independența și milioane de morți. Dacă nu din solidaritate cu suferințele noastre, cel puțin sacralul lor egoism le va dicta ca să sdrobească fiara înainte ca să nu se întărească prea mult și o înfrângere a ei să nu mai fie posibilă. Tragedia noastră le va servi ca lecție pentru a reacționa cu toată energia contra răului care ne-a cuitropit pe noi».

Popoarele noastre sunt condamnate la robia perpetuă, și mai grav decât atâta, la extincțiune lentă dacă nu se produce miracolul unei intervenții din Occident.

Și acum să trecem la subiect. Dece este atât de greu de a cunoaște natura comunismului? Dece, cutoatecă dispunem de o documentare imensă, comunismul rămâne o problemă tenebroasă, în ale cărei cotituri și necunoscute inteligența riscă să se piardă ca într'un labirint?

Explicația e simplă: comunismul nu e ceea ce se vede din el, ceea ce se percepe din realitatea lui istorică și politică. Imaginea lui vizibilă nu e a decât o parte a lui și nu cea esențială. Comunismul poate fi asemănat cu un iceberg, care nu-și arată decât partea de deasupra, în timp ce partea de dedesubt și cea mai periculoasă pentru navigație rămâne ascunsă în valuri. Pentru a-l înțelege construcția lui perfidă, putem să ne referim și la distincția ce o fac filosofii între numen și fenomene. Numenul este lucrul în sine, realitatea absolută, în timp ce fenomenele sunt aparițiile sau manifestațiile numelui, conform modului în care noi le putem cunoaște prin categoriile inteligenței. Există și un numen comunist, o realitate mai ascunsă, mai impenetrabilă, care își trimite reflexele multicolore în societatea noastră. Noi confundăm comunismul cu formele sub care își desfășoară potențialul lui distructiv și ignorăm infrastructura lui, centrul lui de comandă care dirijează toate activitățile lui. Ceea ce se vede din comunism sunt exterioarele lui, instrumentele lui de lucru, realitățile lui de grad secund, în timp ce realitatea lui de gradul întâiu, aceea care explică seria tuturor succeselor lui, nu se poate surprinde decât printr'o perforare a structurilor lui superficiale.

Metoda noastră de a explica comunismul va consta în a dărâma mai întâiu fațada lui înșelătoare, învelișurile sub care se ascunde, pentru a rămâne fața în față cu monstrul. Vom pune mai întâiu ordine în materialul de care dispunem, arătând ceea ce nu e comunismul, eliminând aparențele lui, pentruca în final să vorbim de

nucleul lui vital, de unde emană tot ce se întâmplă în lume sub numele de comunism. Această separație între inamicul real și camuflările ce le utilizează pentru a înșela buna credință a oamenilor este de importanță decisivă pentru combaterea comunismului. Cu rari excepții, omenirea a combătut comunismul în epifenomenele lui, în derivatele lui, și ignorează centrele cari alimentează toate activitățile lui.

1) Comunismul nu e o doctrină

Comunismul posedă o doctrină, dar în structura lui intimă nu este ceeace se chiamă filosofie sau doctrină marxistă.

Este o superstiție să se creadă că succesele comunismului s'ar datora superiorității concepției marxiste în raport cu alte ideologii și justeii viziuni ce-a avut-o despre evoluția omenirii în epoca noastră.

A devenit loc comun constatarea că previziunile lui Marx referitor la transformările ce le va suferi societatea modernă sub impulsul noile forțe economice nu s'au verificat în realitate. Marx susținea că comunismul va birui mai întâiu în țările industriale, pentru că numai în aceste țări se vor realiza condițiile necesare pentru răsturnarea ordinei burgheze. În țările de înalt nivel industrial, spunea el, se vor produce două fenomene simultane de tendințe diametral opuse: deoparte o concentrare a capitalului, de alta o proletarizare progresivă a maselor populare. Când aceste condiții interne din societatea burgheză vor ajunge la paroxism, lupta de clasă va lua forme acute, se vor produce revoluții și puterea va cădea în mâinile proletariatului.

Spre disperarea exegeților marxiști, nicăiri pe glob această schemă nu s'a convertit în realitate. Realitatea

refuză să se încadreze în tiparele gândirii marxiste. Și e ușor de demonstrat. 1) Comunismul n'a biruit în nicio țară de înalt nivel industrial. Toate victoriile comuniste au avut loc în țări de tip agrar, cu o industrie în fașe sau nu suficient de dezvoltată ca să poată caracteriza economia lor: Rusia, China, România, Polonia, Ungaria, Letonia, Estonia, Cuba, Albania, Coreea, Vietnam, etc. 2) A doua constatare neplăcută pentru doctrinarii post-marxiști este că masele populare din țările puternic industrializate nu se proletarizează. Fenomenul ce se produce este exact invers. Nivelul de viață al maselor populare se îmbunătățește repede, atingând nivelul claselor medii. Problema socială se rezolvă în Statele Occidentale sau în Japonia, așa putea zice, printr'o îmburghezire a muncitorului: prin salarii mai bune, printr'un sistem eficace de securitate socială, prin participarea la beneficiile întreprinderilor. Mizeria claselor de jos, așa cum a fost descrisă în literatura secolului al XIX-lea, nu mai există astăzi în aceste țări.

Nu mă pot extinde asupra acestei probleme, arătând că și sub alte aspecte doctrina materialismului filosofic și istoric este falimentară. Dar cu tot discreditul în care a căzut marxismul ca filosofie și doctrină, marxismul ca mișcare și organizație politică continuă să recolteze triumfuri. Doctrina deși infirmată de fapte, nu prejudiciază mișcării. Cum se explică această anomalie? Nu există decât o singură explicație: secretul expansiunii comuniste nu zace în doctrină. Trebuie să existe un alt motor, un alt centru energetic care să alimenteze comunismul, independent de doctrina lui.

2) *Comunismul nu este un sistem economic și social*

Ca și la capitolul doctrinei, nu negăm că comunismul și-a făurit un sistem economic și social, pe care-l flutură în bătalie ca un stindard pentru a capta simpatia maselor populare, dar nu acest sistem constituie nota lui dominantă și nu el explică uriașa expansiune ce-a luat-o aceasta mișcare.

Lupta ce-a izbucnit între comunism și restul omenirii libere ar fi, după propaganda comunistă, o luptă pe viață și pe moarte între doua sisteme sociale și economice diferite: deoparte capitalismul, de alta noua societate, organizată pe baze socialiste. În această competiție mondială, unul din cele două sisteme e destinat să dispară.

Această simplificare a relațiilor dintre cele două blocuri nu corespunde realității. Această presupusă existența a unui antagonism iremediabil între capitalism și comunism e una din acele false cărți de identitate cu care se prezintă comunismul în viața internațională.

Dacă examinăm cele două forțe în prezență cari își dispută de aproape un secol dominația lumii, constatăm cu mirare că diferențele între ele nu sunt tocmai atât de radicale cum le trâmbițează comunismul. Între cele două forțe, una presupusă conservatoare, iar alta presupusă revoluționară, aproape nu putem distinge clar ceeace le separă. Ce inovații aduce comunismul în raport cu capitalismul? Dacă ne-am orienta după scrierile marxiste, comunismul ar aduce o structură socială superioară vechei societăți burghezo-capitaliste, din care ar dispărea injustițiile sociale. Dar este așa? Dacă privim realizările pe teren ale comunismului, Statele în care a biruit și pe care le guvernează fără controlul unei opoziții, nu descoperim nimic din aceste mari și generoase

schimbări sociale anunțate. Aplicarea unui program destinat să corecteze deficiențele sistemului capitalist. Constatăm dimpotrivă un lucru și mai senzațional: comunismul nu numai că lasă să subsiste în regimul cel crează viciile sistemului capitalist, dar și le însușește, aplicându-le cu o duritate necunoscută în lumea întreprinderii libere.

În sistemul comunist nu dispăre nici sistemul capitalist și nici tendința lui de concentrare; dimpotrivă, sub controlul Statului, se realizează cea mai uriașă concentrare de capitaluri ce se poate imagina într-o societate. Sunt expropriați toți capitaliștii, mari și mici, toți profesioniștii, toți meseriașii, orice individ care posedă o cât de mică avere, dar nu în profitul poporului, ci al aparatului central al partidului comunist, format din câteva zeci de persoane. Aceste persoane sunt cei mai mari capitaliști de pe glob. Ei dispun în mod nelimitat de toate bogățiile țării, de mijloacele ei de producție și ceea ce este mai grav, chiar și de munca oamenilor. Nu scapă niciun sector din economia unei țări care să nu fie supt de hidra partidului.

Dar ce se întâmplă cu exploatarea omului de către om în sistemul comunist? A dispărut, făcând loc justiției sociale, cum proclamă profeții lui? Nu numai că nu se constată un început de reparație a injustițiilor sociale, dominante în societatea precedentă, ci dimpotrivă, exploatarea omului de către om ia forme barbare, mergând până la distrugerea lui fizică, prin munci extenuante, salarii derizorii și lipsă de alimente. Comunismul a introdus sclavia-moderna, omul-robot, omul-simplă unitate de muncă, tratat mai rău ca animalele.

Într-o carte a mea, referitor la acest subiect, menționez că comunismul, comparat cu capitalismul, nu schimbă nimic din structura lui nedreaptă, nu ameliorează condiția umană, nu aduce nicio idee generoasă,

ci își însușește din societatea burghezo-capitalistă tot ce e rău, toate aspectele ei negative, toate deșeurile acestei societăți, și acestora le dă prioritate în propriul lui sistem, potențându-le la maximum. În timp ce în societatea burghezo-capitalistă binele și răul coexistă în diferite proporții, în societatea comunistă binele este eliminat total, iar răul extras ca o entitate de preț și cultivat în stare pură, așa cum se produc culturile microbiene. Comunismul nu combate capitalismul pentru a-i suprima abuzurile, pentru a crea o lume mai dreaptă și mai bună, ci pentru a exercita tehnica răului, exploatarea, nedreptățile, crima, fără nicio limită. Nu e raiul pe pământ ce vrea comunismul să realizeze, ci iadul pe pământ, prin mijlocirea formelor celor mai rafinate de tortură ale bieteii ființe umane.

Dacă facem o incursiune istorică pentru a examina relațiile dintre comunism și țările capitaliste în ultimii 50 de ani, ne aflăm în fața acelorași fenomene inexplicabile, cari ne împiedecă să acceptăm ideea unui conflict. Dacă exista această luptă pe viață și pe moarte între cele două sisteme, cum se face că oridecâteori Rusia Sovietică a ajuns în impas, au sărit țările capitaliste în ajutorul ei? Cine nu-și aduce aminte că revoluția bolșevică din 1918 a fost salvată de Președintele Wilson? Dar cine a salvat pe Stalin de loviturile armatei germane? Cine a îngăduit armatelor roșii să cucerască Europa răsăriteană? Cine și-a dat beneplacitum pentru zdrobirea revoluției maghiare? Dar acum recent, cine a consimțit la invazia Cehoslovaciei și înăbușirea celui început timid de liberalizare? Oridecâteori un regim comunist se găsește în dificultate, i se întinde o mână de ajutor din partea țărilor capitaliste, pentru a-l proteja fie de nemulțumirile populare fie de primejdiile externe.

În concluzie, nu numai că nu există acel antagonism

profund și iremediabil între capitalism și comunism, ci asistăm mai degrabă la o compenetrare între cele două sisteme, cașicum ar exista o înțelegere secretă între ele și cașicum amândouă ar urmări același obiectiv politic. După toate manifestările lui de până acuma, capitalismul ocrotește comunismul și îi prepară terenul pentru cucerirea întregii lumi.

3) Comunismul nu este o revoluție

Cutoatecă agitațiile comuniste se țin lanț în întreaga lume, cutoatecă aparențele indică că am avea deaface cu o revoluție care se propagă irezistibil, cucerind țară după țară, totuși realitatea ne obligă la o revizuire istorică. Nu cunoaștem nicio revoluție făcută de comuniști, iar comuniștii n'au ajuns la putere în nicio țară pe calea unei revoluții. Revoluțiile le-au făcut alții, alți oameni, alte partide, cu alte programe și lozinci, iar singurul merit al comuniștilor este că au avut abilitatea să profite de sacrificiile adevăraților revoluționari. Aceasta nu se chiamă revoluție, ci parazitism revoluționar.

Să luăm Rusia, țara în care a triumfat pentru întâia oară ideologia comunistă în lume și care e considerată ca «alma mater» a acestei mișcări. Marea Revoluție Rusă a fost opera elementelor moderate ale națiunii, liberali, socialiști revoluționari sau agrari, socialdemocrați și chiar anumite elemente din nobilime. Revoluția a izbucnit ca o reacție a întregului popor, a tuturor claselor sociale, contra unui regim cari nu mai corespundea nevoilor lui de viață. Un puternic impuls a primit deasemenea Revoluția Rusă din partea naționalităților componente ale mosaicului etnic din Imperiul Rus, cari s'au ridicat pentru a-și câștiga libertățile

naționale. Dacă s'ar fi desfășurat în condiții normale, rezultatele Revoluției Ruse ar fi fost asemănătoare cu ale Revoluției Franceze: dărâmarea privilegiilor nedrepte și crearea unei societăți de tip burghezo-democratic.

La data când a fost răsturnat regimul țarist, Februarie 1917, șefii bolșevici, Lenin, Trotski și alții, se aflau în exil, iar Stalin deportat. Participarea lor la evenimentele din Februarie a fost nulă. Chiar în Sovietele de soldați și muncitori cari s'au constituit după abdicarea Țarului, precumpăneau elementele moderate. Bolșevicii au utilizat perioada de guvernare a lui Kerenski pentru a subplanta la conducerea Sovietelor forțele naționale. Rând pe rând, socialiștii revoluționari și social-democrații, adevăratul motor al revoluției, au fost îndepărtați dela locurile de comandă și înlocuiți cu bolșevici. Prin această substituie, muncitorimea a ajuns masa de manevră a bolșevicilor. Când au avut certitudinea ca stapânesc masele populare, atunci bolșevicii au alungat guvernul provizoriu și s'au instalat ei la putere.

Bolșevicii nici nu recunosc ca dată a revoluției lor rasturnarea regimului țarist, căci ar însemna să recunoască că revoluția au facut-o alții și nu ei, ci Octombrie 1917, când a fost înlăturat guvernul Kerenski. Bolșevicii au cucerit puterea cu câteva mii de oameni cari au reușit sa se infiltreze în posturile de comandă din organizațiile muncitorești.

Implantarea regimului comunist în Spania s'a realizat exact după aceeași formulă. La răsturnarea monarhiei, participarea comuniștilor a fost nulă, dar, pe nesimțite, puterea a alunecat tot mai mult spre stânga, până ce, după victoria Frontului Popular în 1936, comuniștii au ajuns să aibă influență preponderentă în guvern.

Ce revoluții au facut comuniștii ca să ajungă stăpâni în România, Ungaria, Bulgaria, Polonia sau țările

baltice? S'a revoltat populația din aceste țări sub steagul partidului comunist, contra vechei conduceri, pentruca apoi să-și proclame atașamentul lor față de Moscova? Partidele comuniste din toate aceste țări erau prea slabe să realizeze o revoluție, iar populația era ostilă oricărei apropieri de Moscova. Comuniștii au fost instalați la putere de către armata sovietică de ocupație, deși reprezentau fracțiuni infime din populație, cu concursul binevoitor al marilor democrații occidentale.

Dar să luăm exemplul cuban, care e mai recent și tot atât de elocvent. Fidel Castro n'a cucerit puterea în calitate de șef comunist, ci în calitate de șef al unei revoluții naționale. Dacă dela început și-ar fi desvaluit identitatea politica, nu ar fi avut acest succes. El a speculat nemulțumirile contra regimului Batista, coalizând întreaga opoziție și numai după ce s'a consolidat la putere, și-a scos masca și a dat revoluției o direcție comunistă, eliminând rând pe rând elementele cari se opuneau acestui curs.

China nu a fost cucerită de Mao printr'o acțiune revoluționară, ci printr'o campanie militară organizată din nord cu sprijinul Sovietelor și cu colaborarea Americanilor. Aceștia din urmă au creat un vacuum militar în aceasta regiune, obligând pe Japonezi să se retragă, iar ei refuzând să mai susțină pe Chang-Kai-Shek.

Exista și un alt tip de cucerire a unei țări, cu ajutorul teroarei, cum s'a petrecut în Jugoslavia lui Tito, sau în Indochina, cu Ho-Chi-Minh. Nici aceasta metodă nu poate fi considerată revoluționară, căci îi lipsește adeziunea populației.

Când o grupare politica reprezintă un curent revoluționar, aceasta se vede din atitudinea maselor populare. Masele ies în stradă scandând lozincile acelei grupări, expunându-se pentru șefii lor, luptând contra ordinii constituite și odata aceasta ordine distrusă, insta-

lând la putere pe cei care reprezintă idealul lor. Ori în toate revoluțiile care s'au încheiat cu victoria comuniștilor, șefii lor au stat la început în umbră, au lăsat pe alții să se lupte, să își asume riscurile bătăliei, și ei nu au intrat în acțiune decât în momentul final, pentru a culege roadele sacrificiilor făcute de alții.

Să nu confundăm revoluția cu agitațiile întreținute de comuniști în întreaga lume. Aceste agitații sunt opera câtorva mii de agenți antrenați în școli speciale. Câțiva indivizi bine pregătiți pot să provoace confuzie în popor, săvârșind atentate sau exploatând nemulțumirile populare. Revoluția este un fenomen mult mai profund, o acumulare de nemulțumiri în cadrul unei națiuni, care izbucnesc la lumina, la un moment dat, ca lava unui vulcan. Revoluția Franceză a fost o revoluție. Revoluția Rusă din Februarie 1917 a fost o revoluție, dar istoria nu înregistrează nicio revoluție făcută de comuniști, sub propria lor responsabilitate.

Comuniștii nu sunt revoluționari în sensul nobil al cuvântului. În nicio țară din lume nu au fost capabili să antreneze masele populare ca să lupte pentru victoria steagului lor. Ce e tactica Frontului Popular decât mărturisirea propriei lor neputințe? Veșnic simt nevoia să se ascundă sub alte etichete, îndărătul altor forțe, servindu-se de emblemele și lozincile altor partide, deoarece știu că dacă ar lua ei inițiativa, ar fi repudiați de popor. Când se prezintă în alegeri un partid comunist, nicio dată nu pot să treacă peste o fracțiune din corpul electoral.

Comuniștii posedă arta de a profita de erorile altor partide și de slăbiciunile oamenilor. Cu aceste metode perfide pot să se ridice la putere, dar niciodată la onoarea de a făuri o revoluție.

4) *Comunismul nu este un partid*

Cutoatecă există nenumărate partide comuniste în lume, grupările politice ce poartă această titulatură nu pot fi asimilate partidelor tradiționale, începând dela cele conservatoare până la social-democrați. Un partid comunist nu-și găsește loc nici în conceptul general de partid.

Un partid, grosso modo, e o fracțiune dintr'un popor care se organizează, pe baza unui program sau al unui ideal, pentru a cuceri puterea în Stat. Un partid luptă ca să-și impună punctul lui de vedere, formulat de un grup de cetățeni, în conducerea Statului. În orice caz, independent de obiectivele urmărite de un partid, el este o expresiune a națiunii, o formație care se plăsmuiește din energiile naționale, din solul Patriei, și care își găsește împlinirea politică în limitele ei. Un partid din Franța, de pildă, nu urmărește să cucerească puterea în Anglia, și invers. Aspirațiile unui partid, dela cele mai sublime, până la cele mai meschine, se satisfac în cadrul unei națiuni.

Partidele comuniste nu au o amprentă națională. Ele nu sunt manifestații ale națiunii, nici ca origine și nici ca structură internă. Cum se naște un partid comunist? Impulsul de formare al unui partid comunist nu vine dintr'o neliniște a unei categorii de cetățeni, ci de peste hotare, dela Internaționala Comunistă. Această organizație dispune crearea unui partid în cutare sau cutare țară. Provenind dintr'un mediu politic exterior națiunii și ostil națiunii, este logic ca un partid comunist să nu se poată identifica niciun moment al existenței lui cu interesele națiunii și nici chiar cu ale clasei pe care pretinde că o reprezintă. Țelul final al unui partid comunist este nimicirea Statului național, pentruca pe ruinele lui să se ridice un Stat controlat de Forța In-

ternațională care l-a creat. Un partid comunist este o sucursală a Internaționalei Comuniste și în tot ce întreprinde realizează planurile acestei organizații mondiale.

Un partid comunist este o penetrație a unui corp strein în corpul națiunii. Deaceea, câtă vreme națiunea se găsește în bune condiții de sănătate, reacționează cu vigoare contra comunismului, îl combate, îl respinge și caută să-l elimine din organism, exact așa cum organismul biologic se apără contra microbilor și contra transplantărilor de organe. Comunismul este o colectivitate streină care alterează unitatea fundamentală a națiunii.

Dacă ne referim la structura internă a partidului comunist, constatăm iarăși o serie de anomalii cari îl descalifică, interzicându-i de a figura alături de partidele naționale. Orice partid comunist, din orice țară, este organizat pe baza așa zisului centralism democratic, o imperechere bizară și contradictorie de termeni. Dacă un partid are o constituție democratică, atunci atât conducerea cât și toate hotărârile ce se iau depind de votul membrilor lui. Dacă un partid este centralizat, atunci atât conducerea cât și activitățile partidului depind de centru, sunt opera exclusivă a unui grup restrâns de persoane sau a unui șef suprem. În ce categorie intră partidul comunist? Nici vorbă nu poate fi de democrație, pentru că afiliații la acest partid sunt simpli executanți ai ordinelor primite dela centru. Pentru a salva aparențele se face, ce e drept, un simulacru de alegeri, cu candidați prestabiliți, și cari sunt aleși regulat cu unanimități; se face, ce e drept, un simulacru de discuție, de desbateri, la diferitele eșeloane ale partidului, și în cari reuniuni triumfă regulat tezele comitetului central. Un partid comunist nu numai că nu are nici cea mai mică înrudire cu democrația, dar e condus după regulile celei mai tiranice dictaturi. Toate funcțiunile

sunt impuse de conducerea centrală și toate hotărârile se iau de același for, fără participarea organizațiilor de bază. Libertatea individuală este o noțiune necunoscută în comunism, repudiată și anihilată când încearcă să se afirme.

S'ar putea obiecta că acest sistem de organizare, bazat pe ierarhie și disciplină, a fost adoptat și de alte partide, cari nu au fost sau nu sunt comuniste: național-socialismul, fascismul, mișcările naționaliste în genere și dictaturile militare. Mai întâiu niciodată în aceste partide, sugrumarea libertății nu ia aspectul terorific din partidul comunist.

Dar diferența fundamentală e alta: partidele unice naționaliste, formațiile patriotice sau militare, au în fruntea lor un șef, dela care emană ordinele și care își asumă răspunderea întreprinderii istorice. O națiune știe pe cine are în fruntea ei. Intr'un partid comunist e greu de precizat cine a șeful, cine își asumă răspunderea supremă și cu cine tratează celelalte popoare.

Există un secretar general, care pare a fi omul-cheie, căci dela el emană, pe filiera partidului, toate ordinele. Dar este cu adevărat secretarul general, șeful unui partid comunist? Am văzut ce s'a întâmplat cu Krușev, faimosul Krușev, care a dărâmat mitul lui Stalin și a înlăturat dela conducere vechea gardă bolsevica. Krușev, care amenința Occidentul ca-l va arde și îl va înmormânta? Krușev, care pare a fi noul stăpân absolut al tuturor Rusiilor? Intr'o bună zi a disparut de pe scena istoriei, fără ca sa se produca nici cea mai ușoară revoltă a partizanilor lui, convertindu-se într'un brav pensionar din grația succesorilor. Această schimbare neașteptată, alături de multe alte răsturnări și schimbări de tirani comuniști, trebuie să ne dea de gândit. Există, după toate probabilitățile, o alta forță care dictează într'un partid comunist, o conducere ocultă, in-

vizibilă. Un partid comunist trebuie să poseadă o conducere anonimă, mult mai puternică decât aparatul partidului, și această conducere anonimă trebuie să fie angrenată în sistemul mondial de conducere al tuturor partidelor comuniste din lume. Ca să înțelegem cum este condus un partid comunist și ca să înțelegem cum este condusă întreaga mișcare comunistă, trebuie să descoperim pe marii anonimi cari operează în culisele ei.

Partidele comuniste nu se numesc partide, pentru că ar avea ceva comun cu partidele tradiționale, așa cum le cunoaște civilizația noastră dela Revoluția Franceză încoace. Ele se numesc partide, pentru că sub această înfațișare pot câștiga mai ușor drept de cetate în sânul unei națiuni. Partidele comuniste sunt avangărzile inamicului în mijlocul nostru și pentru a realiza opera lor distructivă se camuflează sub aparențele benigne ale partidelor de caracteristici normale.

5) Comunismul nu este un Stat

Această afirmație pare cea mai extravagantă dintre toate. Cum se poate tagădui existența Statului comunist, adică a unui Stat creat de comuniști, conform concepției lor de viața, când astăzi există atâtea State comuniste cu cari Statele lumii libere întrețin relații diplomatice? Noi nu tagăduim existența acestor entități politice, denumite State comuniste, cum ar fi Rusia comunistă, China comunista, România comunistă, Polonia comunistă, etc. Dar ne înscriem în fals contra ideii că aceste țări, așa cum sunt guvernate astăzi, de echipele comuniste, ar întruni rechizitele necesare pentru a se numi State, în accepțiunea clasică a cuvântului. Statele comuniste prin ignoranța și fraudă s'au introdus în familia mondială a Statelor și și-au însușit ti-

tluri pe care nu le pot justifica cu propria lor structură.

Fără a intra în discuții de specialitate, ne limităm la ceea ce întâlnim în orice manual de Drept Public. Existența unui Stat e condiționată de reunirea a trei factori: un teritoriu, o populație și o autoritate centrală care să-i reprezinte interesele și aspirațiile. Substanța Statului e Națiunea. Națiunea se organizează pe un anumit teritoriu, în vederea împlinirii destinului ei istoric. Ori Statele comuniste nu au această structură. Ele se prezintă amputate de doi factori. Din treimea necesară pentru formarea unui Stat, ele nu posedă decât teritoriul. Ca atare nu pot fi considerate decât simple expresii geografice. Sunt State moarte, State fără popoare. Evident națiunile există, dar ele se găsesc în situația paradoxală de a fi considerate ca paria în propria lor țară și de a duce o existență obscură. Un Stat comunist se compune din două realități streine și antagonice: e conducerea, e oficialitatea, și națiunea, expulsată din Stat și constrânsă a duce o existență paralela. Unde întâlnim națiunile în Statele comuniste? Ele se găsesc în câmpuri de concentrare, deportate în imensitățile siberiene, sau reduse la animale de muncă. Într'un Stat comunist națiunea e arestată în totalitatea ei și trăește ca într'o vastă închisoare. Granițele sunt ermetic închise și păzite de paznici feroși ca nimeni să nu scape din ele. Națiunea, cu toate clasele ei, cu toate profesiunile ei, cu toate energiile ei creatoare, este ținută într'un prizonierat perpetuu.

Națiunile, fiind excluse apriori dela formarea Statelor comuniste, aceste State nu pot arbora nici dreptul suveranității naționale. Ele nu sunt State independente și nici cel puțin autonome. Există, e adevărat, o autoritate centrală, un guvern, o administrație, un regim, mai bine zis, dar această autoritate nu emană dela națiune. Principiul, ca toate puterile emană dela națiune,

nu-și găsește nici cea mai vagă aplicație într'un Stat comunist. Națiunea creatoare de Stat zace în lanțuri, despuiată de toate bunurile și drepturile ei, și lipsită de orice mijloc de a-și manifesta voința. Ceice vorbesc în numele ei, persoanele cari apar cu titluri de șefi de Stat, șefi de partid sau de guverne, reprezintă o suprastructură impusă națiunii de o altă forță. O autoritate comunistă nu are nici cea mai vagă legătură cu exercitarea principiului de suveranitate națională.

Autoritatea centrală într'un Stat comunist emană dela Internaționala Comunistă, dela organizația mondială care conduce, prin intermediul camenilor ei de încredere, toate Statele comuniste. Statele comuniste, în realitate, reprezintă limitele de expansiune ale imperiului comunist. Sunt noile lui provincii, noile lui cuceriri, noile lui anexiuni.

Comuniștii au achiziționat prin abuz și violență titlurile de reprezentare ale Statelor cari astăzi se numesc comuniste, cum ar fi România, Ungaria, Polonia, Cuba, etc. Ei s'au substituit națiunilor prin forță și le-au alterat tot cursul vieții lor istorice. Istoria acestor națiuni nu mai e istoria lor, ci a Internaționalei care le-a impus dictadura ei sângeroasă.

Statul comunist posedă, ca orice Stat, organele caracteristice unui Stat: guvern, adunare națională, armată, diplomatie, etc., și aceste instituții, cari par a fi continuitatea aceloră existente sub regimul precedent, contribue ca să creeze în străinătate iluzia că Statul comunist nu diferă de Statele lumii libere. Dar aceste organe constituționale nu sunt expresia națiunii. Nu e națiunea care le umple cu viața și problemele ei. Toate aceste funcțiuni, toate aceste instituții, curg dintr'un izvor strein. Un singur motor le alimentează: aparatul de teroare. Tot ce se vede într'un Stat comunist, dela guvern până la un comitet sportiv,

este creația aparatului de teroare și servește la expansiunea comunismului în lume. Așa cum la un sistem de irigații există un lac central, de unde apoi se pompează apa pe canale, tot astfel într'un Stat comunist toate instituțiile lui sunt alimentate de energiile tenebroase pe cari le pompează aparatul de teroare.

Dacă aparatul de teroare ar fi suprimat, ceea ce nu se poate întâmpla până ce în spatele lui veghează forța mondială a comunismului, atunci automat s'ar prăbuși și fațada înșelătoare a Statului comunist, cu toate ramificațiile lui, și națiunea ar ieși triumfătoare la lumină.

6) Comunismul este o conspirație

Odată operația de eliminare a exterioarelor comunismului terminată, putem să patrundem în adâncurile lui, dincolo de fațada lui înșelătoare, dincolo de concepțiile și judecățile cari domină gândirea modernă. Dupăcum exista o față vizibilă și o față ocultă a lunii, care n'a putut fi explorată până în zilele noastre, tot așa trebuie să ne imaginăm comunismul cu două fete, și numai explorarea feței lui oculte ne garantează posesiunea adevărului.

În expresia lui ultimă, comunismul este o conspirație. Pentru a ne convinge de acest lucru, avem la dispoziție o probă irefutabilă. Chiar dela nașterea lui, chiar dela originile lui cele mai îndepărtate, comunismul a apărut sub forma unei conspirații. Plasma germinativă a comunismului este o conspirație. Vedeti, toate partidele, toate grupările politice, toate misc. rile, au apărut declarându-și din primul moment, din momentul nașterii lor, identitatea politică și spirituală. Suntem acestia, vrem cutare lucru, avem programul cutare și urmărim reformele cutare. Afara de comunism. Prezenta comu-

nismului în lume a fost înregistrată mai întâiu sub forma unei societăți secrete, aproximativ pela anul 1820. In anul 1836, se pun bazele formale ale mișcării, când rețelele secrete comuniste cari funcționau în diferitele țări occidentale, se reunesc întemeind «Alianța Comunistă», cu sediul la Londra. Marx a aparținut dela origine acestor societăți secrete și până la urmă a devenit primul șef suprem al mișcării comuniste. Trebuie precizat așadar că Marx înainte de a fi fost un filosof, un doctrinar și vizionar al comunismului, a fost un conspirator. Doctrina a aparut mult mai târziu, după ce mișcarea se formase și celulele conspirative funcționau în toată lumea. Conspirația precede doctrinei și conspiratorul Marx precede filosofului Marx.

Dar însăși filosofia lui are un caracter conspirativ. Să nu ne inchipuim că Marx a cercetat realitatea socială și economică a timpurilor lui și a altor timpuri și de-acolo și-a scos teoriile, procedând ca orice filosof. Este o eroare cumplită. Marx a căutat să creeze o filosofie care să servească scopurilor conspirației. În făurirea filosofiei lui, el a plecat dela concluzie, dela scopul final, dela planurile conspirației, dominația mondială a comunismului, și și-a croit filosofia în funcție de această perspectivă finală. Și este ușor de demonstrat. Toată filosofia lui este în așa fel orientată încât să aibă ca final practic lupta de clasă, ca instrument al transformărilor istorice. Care e obstacolul principal în calea unei dominații mondiale, indiferent de cine o întreprinde, obstacolul în fața căruia au esuat toate imperialismele istoriei? Popoarele, națiunile. Ei bine, aceste entități naturale, dure și imposibil de sfărâmat din afară, prin forță sau cucerire, trebuia atacate printr'un mijloc care să le provoace moartea din interior. Marxismul proclamând lupta de clasă, ca forță motrice a istoriei, implicit a făcut instrumentul de nimicire al popoarelor. În loc ca popoarele

să-și apere existența contra amenințărilor exterioare, vor fi angajate acuma în lupte interne de clase, cari le vor slăbi și le vor împinge să se atașeze comunismului.

Conspirația reprezintă baza mișcării comuniste și firul roșu al istoriei lui. El este sufletul comunismului, pulsația lui internă, motorul care îi asigură continuitatea și seria neîntreruptă de succese. Fără existența acestui factor ocult, nu pricepem nimic din uriașa mașinărie care funcționează în lume sub această firmă și care tinde să se întindă peste tot pământul.

Totul poate fi supus revizuirilor și prefacerilor în comunism. Partidele comuniste se pot înființa și desființa, doctrina marxistă poate fi întinsă ca o gumă pentru a o adapta celor mai variate situații, sistemele economice pot suferi aceleași schimbări; la nevoie și Statele comuniste se pot desființa și chiar armata roșie. Se poate renunța și la armele nucleare. Dar nu se rezolvă nimic. Primejdia comunistă nu a dispărut. Atâta vreme cât organul central conspirativ nu este desorganizat, toate celelalte modificări nu au decât un caracter tactic și vor renaște sub o altă înfățișare.

În rezumat, la început a existat conspirația comunistă și după aceea s'au adăugat partide, internaționale, doctrină, Stat și armate.

Vorbind în termeni marxiști, conspirația reprezintă infra-structura comunismului, iar toate celelalte manifestații sunt supra-structura lui.

7) *Structurile paralele*

Denunțând comunismul a fi o conspirație, nu pretindem a fi spus ceva nou. Găsim aceeași interpretare și la alți autori. Dar cum există conspirații și conspirații, cum există tipuri de conspirație, am vrea ca în câteva

cuvinte să precisăm natura conspirației comuniste, pentru a nu rămânea cu o idee vagă despre ea.

Unii confundă conspirația comunistă cu activitatea partidelor comuniste, legale sau ilegale din țările libere. Partidele comuniste desfășoară o activitate dăunătoare intereselor naționale, dar ele nu sunt identice cu forța ocultă care dirijează războiul politic contra Statelor libere, cum numește Generalul Villegas ansamblul activităților conspirative ale comunismului mondial. Partidele comuniste sunt instrumentele conspirației, dar nu realitatea ei intrinsecă.

Alții se gândesc la miile de agenți trimiși de Moscova în țările libere, pentru a se infiltra în organele de Stat și a culege informații. În țările libere operează mii și mil de agenți pregătiți la școlile de spionaj dela Moscova, dar acești agenți niciodată nu pot forța centura de protecție a Statelor naționale și, mai curând sau mai târziu, sunt descoperiți de serviciile de contra-informații și contra-spionaj. Infiltrațiile de agenți reprezintă de asemenea un instrument al centralei comuniste, dar nu manifestarea ei fundamentală.

Alții se gândesc la diferitele combinații ce le săvârșesc partidele comuniste cu grupările politice de opoziție pentru a dărâma regimul existent, combinații cunoscute sub numele de front popular. Frontul popular e o tactică foarte des întrebuințată de conspirația comunistă, dar nu elementul ei caracteristic, nu produsul ei cel mai vătămător.

Însfârșit, se confundă conspirația cu subversiunea, cu agitațiile ce le întreprind comuniștii pentru a submina ordinea în Stat, cum ar fi o grevă, un manifest, un atentat, o manifestare de stradă, ocuparea unei clădiri publice, agitația elementelor separatiste, etc. Subversiunea este un instrument al conspirației comuniste

ca și partidele comuniste, infiltrația sau manevrele politice.

Conspirația comunistă —și în aceasta constă teribila ei primejdie— crează structuri paralele în Stat. Paralel cu organele și instituțiile Statului, se formează nuclee comuniste chiar în interiorul acestor instituții, cu oameni recrutați din sânul ei sau cu acei cari au reușit să se infiltreze în ele. În timp ce infiltrația constituie un pericol minor, pentru că nu e vorba decât de unul sau doi oameni, structura paralela trebuie concepută că e o altă instituție în slujba inamicului, formată din zeci de persoane cari lucrează în comun și se sprijine unul pe altul. Structura paralela înecă aparatul de Stat și progresiv se substituie funcțiunilor lui naturale. Paralel cu diplomația se va constitui o diplomatie secretă, paralel cu organele de justiție, vor apărea judecători infeudați intereselor comuniste, paralel cu presa, radio, televiziune, își va organiza inamicul comitetele lui de colaboratori.

Conspirația patrunde adânc în viața națiunii, devastându-i centrele ei vitale. Instituțiile rămân aceleași și aparent nu s'a schimbat nimic, dar oamenii cari le compun nu mai sunt aceiași, fie că sunt dublați de elemente streine fie că au căzut în sfera lor de influență.

Crearea unei structuri paralele este o operație foarte grea, foarte delicată și de lungă durată, dar din momentul ce comuniștii au reușit să se fixeze pe un organ al Statului, l-au scos din circulație, l-au paralizat și chiar i-au inversat funcțiunile, transformându-l într'un organ dăunător națiunii. Structura paralela reprezintă un summum al geniului conspirativ.

Conspirația comunistă se va concentra de precădere asupra permanențelor Statului, asupra organismelor cari elaborează deciziile Statului sau aplica aceste decizii, organisme cari nu sunt supuse fluctuațiilor politice. Parlamentul, de pildă, nu constituie un mediu propice pen-

tru fixarea unei structuri paralele, nici cabinetele ministeriale, pentru că personalul lor se schimbă frecvent. Conspirația nu atacă nici instituțiile inferioare ale Statului, biurocrația de jos, pentru că sfera de influență a acestor organe este prea mică. Terenul de predilecție al conspirației comuniste, unde își fixează ventuzele structurilor paralele, este înalta biurocrație, acea pătură intermediară de funcționari cari fac legătura între masele poporului și autoritatea suprema: personalul administrativ din direcții și servicii.

Un șef de guvern sau un ministru, oricât de strălucit ar fi, nu poate lua nicio decizie, fără a se consulta cu colaboratorii săi cei mai apropiați, fără a cerceta actele cari i se prezintă și cari sunt întocmite de personalul de specialitate al ministerului, de experți. Dacă funcționează o structura paralelă la acel departament, atunci în mod fatal deciziunile acelui ministru vor fi afectate de materialul documentar falsificat ce i se pune la dispoziție. E celebru cazul lui Alger Hiss în Statele Unite, dovedit mai târziu ca agent comunist, care a lucrat Statutul Națiunilor Unite, împreună cu reprezentanții Sovietelor. Acest Statut a fost în așa fel întocmit încât să asigure hegemonia Statelor comuniste în organizarea acestei instituții internaționale.

Intervenția structurii paralele într'un Stat poate fi asemănată cu un cancer în corpul omenesc. Pornind dintr'un punct oarecare, acesta invadează apoi tot organismul, creînd structuri biologice paralele, cari distrug funcțiunile lui vitale.

Toți membri unei rețele comuniste se sprijinesc unul pe altul și dacă unul din ei începe să fie bănuț, ceilalți îi sar într'ajutor, garantându-i onorabilitatea. Funcționarul cinstit, care își dă seama de situație, se găsește în fața unui front unit. Nu-l crede nimeni și până la urmă

s'ar putea ca el să sufere sancțiuni și să fie eliminat din instituție.

Contra sistemului structurilor paralele, apărarea este foarte grea, pentru că Statul este avariat în înseși fundamentele lui. Politica de capitulare progresivă a Occidentului în fața comunismului nu se explică altfel decât prin existența acestor structuri. Chiar cei chemați să vegheze la securitatea internă și externă a Statului se găsesc în slujba comunismului mondial.

II. COMUNISM ȘI CREȘTINISM

În conferința mea precedentă —ca să facem legătura pentru persoanele cari n'au asistat— am arătat că comunismul nu este o doctrină, nu este un sistem economico-social, nu este o revoluție, nu este un Stat, nu este un partid; că aceste manifestari sunt numai aspectele lui secundare, cari mai au și desavantajul că ne ascund adevărata lui natură. Mai spuneam că comunismul, în expresia lui ultimă, este o conspirație, o conspirație sui-generis, cum n'a mai existat până acuma pe pământ. Conspirația comunistă se fixează pe nervurile centrale ale unui Stat, în posturile cheie, și, din aceste locuri sigure, protejate de însăși autoritatea Statului, lucrează la darâmbarea lui. Când și-a împlinit misiunea, Statul se prabușește ca un copac atacat de termite.

Cunoscând acuma ce este comunismul —asemenea unei hidre care pătrunde cu tentaculele ei până în cele mai intime resorturi ale Statului— putem să trecem la problemele apărării naționale. Ce putem face pentru a nu ne lasa devorați de acest monstru invizibil? Primul principiu și cel mai important ce trebuie să-l respectăm în lupta contra imperialismului comunist este să ne cunoaștem mai întâiu propria noastră identitate: cine suntem, ce reprezentăm, care e steagul pe care-l servim? Ca să te aperi, trebuie să știi mai întâiu ce aperi: ce poziție, ce front, ce idee, ce tranșee politică și spirituală.

Aș vrea să insist asupra acestei chestiuni, pentru că numai de aici, din această incintă, din această fortăreață a propriilor noastre convingeri, ne putem făuri un sistem eficace de apărare contra primejdiei comuniste. Pentru a ne putea înfrunta cu succes cu acest inamic redutabil, trebuie să delimităm mai întâiu lumea noastră de lumea lor, să tragem linia de separație între comunitatea creștină și europeană și barbaria comunistă. Comuniștii, în această privință, ne pot servi de maeștri. Ei nu numai că își îngrădesc lumea lor cu obstacole ideologice, dar, pentru ca să nu pătrundă nicio influență dăunătoare în imperiul lor, o îngrădesc și cu obstacole materiale, cu ziduri de ciment și sârma ghimpata. Dacă nu știm cine suntem și care e lumea pe care noi o încorporăm, riscăm, fără să ne dăm seama, să trecem în tabăra inamicului și chiar să întoarcem armele contra propriei noastre Patrii.

E un fapt bine cunoscut că cel dintâiu asalt și cel mai grav pe care trebuie să-l suportăm din partea comunismului internațional este contra concepției noastre de viață, contra sistemului nostru de valori, așa cum el s'a cristalizat în două milenii de civilizație creștină.

Planul conspirației comuniste, așa cum a fost elaborat încă de acum 150 de ani și poate chiar de mai înainte, prevedea, ca prim obiectiv și cel mai important, să sguduie fundamentele societății europene, să corupă principiile care îi inspiră forma ei de viață. Fiecare civilizație are o anumită structură, constituită din anumite credințe. Dacă această structură e alterată, dacă convingerile general acceptate slăbesc, atunci și lumea în care trăim își schimbă înfațișarea. Pe nesimțite se produce o transformare în mentalitatea noastră, o înstrăinare de ceea ce am considerat până atunci certitudinea vieții noastre, și civilizația căreia aparținem se usucă și moare, ca o planta smulsă din pământ.

Dacă comunismul reușește să provoace în sânul societății creștine și al culturii europene un proces de auto-disoluție, atunci mult mai ușor va putea să subjuge popoarele din această arie. Nu poți să aperi ceea ce nu mai consideri o valoare primordială a existenței. Nu poți să lupți și să mori pentru o idee care nu-ți mai spune nimic, care s'a stins în sufletul său și nu-ți mai trezește nicio durere și niciun entuziasm.

Ramâne așadar bine stabilit că comunismul atacă mai întâiu interiorul nostru, urmărind să ne desrădăcineze, să ne rupă de trecut, de istoria noastră, de mormintele strabunilor, de faptele lor glorioase, de Biserica care ne-a botezat, de mileniile care ne-au plămădit existența. Înainte de a cutropi popoarele și a le subjuga, comunismul le desorganizează resorturile lor vitale, pentru a nu mai putea reacționa cu toată vigoarea în fața primejdiei. Paralizia instinctului de conservare al unei civilizații, al unui popor, este în fond o consecință a paraliziei ce-a suferit-o în prealabil creierul său. Cea mai mare nenorocire ce se poate abate asupra unui popor nu e să sufere lipsuri, să poarte rășboaie grele, să fie cutropit, ci să nu mai fie stăpân pe destinul lui. Când a ajuns în acest moment, toate celelalte bunuri nu-i mai folosesc la nimic, pentru că și-a pierdut esențialul, identitatea politică și spirituală, și s'a convertit într'un obiect al istoriei, o simplă masă de manevră, de a cărei soarte decid alte forțe.

Ca să dăm un exemplu, după invazia arabă, Spania a pierdut totul, regat, bogății, milioane de oameni în captivitate și aproape tot solul patriei, nemai rămânându-i decât câteva teritorii în nord. Dar nu și-a pierdut credința în destinul ei istoric. Această credință a stat la baza recuceririi și apoi a marilor descoperiri. Fără această credință, n'ar mai fi existat popor spaniol.

Sefii invizibili ai conspirației comuniste și-au dat sea-

ma încă dela începutul acțiunii lor destructive că a ataca frontal lumea creștină e contra-productiv, pentru că poate produce o reacție cel puțin egală și atunci întreprinderea lor nu va prospera. Pentru a amăgi popoarele, șefii oculte ai comunismului au imaginat o serie de ideologii intermediare, cari să nu le pară oamenilor atât de primejdioase, cari să le desarmeze suspiciunile, dar în același timp să fie suficient de corosive ca să provoace spărturi în frontul creștinătății. Aceste ideologii destructive, toate pornind din aceeași sursă, toate fiind concepute de aceleași creiere satanizate, și-au schimbat eticheta în decursul timpului, numindu-se, mai întâiu, pela începutul secolului trecut, liberalism, apoi modernism, iar astăzi preferă să se camufleze sub numele de progresism.

Papii, inspirați de Duhul Sfânt, au avertizat dela primele apariții a acestor curențe de idei, atât clerul cât și poporul, asupra scopurilor tenebroase cărora servesc și intențiilor perfide cu care sunt propagate. Nu e suficient să te aperi contra comunismului, ci și contra diverselor doctrine sau organizații sub care se ascund. Există nenumărate texte, emanele dela Papi, cari sunt astăzi mai actuale decât oricând, când aceste concepții anti-creștine au invadat literalmente viața intelectuală a popoarelor. Liberalism, modernism, socialism, progresism, sunt avangărzile comunismului, cari au misiunea să opereze desarmarea noastră mintală, pentru ca pe ruina credințelor noastre să se instaureze tirania roșie.

1) Persoana umană

Pentru a smulge pe individ din mediul lui natural de existență, constituit din familie, proprietate, patrie și religie, comunismul și anexele lui au întreprins o serie de operații mintale frauduloase, cu ajutorul formi-

dabilului lor aparat dialectico-propagandistic. Noțiunile fundamentale ale culturii europene sunt supuse unui bombardament continuu de false idei și false teorii, pentru a fi scoase din circulație și trecute la arhiva gândirii omenești. Se urmărește, cu alte cuvinte, de a le transforma din gândire vie, gândire care determină comportamentul indivizilor și al popoarelor, în gândire moartă, care nu mai e înregistrată decât de erudiți.

Ca să ilustrăm această afirmație, niciodată ca în zilele noastre nu s'a vorbit atât de mult de om, de drepturile sacro-sancte ale omului, de libertatea individuală, de demnitatea persoanei umane. În același timp, cum au remarcat cu ironie atâția autori onești, niciodată ca în zilele noastre nu s'a respectat mai puțin ființa umană, niciodată nu s'a călcat cu mai mare brutalitate peste această floare gingașă a Creației Divine. Zeloșii și suspecții apărători ai drepturilor omului, cari fac spume la gura și nu mai conțin cu incriminările când este vorba de a denunța presupusele încălcări ale acestor drepturi în lumea liberă, sunt cuprinși de o stranie amnezie, amuțesc și nu mai scot nicio vorbă când li se atrage atenția că dincolo de cortina de fier și de bambu zac în cea mai neagră sclavie un miliard de ființe omenești.

Există o direcție filosofică consacrată omului, persoanei umane, cunoscuta sub numele de filosofia existenței sau existențialism. Nu vreau să fac vreo incursiune filosofică obositoare, în care dealtfel nici nu mă pricep, ci doar să precizez, în câteva cuvinte, ce s'a întâmplat cu această filosofie grandioasă, care a deschis noi perspective gândirii omenești, cum a ajuns să fie luată în antrepriza de forțele subversiunii comuniste și degradată la o filosofie de bulevard și de cafenea, în care își găsesc suport și izvor de inspirație toate curențele nihiliste ale epocii noastre.

Cum spune Berdiaeff, în opoziție cu filosofia clasică, care credea că universalul, perfecțiunea, adevărul, este identic cu generalul, cu esențele logice, cu abstracțiunea progresivă, până ce se ajunge la ființa supremă, la ființa în sine, filosofia existenței deplasează desbaterile metafizice dela lume la eu, dela exterior la interior, dela obiect la subiect. Individul în loc să privească în afară, ca să descopere adevărul, se adâncește în el însuși și depe această platformă interioară caută să explice și să înglobeze celelalte fenomene, natura, non-eul. Universalul nu mai e manifestarea unei esențe, ci se încorporează personalului, devenind existență, așa cum această existență se desfășoară în limitele ei concrete.

Filosofia existenței își are originile în creștinism și unul din principalii ei teoreticieni a fost Sf. Augustin. În epoca modernă, când a reînviat acest curent, întâlnim ca șef de școală un alt mare creștin, pe danesul Kierkegaard. Din acest moment se produce o ruptură în sânul acestei școli. O ramură rămâne credincioasă impulsului inițial creștin, în vreme ce un alt grup de gânditori se orientează într-o direcție diametral opusă, formând o direcție existențialistă atee, având de protagoniști pe Nietzsche, Heidegger, Sartre și alții.

Am reamintit aceste lucruri numai ca puncte de plecare, pentru a ajunge la ceea ce ne preocupă, la interesul ce l-a stârnit filosofia existenței în lumea contemporană. Ei bine, e de observat că dintre toate aceste sisteme filosofice cel care a triumfat în lume și e mai bine cunoscut a fost al lui Sartre. Dacă se deschide o discuție despre existențialism, Sartre trece pe primul plan. O întrebare legitimă se pune: de ce tocmai această filosofie distructivă, nihilistă, o filosofie care proclama naufragiul existenței omenești, care asigură pe om ca va eșua în tot ce întreprinde și că toată viața lui va fi un faliment, de ce această filosofie care propagă ab-

surdul existenței omenești, afirmând că se desfășoară fără nicio rațiune sau justificare, o filosofie care nu lasă omului nicio speranță și nicio ieșire din ruinele în care e condamnat să trăiască, s'a bucurat de atâta prețuire și admirație între contemporani, a invadat Universitățile, a cucerit strada, a creat stări de spirit contagioase, cari s'au propagat mai ales în tineret. Existențialismul lui Sartre s'a convertit în mit. Care e misterul popularității lui?

Succesul fulminant al filosofiei lui Sartre nu e de natură metafizică, nu se datorește valorii ei intrinsece, mult inferioară altor sisteme din aceeași școală, ci implicației ei practice, modelului anarhic de viață pe care-l propagă.

Dacă binele și răul sunt egal de neputincioase în fața destinului nostru tragic, dacă oricum am acționa tot acolo ajungem, la faliment, atunci nu ne mai rămâne altceva decât să ne conformăm acestei situații și să facem uz de libertatea de care dispunem, după bunul nostru plac, fără nicio lege sau îngrădire. Sartre eliberează pe individ de orice răspundere față de semenii săi și față de societate. Totul e licit pentrucă nu există nimic, niciun alt criteriu de conduită, în afară de libertate, de care putem face uz cum vrem.

Din tot edificiul existenței umane, o singură noțiune se salvează dela prabușire în filosofia lui Sartre, libertatea individului, pe care o concepe fără limită în exercițiul ei, o libertate absolută, totală, care-și are centrul de greutate în ea însăși.

Dupace a golit existența de orice sens, Sartre îi oferă individului perspectiva libertății totale, singurul lucru ce i-a mai rămas. Dar lipsit de orice certitudine în viață, individul nu poate decât să facă uz desperat de libertatea fără limită care-i stă la dispoziție și pe această cale e târît în vârtoarea neantului, unde sfârșește desin-

tegrându-se. Existențialismul propus de Sartre duce cu necesitate la inexistență, la negarea persoanei umane și a posibilităților ei creatoare.

Forțele conspirației comuniste au înțeles imediat ce avantajii pot să tragă din această filosofie disolvantă în lupta lor de dărâmare a Occidentului. Cu enormele lor mijloace de difuziune au făcut din Sartre idolul noilor generații, l-au proiectat în conștiința contemporanilor ca pe un eliberator al omului din sclavia atâtor prejudecăți cu care îl ține înlănțuit Societatea. Pentru prima oară individul putea să guste libertatea în toată plenitudinea ei și în toată varietatea ei. Calculele comuniste erau excelente. Un tineret detașat de orice autoritate, de orice lege, de orice valoare, un tineret anarhic, rebel la orice formă de viață colectivă, automat se convertește în aliatul comunismului. El nu se va simți solidar cu societatea căreia aparține și nu o va apăra în caz de primejdie. Dimpotrivă va trăi cu senzația că e un străin în sânul acestei lumi pe care nu o înțelege, convertindu-se în cele din urmă în dușmanul ei.

Am luat ca exemplu cazul lui Sartre, pentru că este, așa zicând, un caz clasic. Cu el s'a petrecut un scandal publicitar, filosofia lui a fost proiectată în mii și mii de imagini în sufletul noilor generații, intoxicându-le viața cu sloganurile libertății fără frâu. Bazele metafizice ale existențialismului său se uită; ceea ce rămâne, e viața frivolă ce i se deschide unui tânăr, dincolo de bine și rău, degajat de orice răspundere și orice sentiment al datoriei. Efectele acestei filosofii au fost pustietoare, pregătind terenul pentru implantarea ulterioară a comunismului. Dar alături de Sartre sunt mii și mii de cazuri, mii și mii de lucrări, din toate genurile și toate artele, cari se bucură de aceeași protecție oculta, fiind lansate în metropolele culturale ale lumii cu un sgomot asurzitor. Peste noapte se fabrică genii. Figuri

necunoscute iau proporții de creatori gigantici, întune- când gloria autenticilor intelectuali. Dar cum s'ar putea produce acest bombardament publicitar simultan în toate capitalele lumii, în jurul unui autor oarecare, dacă n'ar exista un lanț de edituri, de gazete, de reviste, în serviciul aceleiași mafii comuniste interesate să propage idei disolvante, prin intermediul unei selecții negative a tot ce se produce în domeniul culturii universale?

Comuniștii posedă un simț special pentru a descoperi tot ce e putred în sufletul oamenilor și tot ce le poate servi în domeniul literaturii, în artă și în știința. Odată ce au descoperit într'un autor tendințe degenerative, îl pun în circulație cu un aparat publicitar irezistibil, ca o reclamă de un produs oarecare, care, prin forța repetiției, se impune publicului.

Simțind că entuziasmul contemporanilor pentru Sartre a slăbit, aparatul publicitar al comunismului a fabricat un nou idol care să reprezinte aceeași direcție și să reînviască impulsurile de autodestrucție în sânul tineretului. Noua vedetă a celor neînțeleși, a celor desmoșteniți de soartă, a celor nemulțumiți de structura lumii burgheze, se cheama Herbert Marcuse. În timp ce Sartre și-a împlinit misiunea distructivă pe plan metafizic, atacând credințele noastre, Marcuse și-a îndreptat focul criticii spre ordinea economică, socială și politică a lumii occidentale. El reclamă distrugerea acestei ordine în numele nu știu căror idealuri de cultură și umanitate. Nu mai e niciun dubiu în serviciul cui se află.

Atât Sartre cât și Marcuse aparțin stângei intelectuale și politice, identitate pe care nu și-o ascund. Dar pentru a câștiga adeziunea noilor generații, pentru a nu fi banuiți de comuniști și descalificați, așa cum sunt în realitate, ei își îndreaptă critica lor, din când în când și contra societății sovietice, pe care o acuză că ar fi

trădat idealurile marxiste. Nu trebuie să ne lăsăm înșelați de aceste aparențe. Artileria lor grea a îndreptată contra Occidentului și răul ce-l fac civilizației noastre este imens.

2) *Christos și persoana umană*

Omul de astăzi e asediat din toate părțile de nenumărate erezii religioase, filosofice, politice și științifice, cu scopul de a-l face să-și uite originea lui supranaturală și menirea lui pe pământ. S'a deslănțuit o adevărată vânătoare după om, pentru a-l prinde în capcana acestor erezii. Dacă scapă de o primejdie, alta îl pândește mai departe, încât puțini sunt acei cari scapa teferi din această bătălie zilnică cu dărâmătorii de suflete. E suficient să ne asvârlim ochii în vitrinele librăriilor ca să vedem câte miasme nu exală cărțile ce apar. Apostoli improvizați, de tendință dubioasă, se apropie de oameni cu aparentul interes de a-i educa și a-i face fericiți. Dar în realitate, toate aceste secte, școli, direcții, nu aduc nicio mângăiere omului, lăsându-l mai desorientat și mai desperat decum era înainte de a fi îndoctrinat cu «noile adevăruri».

Intențiile inamicului sunt clare: pe deoparte supune pe om la procedeul spălării creierului, ce se poate realiza și în condiții de libertate, cu ajutorul unei avalanșe de cărți și publicații, de altă parte, aceluiași om, cu mintea turburată, cu privirea stinsă, cu sufletul golit de orice certitudine, îi oferă ramura salvatoare a «noii societăți», care nu e altceva decât vechea societate, instaurată în Rusia acum 50 de ani și cunoscută prin bestialitățile ce le-a săvârșit.

Sunt două mișcări complementare și cari servesc aceluiași obiectiv: atomizarea națiunilor, pentruca indivi-

zii, rupți de comunitatea națională și de Biserică, să cadă în sfera de influență a Statelor comuniste. În această privință, e interesant de observat că protagoniștii revoluțiilor studențești de stânga din Germania și Franța, din anii trecuți, cu faimosul Bendit-Cohn în frunte, au împins apoi tineretul instruit în devastări și lupte de stradă să se constituie în comune maoiste. E o pură absurditate din punct de vedere al atitudinii acestei studențimi, căci ei s’au ridicat pentru a protesta contra sistemului capitalist din Occident, care, spun ei, le înăbușe desvoltarea personalității, și contra sistemului de represiune polițienească, ce apără pe mastodonții industriali și pe bancheri. Foarte bine, dar atunci ce caută acești tineri, presupuși apărători ai libertății, cu carticica lui Mao în mână, când în imperiul lui domnește cel mai perfect sistem de desumanizare al omului? Unde e consecvența? Masele studențești cari participă la aceste desordini nu își dau seama ce fac, dar conducătorii lor, și mai ales acei cari dirijează din umbră aceste mișcări, știu cui servesc și știu că se abuzează de buna credință a tineretului.

În aceste luni am trăit un fenomen chiar mult mai interesant. Maestrul însuși al acestui tineret, Sartre, care adoră atât de mult libertatea încât a transformat-o în libertinaj, s’a pus în fruntea mișcării maoiste din Franța, ceea ce confirmă din plin conexiunea lui cu comunismul. Filosofia lui nihilistă nu e altceva decât un simplu moment tactic în lupta ce-o duce comunismul pentru distrugerea Occidentului.

Un alt fapt straniu care se petrece în mediile intelectuale de astăzi este că toata lumea vorbește de existențialism, ca fiind filosofia la modă, dar prea puțini dau atenție originilor ei creștine, cașicum ar fi un lucru de puțină importanță. Nici cei mai înverșunați dușmani ai Bisericii nu tăgăduiesc că filosofia existenței s’a des-

prins din trunchiul creștinismului. Atunci de ce se evită o confruntare a experiențelor de până acum asupra persoanei umane cu creștinismul, de ce se bâlbăie în întunec când lumina este atât de aproape? Nu pot fi motive raționale la mijloc, ci interesul anumitor cercuri de a ascunde omului modern adevăratele lui dimensiuni sufletești. Nu ne mirăm de acești «tovarăși de drum» ai comunismului că se poartă atât de ingrati cu sursa de unde a scăpărat filosofia existenței, dar suntem surprinși că mulți creștini se lasă legați la ochi și, în problema persoanei umane, caută să se orienteze mai degrabă luând drept călăuză pe Marx, pe Freud, pe Sartre, pe Marcuse decât pe Divinul Maestru, uitând că Christos nu e un fapt istoric, ci este «calea, adevărul, și viața», pentru toate timpurile până la sfârșitul lor.

Persoana umană nu e o descoperire a timpurilor noastre. Bazele ei au fost puse de Mântuitor și de atunci nimic nu i s'a adăugat substanțial. Cel mult i s'a deteriorat conturul stralucitor, prin intervenții omenești nepotrivite, ca un tablou de valoare, încăput pe mâna unor nepricepuți. Persoana umană aparține adevărilor revelate. Insuși Domnul Nostru Isus Christos s'a însărcinat să ne explice ce este omul. Și nu făcând teorii, nu disertând asupra destinului omenesc, ci dându-ne exemplul său cutremurător. Teoria și practica persoanei umane, ideea și acțiunea, norma și exemplul, formează un tot inseparabil în viața Lui pământească. În definitiv, pentru asta a venit în lume, să ne învețe să trăim ca oameni adevărați, cari nu aparținem acestei lumi, cari avem o origine supranaturală și suntem fii ai lui Dumnezeu. Christos s'a sacrificat, pentru a restaura imaginea autentică a omului, așa cum ea a ieșit din mâna lui Dumnezeu, și să-l avertizeze totodată că dacă nu trăește conform destinului său împărătesc, e amenințat să dispară definitiv în neantul din care a venit.

Problema persoanei umane a fost radical și definitiv rezolvată de Isus Christos. Numai în viața lui o întâlnim realizată în toată frumusețea și plenitudinea. Nu mai e nevoie să vagabondăm prin domeniile înțelepciunii omenești, ci doar să ne sforțăm să înțelegem pe Divinul Maestru și să-I urmăm exemplul, folosindu-ne de grația Divină și de scutul ocrotitor al Bisericii.

Viața lui Isus nu este reproducerea unei esențe moarte, încât e eliminat pericolul să cădem sub dominația legilor naturii sau a conceptelor abstracte. Ea se desfășoară conform celor mai înalte aspirații ale omului. Este umanul ridicat la puterea lui supremă. Este viul din om care biruie contra tuturor piedicilor ce le întâlnește în lume. O existență mai intens trăită, mai dramatică și mai larg distribuita pe registrul posibilităților umane, nici nu se poate imagina. Aventura Divină pe pamânt este și cea mai mare aventură umană. Școlile existențialiste de toate categoriile pot fi satisfacute. Spre deosebire însă de filosofii negației și ai nihilismului, cari maltratează persoana umană până ce-o împing în vâltoarea neantului, Christos ne deschide o altă perspectivă, tot atât de profunda, vastă și infinită ca aceea a neantului, numai că e de sens pozitiv, reprezentată printr-o feerie de posibilitați creatoare.

Dupa învățatura lui Isus, esența persoanei umane este dragostea. În componența existenței omenești intră numeroși factori, arhitectura omului este extrem de complicată, dar unul singur îl ridică la demnitatea de a fi regele creațiunii: dragostea.

Dragostea este resortul intim al persoanei umane, imaginea din sufletul nostru ce distinge pe om de celelalte ființe. Ea există în om prin participarea omului la Natura Divină. Dumnezeu este Dragoste și, în consecință, și darul suprem ce ni l-a fixat, și distincția ce ne-a acordat-o de a ne înfia și numi fii ai lui Dumnezeu, nu poate

fi decât tot o legătură de dragoste. Acum, față de dragoste lumea e puțin neîncrezătoare, pentru că o confundă cu dragostea omenească. Avem de a face cu două realități diferite, cari aparțin la două planuri diferite de existență. Trebuie să facem deosebire între dragostea afect, dragostea-emoție sau sentimentul dragostei, care aparține psihologiei, și dragostea spirituală sau dragostea creștină, care e o noțiune metafizic-religioasă. Deosebirea dintre cele două specii de dragoste este ca dela pământ la cer. Afectul sau sentimentul dragostei implică elemente egoiste. Se bazează pe reciprocitate de sentimente. În dragostea omenească, există un «do ut des» între două persoane. Individul care iubește vrea să absoarbă în sfera lui de viață viața celuilalt și când sentimentele lui nu sunt împărtășite, atunci suferă și chiar se poate ca dragostea lui inițială să se convertească în ură contra persoanei care i-a provocat suferința. Dragostea afectivă e nestatornică, pentru că e condiționată de stările sufletești ale altora. Cine își poate încredința destinul dragostei omenești, aflată într-o permanentă oscilație?

Dragostea creștină sau spirituală nu e amestecată cu elemente instinctuale sau psihologice. Caracteristica ei este dăruirea, revărsarea generoasă din interior. Ea nu servește intereselor individului, afecțiunilor sau plăcerilor lui. Nu-și negociază roadele. Nu cere reciprocitate de tratament. Nu caută răsplata. Nu aservește alte ființe, nu asimilează din exterior ceea ce convine prosperității proprii. Dragostea nu caută folosul sau, cum spune Sf. Apostol Pavel. Bucuria dragostei pure este de a se proiecta în opera realizată ei și nu în raportul ei de apartenență. Ea nu spune, după ce a săvârșit ceva, aceasta este al meu, îmi aparține, e posesiunea mea. Dragostea spirituală oferă, fără să ceară nimic în schimb.

Dragostea în sine nu știm ce este, pentru că e identică

cu Principiul Divin, din care s'a rupt pentru a pătrunde și în om. Nicio noțiune nu o poate defini. Ea scapă oricărei circumscrieri logice. Nu o putem cunoaște decât făcând experiența dragostei, fiecare individual. E un act personal, de trăire, de adâncire în eul nostru.

Dragostea e un mister pe care numai Dumnezeu îl cunoaște. Ceeace putem noi înregistra din afară, sunt numai efectele ei în viața individului. Individul care a atins treptele dragostei pure se recunoaște după jertfele ce le face pentru binele altora. Și în această privință avem exemplul Mântuitorului. El s'a despuiat de Divinitate și s'a lăsat pradă rautății omenești, pentru a salva lumea. «Mai mare dragoste, a spus El, nu are decât acela care își pune viața pentru prieteni». Avem exemplul lui Avram, care își duce fiul la locul de jertfă, pentru că așa i-a poruncit Domnul, care voia să-i încerce credința. Avem exemplul sublim al soldaților cari cad pe front pentru apărarea Patriei. Jertfa lor e cu atât mai mare cu cât istoria nici măcar nu le înregistrează numele. O jertfa anonimă, pe care numai Dumnezeu o va răsplăti. Avem exemplul femeilor cari își riscă viața pentru a crea o nouă ființă. Toate aceste acte aparțin dragostei spirituale, pentru că sunt desinteresate, pentru că nu urmăresc un folos propriu. Bine înțeles că nu numai actele de sacrificiu suprem emană din natura noastră spirituală. Orice jertfă, oricât de mică, neviciată de egoisme, nealterată de calcule meschine, e o mărturie de dragoste superioară. Deaceea a remarcat Isus pe cei doi bani ai văduvei, dăruți templului.

Intr'un articol al lui Ion Moța, intitulat «Măsura creștinătății noastre», el explică în termenii următori legătura dintre dragoste și jertfa :

«Jertfa aceea care e deslănțuită în noi din dragoste, dintr'o dragoste pentru altceva decât ființa noastră, jertfa care ne inundă pustiindu-ne așezarea omenească a

vieții, dar ne încălzește totodată cu satisfacții pe care nu le poate cuprinde gândul omenesc, această jertfă e faptul care smulge depe ființa noastră carapacea nesimțirii față de cele Dumnezești, transformându-ne în rană vie, și ne pune direct în comuniune cu Dumnezeu, care pătrunde năvalnic și deadreptul în sufletul nostru».

«Jertfa este astfel măsura creștinătății noastre».

Din perspectiva creștină a persoanei umane decurg consecințe incalculabile pentru comunitatea în care trăim. Individul care a descoperit în interiorul lui izvoarele dragostei spirituale suferă o transformare profundă. În viața lui se produce un eveniment epocal, o ruptură, o sguduire care-i preschimbă ființa. E cașicum s'ar fi născut din nou. El simte cum i se degajează forțele vii ale sufletului. Un torent de energii îi inundă conștiința, ceea ce îi îngăduie să savârșească lucruri ce nu le-ar fi putut îndeplini în condiții normale de existență. Sub acțiunea dragostei, omul se convertește într'un câmp de înalte tensiuni spirituale. Nu mai e om, ci o forță omenească. El crează, se afirmă, luptă, antrenează lumea pentru biruința unor scopuri cari îi depășesc persoana. Dacă împrejurările reclama, își sacrifică chiar viața.

Dragostea, axa constitutivă a persoanei umane, se manifestă sub forma elanului creator. Individul iluminat de dragoste intră într'o stare de pasiune creatoare. Nimic nu-l înspăimântă și nimic nu poate rezista dinamismului său creator. Dumnezeu a creat Universul, a creat pe om, a creat lumea spiritelor superioare și crează neconținut. Și omul, atins de aripele dragostei, urmează aceeași cale a marilor realizări, a marilor creațiuni, convertindu-se într'un colaborator al lui Dumnezeu. Dragostea spirituală este puterea creatoare a personalității umane. Tot ce s'a creat mare în omenire, chiar când nu a fost recunoscută sursa ei, se datorește dragostei. Ea poate fi asemănată, în ordinea materială, cu energia atomică. Dar

ca să se degajeze din adâncurile sufletului și să iasă la suprafață, trebuie și ea să sufere un bombardament de natură spirituală și care vine dela Duhul Sfânt, prin mijlocirea Bisericii.

3) Forța distructivă a comunismului

Odată ce știm cine suntem —o energie creatoare care emană din natura Divină— ne putem înfrunta cu inamicul și cu certitudinea că-l putem învinge. Dar în prealabil trebuie să-l supunem la un examen paralel și pe el: ce structură are omul-comunist, în comparație cu omul creștin? Nu mă refer la masele cari votează pentru partidele comuniste și cari își închipuie în mod greșit că venirea comunismului la putere le va îmbunătăți condițiile de viață; e vorba de minoritatea conducătoare, de cei îndoctrinați și definitiv atașați acestei întreprinderi infernale.

Omul comunist aparține altei lumi, unui alt univers moral și intelectual decât al nostru. Spre deosebire de creștin, care e înzestrat cu sensul creator al vieții, comunistul este un posedat al distrugerii. Comunistul urăște creațiunea sub toate aspectele: urăște pe Dumnezeu, urăște pe om, urăște națiunea, urăște cultura, urăște tot ce e nobil și frumos în lumea aceasta. Față de toate operele mari ale omenirii, față de tot ce-a creat geniul omenesc, în decursul mileniilor, el ridică pumnul ca să le sdrobească. Sufletul lui colcăie de ură și se manifestă prin acte de vandalism. Creștinul nu urăște chiar și atunci când se găsește în luptă cu cineva. După ce îl înșelă, îi întinde mâna. Comunistul nu se mulțumește cu victoria. Pasiunea lui distructivă îi interzice să facă un gest de generositate. El chinuie pe cei învinși până la moarte.

Așa cum am făcut deosebirea între dragostea ome-
nească și dragostea spirituală, tot astfel nu trebuie să
confundăm sentimentul urii, care încearcă uneori și pe
oamenii normal constituiți, cu ura ce-o profesează un
comunist. Ura acestuia este o permanență sufletului său,
e axa lui constitutivă. El nu face răul întâmplător, nu
distruge dintr'o pornire oarbă, pentru că nu știe ce face,
ci pentru că așa îi dictează natura lui pervertită. Ura a
devenit substitutul dragostei. El găsește în săvârșirea
răului, în chinuirea oamenilor, o voluptate, o satisfacție
un sens al vieții, o împlinire a personalității lui. Deaceea
e inutil și absurd să-i cerem să aibă milă pentru victimele
lui. E un limbaj pe care nu-l înțelege. Sufletul lui s'a
petrificat. Numai văpaia urii îl arde neconținut și acest
foc nestins îl împinge să devoreze fără încetare existența
altora. Gheorghiu-Dej, fostul conducător de tristă me-
morie al României comuniste, mort în 1965, era să-și
piardă nu numai situația politică, dar și capul, pentru că
unul din colaboratorii lui, la o întrevvedere cu Stalin, a
spus de șeful lui că e «sentimental». Stalin își exprimase
nemulțumirea pentru încetineala cu care Gheorghiu-Dej
ducea acțiune de comunizare a țării. E cea mai gravă
acuză ce se poate aduce unui conducător comunist.
Căci a fi sentimental, înseamnă a avea milă de dușma-
nul de clasă. Gheorghiu-Dej, ca să-și păstreze postul, a
trebuit să demonstreze lui Stalin cât de puțin sentimen-
tal este și a vărsat râuri de sânge românesc. Două mi-
lioane de români au căzut victimă teroarei din timpul lui.

Chiar dela primul mesaj adresat lumii de comuniști
—Manifestul din 1847 al lui Marx și Engels— ei propagă
ura și distrugerea. Acest manifest atacă în bloc toate
valorile civilizației europene și creștine și proclamă pro-
xima lor dispariție. În orice țară unde se va instaura
comunismul, vor fi abolite proprietatea privată, familia,
dreptul, cultura, religia, patria, Națiunile și Statele Na-

ționale. Dupăcum vedeți, nu mai rămâne nimic în picioare din coloanele civilizației noastre. Europa și popoarele europene au trecut prin nenumărate crize, răboaie, revoluții, dar în cursul tuturor acestor prefaceri s'a salvat esențialul din civilizația noastră, adică tocmai acele valori cărora comuniștii le-au jurat moartea.

Axa noastră de trăire este pe verticală. Entitățile principale ale acestei axe sunt individul, patria și Dumnezeu, reprezentat pe pământ prin Biserică. Omul devine creator și își îndeplinește destinul lui când se asvârle în nemărginire, pentru a servi Patriei și lui Dumnezeu, valori mult superioare propriei lui persoane. Există o ordine naturală, stabilită chiar de Creator. Individul nu se poate rupe din mijlocul poporului său, dupăcum un popor nu se poate instrăina de Dumnezeu, fără ca prin această acțiune denaturată să nu-și atragă asupra lui grave riscuri și pedepse. Comunismul luptă pentruca această axă verticală de trăire a omului, care tinde spre infinitul cerului, să o coboare la orizontală. Pentru organizarea viitoarei societăți ei fac apel la conceptul unic de «masă». Persoana umană e absorbită în masă, neamul dispăre în masă, iar Dumnezeu e redus la realizarea științifică sau mecanicistă a masei.

Caracterul distructiv al comunismului nu e numai o manifestare teoretică a lui. Nu se rezumă la o violență de limbaj, care dispăre când partidele comuniste ajung la putere și se găsesc față în față cu răspunderile guvernării. O, nu. Când au ajuns bolșevicii stăpânii Rusiei, au aplicat cu o consecvență feroce catehismul lui Marx. Au distrus toate așezămintele vechii societăți și dacă uneori și-au moderat cruzimile, a fost numai din necesități tactice. Dar îndată ce au înlăturat greutatea ce le ieșise în cale, și-au reluat ritmul nimicitor. Să ne aducem aminte de masacrarea familiei imperiale, de miile de preoți cari au suferit martiriul, de lichidarea

clasei conducătoare, de cele șase milioane de țărani uciși în Ucraina pentru a realiza colectivizarea pământurilor din Rusia, de tragica soartă a naționalităților, eliminate și deportate, de cei 11.000 ofițeri polonezi asvârliți în gropile dela Katyn, de cele 6 milioane de germani cari au pierit când s'a revărsat potopul bolșevic în centrul Europei. Pe tot parcursul istoriei comuniste de 50 de ani, în Rusia și în țările cutropite, nu întâlnim decât sânge, moarte și atrocități cari nu s'au mai întâmplat în lume depe timpul lui Gengis-Khan. Să-mi fie îngăduit să amintesc și de genocidul suferit de Românii din Basarabia, al căror martiriu continuă și astăzi. Din patru milioane de români din această provincie un milion nu mai există, căzând victimă operațiilor succesive de deportare, cari au luat un ritm vertiginos de când a ajuns stăpân al tuturor Rușilor, actualul Breznev. Deportarea nu înseamnă, cum s'ar putea crede, o transferare în alte locuri de muncă, ci pur și simplu o condamnare la moarte. Oamenii sunt luați peste noapte din satele lor, familii întregi, încărcați în vagoane de marfă și transportați săptămâni întregi fără cea mai mică asistență alimentară sau medicală. Supraviețuitorii sunt apoi descărcați în locuri pustii, unde nu găsesc nimic altceva decât imensa stepă siberiană. Foametea, intemperiiile și iarna, grozava iarnă siberiană, sfârșesc prin a-i ucide pe toți. Mor oamenii ca muștele când vine frigul, bărbați, femei și copii. Din înfloritoarea populație de odinioară care umplea satele basarabene nu mai rămâne în scurtă vreme decât niște stive de cadavre, căci, din cauza pământului înghețat, morții nu pot fi îngropați până în primăvară.

Se face o imensă greșală în Occident și, în genere, în lumea liberă, când se consideră comunismul o expresie a luptei de clasă, o revoluție care smulge puterea dela o clasă și o transmite altei clase, în speță proletariatului,

păturilor de jos, năpăstuite de vechea clasă. Așa cum regimul feudal a fost silit să cedeze preeminența în Stat ordinei burgheze, tot astfel astăzi clasa muncitorească s'ar substitui burgheziei la conducerea Statului. Nimic mai contrar adevărului. Comunismul nu e expresia unei clase. Se folosește de anumite clase pentru a cuceri puterea și a dărâma Statul Național, dar nu pentru a ridica aceste clase la locul de comandă, ci pentru a duce la îndeplinire planul de nimicire al întregii națiuni, cu toate instituțiile și clasele ei. Nu se salvează nicio clasă și nicio instituție, când comuniștii se instalează la putere. Acțiunea de nimicire continuă implacabilă erga omnes, până ce din falnica națiune de odinioară nu rămâne decât o masă de oameni înfricoșați cari nu cutează nici să ridice ochii spre noii stăpâni. După modul cum se comportă seamănă mai mult unor automate decât unor ființe înzestrate cu voință proprie.

Pentru a înlătura orice dubiu asupra acestei chestiuni, îmi îngăduiu ca în mod succint să arăt cum au procedat bolșevicii în România, cari au fost etapele principale de distrugere ale poporului român, până ce l-au adus în starea de sumisiune de astăzi.

După invazia României de armatele sovietice, două categorii de cetățeni au avut de suferit din primul moment: personalul regimului de dictatură al Mareșalului Antonescu, mai ales ofițerii, și «urâții de fasciști», în speță legionarii, deși n'au avut nicio participare la războiu, decât ca soldați pe front. În timpul războiului, mii de legionari au zăcut în închisorile Mareșalului Antonescu, iar cei refugiați în Germania au fost internați în lagăre de concentrare. Dar n'au trecut nici doi ani și partidele democratice au avut aceeași soarte. Se înțelege ura comuniștilor contra cadrelor fostului regim și contra legionarilor, dar pentru ce erau lovite partidele cari au răsturnat pe Mareșalul Antonescu și au deschis granițele

țării diviziilor sovietice? Dupăcum știți, la 23 August 1944, armata română n'a depus armele pentrucă a fost înfrântă, ci pentrucă așa i s'a ordonat de către Rege și guvernul care s'a format atunci din reprezentanți ai partidelor istorice, în frunte cu șefii lor, Maniu și Brătianu. Partidul comunist din România cu atât mai mult trebuia să fie recunoscător acestor partide cu cât fără ajutorul lor nu ar fi ajuns la putere. Partidul comunist, la ora aceea, era inexistent. Efectivele lui nu treceau de 1000 de oameni și participarea lui la capitularea României a fost nulă. De altă parte, serviciul ce l-au făcut acești lideri politici, prin lovitura de Stat dela 23 August, Rusiei Sovietice, a fost imens. Mareșalul Rundstedt consideră capitularea României un dezastru mult mai mare pentru Germania decât tragedia dela Stalingrad. Cert este că cu toate strălucitele lor state de serviciu în slujba Rusiei Sovietice și ale comunismului, șefii acestor partide au murit în închisoare. Aceeași soartă tragică a avut-o și șeful partidului socialist, Titel Petrescu, partid marxist mult mai important numeric și politic decât partidul comunist din România.

Dar filmul nu se oprește aici. După lichidarea partidelor, este abolită monarhia, iar Regele Mihai silit să părăsească țara, deși fusese decorat de Ruși cu cele mai înalte ordine pentru marile servicii aduse cauzei aliate.

În 1948 e interzisă Biserica Unită, iar slujitorii ei asvârliți în închisoare. Cinci Episcopi ai acestei Biserici au suferit moarte de martir. Această Biserică nu putea fi acuzată nici de crime de războiu și nici trecută între grupările fasciste.

Tot în 1948 sunt arestați mii de tineri, din rândurile elevilor de liceu și ai studențimii, între cari mulți copii de 13-15 ani. Prin însăși vârsta lor nu puteau fi trecuți în rândul criminalilor de războiu. Simplul lor păcat era că își iubeau Patria.

În 1950 se face o razie în țară în rândurile profesorilor, preoților, învățătorilor și a liberilor profesioniști de toate categoriile, având ca rezultat deținerea a peste 100.000 de oameni. Aceștia au fost trimiși în lagărul de muncă forțată dela Canalul Dunărea-Marea Neagră, unde cei mai mulți au pierit. Canalul nu s'a realizat niciodată. Lucrările au fost abandonate, după ce au înghițit atâtea vieți.

După cum vedeți, nimicirea unei națiuni e planificată pe decenii. Mai întâiu sunt ridicați cei considerați inamici direcți ai comuniștilor, iar celorlalți li se dau asigurări că nu vor avea nimic de suferit. Apoi vin rândul altor clase, altor categorii sau medii sociale. Tactica aceasta a numit-o un bolșevic ungur, de origine evreu, Rakosi, tactica salamului. Tai în fiecare zi o felie din el, până ce nu mai rămâne nimic, ceea ce transpus pe plan național vrea să zică ca tai câte o felie din corpul națiunii în fiecare zi până ce nu mai rămâne nimic din ea. Cei neloviți de represiune nu se revoltă, sperând să se poată strecura printre evenimente. Dar vine și rândul lor.

Prin 1952-1953, urgia regimului se abate asupra foștilor moșieri, expropriați de multă vreme, și asupra țăranilor «chiaburi» dela sate. Aceștia erau țărani mai înstăriți cari posedau dela 10 ha. în sus și cari, pentru munca câmpului, foloseau și brațe streine. Au fost decretați exploatatori ai poporului, averea lor confiscată și trecută în proprietatea Statului, iar ei condamnați la muncă forțată.

Dar lucrurile nu s'au oprit nici în acest stadiu când, practic, nu mai existau exploatatori de nicio categorie: băncile, industriile, atelierele, moșiile și orice fel de proprietate particulară fiind luate de Stat. Ce mai rămânea în picioare din vechea ordine socială? Masa țăranilor mici și mijlocii, cari refuzau să predea pământul Sta-

tului cu toate presiunile ce se exercitau asupra lor. În România nu mai existau latifundii. Acestea fuseseră distribuite țăranilor după primul războiu mondial. În 1962, a sunat ceasul nimicirii și pentru cele 12 milioane de țărani liberi, imensa majoritate a populației. Toate forțele regimului au fost mobilizate pentru a obliga pe țărani să predea pământul lor și să intre în colhozuri. S'au petrecut scene înfiorătoare. Sate întregi au fost înconjurate și nimicite cu foc de mitralieră, cu tunuri și tancuri. Alte sate au fost bombardate cu avioanele. Operația de colectivizare a țăranimii libere a costat națiunii 30.000 de morți și două milioane de deținuți, dați în judecată pentru diverse delictе. Dacă un țăran lua din via lui un strugure sau un lemn din pădurea lui, era condamnat pentru furt în averea publică.

În final, s'ar putea spune că rămâne totuși o clasă care a beneficiat depe urma regimului: clasa muncitoare. Paradoxul e că și această clasă, în numele căreia s'au săvârșit toate aceste orori, a împărțit tristă soartă a tuturor Românilor. Muncitorii sunt plătiți mizerabil, sunt supuși la munci extenuante și nu-si pot schimba locul de muncă. Sunt sclavii Statului, lipsiti de orice inițiativă și orice drept de a protesta. Familiile lor trăiesc în permanentă grijă a zilei de mâine. Actualmente economia română e muribundă. Nu se mai găsește nimic pe piață, nici chiar cartofi.

Dacă scoatem din națiune toate aceste clase, căzute în desgratia regimului, ce mai rămâne din ea? Cel mult o sută de mii de oameni, în frunte cu privilegiatii partidului. Aceștia sunt cadrele securității, artiștii și scriitorii agreați de regim și o serie de oameni de știință și de tehnicieni. La asta se rezumă națiunea română astăzi. Jos o masă de sclavi cari gem sub poverile ce trebuie să le suporte, iar sus o infimă minoritate, între cari stră-

lucesc stelele partidului, cari s'au convertit în noua clasă exploatatoare și cari duc o viață de nababi.

În numele căror drepturi, căror merite, cărei legitimități istorice, o mână de oameni, între cari majoritatea de origine streină, deposează de tot ce au pe 20 de milioane de români și instituiesc un regim de sclavie perpetuă? Dela cine dețin autoritatea?

Trebue să ne întoarcem acum la o chestiune de ordin metafizic. Cum se explică caracterul destructiv al comunismului? Din punct de vedere al istoriei generale, al destinului omenesc, al viziunii escatologice a lumii, cum se proiectează această mișcare? Comunismul este o întreprindere satanică, este opera lui Lucifer, este o reluare a luptei pentru a dărâma împărăția lui Dumnezeu. Infrânt de mai multe ori, căpetenia ingerilor răsvrățiți a revenit la atac, creînd acest flagel social al epocii noastre, denumit comunismul.

Cel dintâiu rășboiu a izbucnit în cer, când Lucifer invidios pe Dumnezeu și voind să-L detroneze, a fost alungat din cer de sabia necrutătoare a Sf. Arhanghel Mihail. Mai târziu, a amăgit întâia pereche de oameni ca să mănânce din fructul oprit, «pentru a fi ca Dumnezeu». Pentru acest act de nelealitate, i s'a schimbat omului firea nemuritoare în fire muritoare și a fost condamnat să rățăcească pe pământ rob păcatului, până la venirea Mântuitorului.

La intruparea Mântuitorului, Lucifer a amăgit pe evrei ca să nu-i recunoască paternitatea Divină și să ceară crucificarea lui. Dar victoria momentană a lui Lucifer s'a soldat cu o gravă înfrângere. Christos a înviat, poporul evreu și-a pierdut Patria, iar ucenicii lui Christos au întemeiat Biserica Creștină.

Ros de invidie, Lucifer a plănuț să-și ia revanșa. Cum lui Christos nu-I mai putea face niciun rău, și-a revărsat toată furia lui nimicitoare contra așezămăntu-

lui întemeiat de Christos, Biserica Creștină, contra po-
poarelor cari au îmbrățișat noua credință, și contra omu-
lui în general, ca imagine vie a «chipului și asemănării
lui Dumnezeu». În acest scop a atras de partea lui fel
de fel de oameni răi, invidioși, lacomi, ca să-și facă o
armată luptătoare pe pământ, cu care să nimicească for-
țele creștine. Ca expresie finală a acestor încercări de
a corupe o parte a omenirii, a luat naștere comunis-
mul, a cărui origine satanică se recunoaște după două
caracteristice:

- Urmărește dominația întregii lumi, ceea ce vrea
și diavolul, căci o victorie parțială nu-i servește
la nimic.
- Urăște și distruge tot ce e de esență Divină, om,
familie, Stat, națiune și Biserică. Comuniștii sunt
aliații lui Lucifer pe pământ, iar imperiul comu-
nist care s'a creat în Rusia, Europa Orientală și
Asia, este o breșă luciferică în istoria umanității,
o luare în posesiune în numele și sub scutul lui
Lucifer a unor vaste întinderi de pământ și a
unor populații numeroase.

Comuniștii nu sunt atei, cum se crede în genere. A fi
ateu, nu e chiar așa de grav, căci ateul e susceptibil de
a fi convertit. Foarte bine, dacă nu crezi, e o chestie
personală și lași în pace pe alții să-și practice cre-
dința lor. Comuniștii au o religie, sunt adepții lui Lu-
cifer și practică cultul satanic. Ei distrug tot ce e creștin,
pentru că acesta a prețuit puterii de care se bucura. Ei
au fost ajutați de Lucifer să-și întindă stăpânirea peste
atâtea popoare, li s'au dat atâtea satisfacții materiale
și politice, pentru că la rândul lor să devină unelte ale
Antichristului.

Impulsul distructiv al comuniștilor nu e uman. Nu

aparține omului normal constituit. E un impuls de origine supranaturală, care vine dela geniul răului. Lucifer nu e o ființă creatoare. Și-a anulat capacitatea creatoare, prin răsvrătirea lui contra lui Dumnezeu devenind o năprasnică ființă distructivă. Idealul lui e neantul, golul, neființa. Căci dacă totul e distrus și nu mai rămâne nimic, din tot ce-a creat Dumnezeu, atunci și numai atunci el poate să devină egalul lui Dumnezeu.

Trebue să fim conștienți așadar că în lupta contra comunismului, creștinătatea joacă totul pe o carte. Toată istoria lumii, cu diversele ei faze, se hotărăște în această luptă finală. Dacă creștinii vor dezerta de sub steagul lui Christos, pentru calcule omenești meschine, atunci va birui Antichristul și se va realiza viziunea Apocalipsului. Atunci se va întinde dominația Fiarei peste întreg pământul și omul va fi silit să poarte semnul Fiarei pe frunte, o robie care poate să dureze puțin, dar poate să dureze mult.

Trebue să fim conștienți că pentru câțiva ani de pace înșelătoare și bunăstare, putem pierde nu numai pe plan istoric tot ce avem acum, dar și pe plan spiritual, periclitându-ne mântuirea sufletului. În fața noastră se deschide ultima oportunitate de a ne salva.

III. COMUNISMUL IN ACȚIUNE ȘI MIJLOACELE DE APARARE

Finalul conferinței mele îl voi consacra problemelor de politică practică, adică tehnicilor de luptă ale comunismului și care ar trebui să fie replica lumii libere la fiecare din loviturile ce le primește sau la cursele ce i se întind.

Bine înțeles că nu pot epuiza acest subiect. Am selectat o serie de chestiuni cari mi s'au părut mai importante de a fi cunoscute.

Trebue să precisăm mai întâiu cine este titularul conspirației comuniste, pentrucă în spatele ei trebue să existe o colectivitate, o entitate națională, o rasă care-i acționează resorturile și care urmărește obiectivele ce și le-a propus. Nu e de conceput ca o întreprindere atât de complicată și de proporții gigantice să fie realizată fără de sprijinul unui popor, care să-i garanteze eficacitatea și continuitatea.

E cert că la origine comunismul a fost o creație a evreilor, mai bine zis, a Kazaro-evreilor. Acest grup nu descinde din vechii evrci, din cari au rămas puțini astăzi, ci dintr'o populație de origine mongolă, Kazarii, cari între anii 600-800 după Christos s'au așezat în sudul Rusiei, unde au îmbrățișat în totalitate religia mozaică, potențându-i exclusivismul.

După alte informații, evrei au dominat Internațio-

nala Comunistă până ce-au cucerit puterea în Rusia, dar sub Stalin au fost subplantați de Ruși la conducerea supremă, în succesivele epurații cari au avut loc. Evreii nu ar mai juca în structura actuală a comunismului mondial decât un rol secundar, iar Rușii ar utiliza comunismul ca un instrument al imperialismului lor. Poporul rus, ca și poporul evreu, e un popor mesianic, adică crede că e chemat de Providență să domine întreg pământul.

După o a treia teorie, nucleul central al conspirației comuniste s'ar fi deplasat astăzi în mâna unor forțe mongolo-chineze, cari ar urmări sub această formă camuflată reînvierea vechiului imperiu al lui Gengis-Khan.

Din orice substanță etnică ar fi constituit nucleul central al comunismului, din kazaro-evrei, ruși sau mongoli, situația nu variază din punct de vedere al Europei: toate aceste forțe sunt de origine asiatică și nutresc aceeași ură feroce contra Occidentului.

1) Dialectica acțiunii

Comunismul e un sistem de acțiune. El nu crede în idei, în teorii, în concepții decât în măsura în care acestea ajută la desfășurarea procesului revoluționar. Ideile n'au o valoare în sine. Ele sunt simple instrumente de luptă. Ele servesc la mobilizarea maselor populare și la stimularea instinctelor lor de răsvrătire.

Comunismul își modifica necontenit aspectele, metodele de discuție, metodele de luptă și chiar ideile. E ca Proteu, zeul din mitologia greacă, care își schimba înfățișarea după voință.

Totul se schimbă în comunism, afară de nucleul conspirativ. Totul e fluid, totul e în prefacere, căci obiectivul lui nu e triumful unei ideologii, ci cucerirea pu-

terii. Panta rhei. Totul poate fi renegat, sacrificat, până și mumia lui Stalin, dacă aceasta poate servi la creșterea influenței comuniste în lume. Comuniștii ar fi dispuși să se convertească în capitaliști, la un moment dat, dacă interesele revoluției lor ar cere-o, sau chiar în cei mai frecvenți practicanți creștini.

George Dimitrov, fostul secretar general al Internaționalei Comuniste, a spus următoarele pentru a explica aparentele contradicții în comportamentul comuniștilor:

«Suntem acuzați uneori că ne îndepărtăm de principiile comuniste. Ce stupiditate, ce orbire! Nu am fi marxiști, nu am fi revoluționari de-ai lui Lenin, dacă nu am fi capabili să ne alterăm tacticile noastre și modul de acțiune, după împrejurări. Dar toate aceste schimbări sunt îndreptate spre un singur scop: revoluția mondială.»

Comunismul nu posedă onorabilitate doctrinară. Deaceia e pierdere de timp să ne ocupăm de tezele lor. Marxistul adevărat, adică revoluționarul profesionist, nu crede în speculații pure. Adevărul pentru comunist este o chestiune de practică și se măsoară după eficacitatea revoluționară a unei idei. Pe comuniști îi interesează să găsească procedee, formule, capabile să ajute la desagregarea popoarelor. Dacă ideea dă rezultate, se convertește în adevăr; dacă aceeași idee, mai târziu, își pierde atracția în mase, e parăsită și înlocuită cu alta.

Marxismul e, în primul rând, o regulă de acțiune, o artă de a adapta lupta revoluționară la toate situațiile. De exemplu, la început Lenin a proclamat principiul de autodeterminare al popoarelor, pentru a câștiga de partea lui naționalitățile din imperiul țarist contra vechiului regim. Dar odată ce s'a consolidat la putere, a uitat de solemna lui declarație și a început să

atace rând pe rând popoarele neruse, care, bazate pe cuvântul lui, voiau să dispună liber de soarta lor.

Sistemului comunist de acțiune, care nu se incurcă în fraze și teorii, trebuie să-i opunem un alt sistem de acțiune. Cu teoreticieni sterili, niciodată nu se va câștiga bătălia contra comunismului. Sa lăsăm deci laoparte frazelogia marxistă și să ne orientăm după acțiunile ce le întreprind comuniștii.

Dacă ținem numai conferințe, dacă scriem numai articole sau publicăm numai cărți, dacă ne răsboim cu comunismul numai pe plan doctrinar, demonstrând falșitatea marxismului, nu am facut nimic. E ceea ce vor și tovarășii. Să nu-i turburam în acțiunile lor. În timp ce noi facem incursiuni ideologice, armatele lor invizibile se apropie tot mai mult de inima noastră. Trebuie să dăm bătălia în locurile unde inamicul își face apariția: pe stradă, în fabrici, în Universități, în Biserică, în tren, în cafenele, în întreprinderi, în săli de conferințe. Ofensivei lor, trebuie să-i opunem o contra-ofensivă, suficient de viguroasă ca inamicul să fie respins și redus la neputință.

2) Conspirația lucrează la scara mondială

Comunismul nu e un fenomen local. Rețelele lui conspirative se întind peste tot globul pământesc. Centrala acestei conspirații poate să fie la Moscova, dar tot așa de bine poate să fie la New-York sau într'un loc din Asia. Deasupra regimurilor comuniste din diferitele țări și deasupra partidelor comuniste din lumea întreagă există o autoritate centrală, asemanătoare unui guvern mondial, care nu va ieși la lumină decât în momentul victoriei finale.

Acest organ comunist invizibil planifica și dirijează

toate acțiunile ce se întreprind pentru subjugarea lumii libere.

Comunismul poartă un războiu la scară mondială. Când vor să distrugă un popor, un partid sau numai o puternică personalitate ce le stă în cale, atunci concentrează în acel punct toate mijloacele de cari dispun. Sa ne amintim de cazul lui Mc Carthy. Acest senator a reușit să mobilizeze opinia publică din țara lui contra infiltrațiilor comuniste în Administrație. A urmat o serie de investigații celebre, cari au avut ca rezultat eliminarea unui important număr de agenți comuniști din instituțiile Statului. Acțiunea de a compromite și face inofensiv pe Mc Carthy devenise o chestiune vitală pentru conspirația comunistă din America. Un singur om, intervenind cu spirit de decisiune, curaj și luciditate mintală, punea în pericol existența întregii conspirații cuibărite în politica americană. Atunci s'au deslănțuit simultan atacuri contra lui Mc Carthy din toate țările lumii, comuniste sau ne-comuniste, cu rezultatul care se cunoaște.

De asemenea, putem oferi un alt exemplu tot atât de instructiv pentru a cunoaște coordonarea activităților comuniste la scară mondială: capitularea României în 23 August 1944. Pentruca să se producă prăbușirea frontului răsăritean în acest punct, cu grave repercusiuni pentru Puterile Axei, conspirația comunistă a lucrat concomitent pe trei planuri: în Rusia, în Statele Unite și în România. Pentru a se da această lovitură, adică distrugerea alianței româno-germane și pătrunderea diviziilor sovietice în țară, era necesar ca toți acești factori să se pună de acord. Rusia Sovietică a dat asigurări României că nu se va atinge de regimul sau politic și social; puterile anglo-saxone au sfătuit pe delegații români să se înțeleagă cu Rusia, în timp ce conspirația comunistă care lucra în interiorul Româ-

nlei a convins pe liderii politici ai țării că comunismul și-a pierdut virulența de odinioară. Statul rusesc a luat un caracter național și, prin urmare, nu mai prezintă niciun pericol pentru celelalte State. Atât Regele cât și partidele politice au acceptat versiunea îmblânzirii comunismului, căzând în cursă. Au dat lovitura contra Mareșalului Antonescu, cu cunoscutul rezultat.

Din aceste exemple, trebuie să tragem următorul învățământ: în fața amenințării comuniste, niciun individ și niciun Stat nu se pot salva singuri. Contra unei coaliții mondiale nu se poate lupta cu mijloace limitate la planul național. Disproporția de forțe e excesivă. Mai curând sau mai târziu, toate Statele naționale vor fi ingenunchiate.

Dacă avem o casă într'o pădure și se produce un incendiu la o distanță apreciabilă, ce facem? Evident alergăm la locul incendiului și îl combatem pentru a-l împiedeca să se propage până la casa noastră.

Aceeași operație trebuie să o întreprindem și pe plan internațional. Trebuie să stingem flăcarile comunismului înainte ca ele să ne devoreze propriul nostru Stat.

Atitudinea puțin înțeleasă a Statelor libere ne amintește de o întâmplare ce s'a petrecut în Rusia, în timpul revoluției din 1917-18, într'un orașel de provincie, de aproximativ 10.000 locuitori. În timpul unei nopți, orașelul a fost invadat de o bandă de o sută de bolșevici înarmați, cari au început să prade și să ucidă. Vitejii cetățeni în loc să se adune și să opună rezistență năvălitorilor, aruncându-i din localitate, au preferat să se retragă fiecare în casa lui, închizând ușile și ferestrele. Bolșevicii deși mult mai puțini la număr, au luat casă de casa omorînd oamenii, violând femeile și furaș tot ce au putut.

Nu există mântuire pentru lumea liberă decât prin mijlocirea unei acțiuni coordonate a tuturor forțelor na-

ționale și creștine. Frontului mondial al conspirației comuniste trebuie să-i opunem un front de aceeași extensiune, format din toți acei cari sunt hotărâți să apere moștenirea mileniilor de civilizație umană.

3) *Cultivarea contradicțiilor*

În viața unei națiuni se ivesc o mulțime de probleme și de conflicte: nemulțumiri sociale, divergențe politice, tensiuni confesionale, revendicări regionaliste, etc.

În mod normal toate aceste conflicte se rezolvă, până la urmă, pe căi legale sau revoluționare, în cadrul fiecărei națiuni. Cu apariția comunismului, panorama internă a Statelor Naționale se schimbă radical. Aceste State nu au de luptat numai cu dificultăți inerente vieții colective, ci și cu o forță streină care se amestecă în afacerile lor interne. Comunismul utilizează turburările ce se produc în sânul unei națiuni ca material incendiar ca să distrugă însăși structura ei, înseși permanentele ei istorice. Statul Național nu are de combătut numai niște fenomene locale de desagregare a autorității lui, ci se găsește în fața unei probleme infinit mai complicate și mai greu de rezolvat: asociația dintre grupele opoziționiste și o forță internațională. Pe filiera lor patrund agenți comuniști, cari dau proporții conflictului, pentru că ei nu urmăresc pacificarea spiritelor, ci sfărâmarea Statului Național.

Acestei tactici de perforare a digului de protecție al unui Stat, format din instituțiile lui politice fundamentale, comuniștii i-au dat numele de «cultivarea contradicțiilor interne». În orice țară comuniștii vor susține acele curente politice sau sociale cari slăbesc autoritatea Statului și angrenajul general al Națiunii. Dacă forma de guvernare a unei țări e monarhică, ei se vor alia

cu republicanii; dacă într'o țară se manifestă tendințe separatiste, ei vor lua partea acelor care le reprezintă; dacă într'un Stat sunt mai multe confesiuni, ei vor favoriza lupta inter-confesională; dacă Statul e multi-național sau multi-rasial, ei vor atâta o națiune contra celeilalte sau o rasă contra celeilalte; dacă o țară trece printr'o criză economică, ei vor provoca greve și manifestații; dacă Statul e guvernat democratic, ei vor prefera să susțină întotdeauna acele partide care sunt dispuse să facă concesiuni interne și externe în favoarea comunismului. Ei se vor asocia în mijlocul unei națiuni cu toate elementele disidente și instabile de caracter, pentru a le transforma în masă de manevra contra Statului Național.

Dintre toate formele de guvernare, ei vor prefera democrația, pentru că infiltrația și corupția sunt mult mai ușor de realizat într'o țară cu mai multe partide. Intr'un regim autoritar nu există decât o singură filieră de infiltrație în incinta Statului, și aceasta greu accesibilă, în timp ce într'o democrație există mai multe posibilități de plasare a agenților și a influențelor.

Cum fiecare națiune își are particularitățile ei, este evident că și formulele comuniste de desagregare a Statelor Naționale vor varia dela o țară la alta. Totul depinde de ceea ce descopere în organismul unei națiuni, ce boli, ce spasme sociale, ce sectoare de opinie dispuse să le facă jocul. Deși ateii, vom vedea pe comuniști colaborând cu acei preoți cari se răsvrătesc contra autorității de Stat, contra ierarhiei bisericești sau contra adevărilor religioase. Comuniștii sunt ca bacteriile, cari se multiplică și pun în primejdie viața omului când întâlnesc un organism debilitat.

Evident, nu se pot evita conflictele de interese între diferitele medii sociale cari compun o națiune. E o lege a vieții. Dar ceea ce se poate evita, este ca nemulțumi-

rile cetățenilor să nu debardeze, trecând peste limitele impuse de securitatea internă a Statului. Conducătorii acestor fracțiuni opoziționiste trebuie să ia aminte la ceice stau în spatele lor, cari nu așteaptă altceva din ciocnirea de interese în interiorul unui popor decât să se producă o breșă în edificiul Statului, pentruca, pe urmele lor, să pătrundă și ei și să distrugă întreaga ordine națională.

4) *Capcana informațiilor*

Orice luptă politică, cași orice acțiune militară, se bazează pe informațiile ce se culeg despre mișcările inamicului.

Comuniștii înțelegând valoarea decisivă a informațiilor, s'au organizat în așa fel încât ei să afle tot ce se întâmplă în lumea occidentală, fără ca dela ei să scape ceva de valoare pentru orientarea lumii libere. Statele occidentale nu cunosc nimic sau aproape nimic din ce se întâmplă în Rusia sau în alte țări de regim comunist. Informațiile lor referitoare la spațiul interzis, de dincolo de cortina de fier și de bambu, sunt defectuoase, inferioare și în niciun caz nu desvăluie ceva din marile secrete și marile decisiuni ale conspirației comuniste. Guvernele occidentale și Statele lor majore operează în gol, pe baza unui material incert și adeseori chiar furnizat de inamic.

Pentru a ajunge la această perfecțiune în controlul informațiilor, regimurile comuniste au creat o serie de bariere între țările aflate sub stăpânirea lor și lumea liberă.

Ne isbim mai întâiu de propriul lor sistem de organizare, bazat pe așa zisul centralism democratic, care are ca efect reducerea personalului lor politic de prima

linie la câteva persoane. În acest gremiu restrâns se iau toate marile decisiuni, fără parlament și fără participarea opiniei publice.

Urmează o a doua linie de protecție a informațiilor, o severă censură a publicațiilor, care nu lasă să apară niciun rând fără de aprobarea partidului.

Între Europa sclavă și Europa liberă, se înalță apoi cortina de fier, care împiedecă libera circulație a persoanelor dintr'o zonă într'alta. Deci și acest sistem informativ, prin persoanele cari călătoresc în străinătate, e sever controlat.

Însfârșit, și acesta e faptul cel mai grav, comuniștii au reușit să creeze aici în Occident, în mijlocul lumii libere, o altă cortină de fier, constituită din marile agenții de presă, din așa zisa presă internațională, și din numeroase edituri.

Aceste organe informative, presupuse a fi atașate exclusiv profesiei ziaristice și a reflecta cu fidelitate opinia publică a țărilor respective, reprezintă o primejdie mortală pentru interesele Occidentului. Pe deoparte ele împiedecă difuziunea de știri defavorabile regimurilor comuniste, iar pe de altă parte alimentează cu false informații de dincolo de cortina de fier opinia publică a lumii libere. Știri fabricate de comuniști, pentru a induce în eroare guvernele occidentale, sunt reluate și amplificate în presa de mare circulație internațională. În modul acesta, Occidentul nu numai că nu știe nimic sau aproape nimic din marile deciziuni adoptate de conducătorii regimurilor comuniste, dar mai cade și victimă unei continue desinformări.

Ca să dăm un exemplu celebru de desinformare, acum câțiva ani în toată presa internațională deținea afișajul «revoluția culturală» din China lui Mao. Această presă ne asigură, pe toate tonurile posibile și pe baza unui bogat material «documentar», că China se găsește

în pragul războiului civil. Ce ușurare pentru lumea liberă! Fără războiu, fără sacrificii, privind pasiv la convulsiunile interne din China, omenirea s'ar fi liberat de coșmarul «pericolului galben». La un moment dat campania de presă a încetat brusc, cașicum acest subiect n'ar fi existat niciodată la ordinea zilei. Anii au trecut și până la urmă s'a dovedit că turburările din China a fost o înscenare a lui Mao, din care n'au lipsit nici morții, pentru a câștiga timp pentru fabricarea armelor nucleare și a misilelor. Cine se mai simte amenințat de o țară pradă războiului civil? Dar ce spun acum toți acei corespondenți de presă sau redactori cari au agitat până la isterie acest subiect, asigurându-ne că Mao va fi lichidat de propriii lui partizani?

Pentru a evita riscurile desinformării, trebuie să ne obișnuim a gândi pe structuri. Lumea comunistă are o anumită structură și obiectivele ei rămân inalterabile. Orice am auzi, orice am citi, nu trebuie să ne îndepărtăm dela această judecată. La bătrânul Adenauer venise un refugiat politic de dincolo de cortina de fier cu un memorandum format din 24 puncte, prin cari vroia să-i demonstreze că comunismul rămâne o primejdie, iar coexistența pacifică nu e realizabilă. Bătrânul Adenauer a avut răbdarea să citească memoriul, dar până la urmă i-a spus: «Eu nu mă călăuzesc decât după două principii în relațiile cu comunismul:

- 1) Comunismul nu-și schimbă niciodată obiectivele.
- 2) Să nu te încrezi niciodată într'un comunist».

5) Primejdiile dialogului

Comuniștii invită pe creștini, pe occidentali și, în genere, pe orice om liber să stea de vorbă cu ei, să exa-

mineze împreună punctele de «fricțiune» existente între ei. «Trebuie să ne cunoaștem mai bine, spun ei, punctele de vedere, căci adeseori neînțelegerile și conflictele provin dintr'o greșită interpretare a atitudinilor celui-lalt». Invită, cu alte cuvinte, la dialog pe oponenții lor din lumea liberă.

Dialogul presupune că există o egală bunăvoință de ambele părți. Și unii și alții trebuie să manifeste același interes pentru confruntarea opiniilor lor, sperând că pe această cale să se ajungă la eliminarea diferendelor. Ori aici e de făcut prima remarcă. Comuniștii, cari cu atâta ardoare solicită dialogul cu lumea liberă, nu acordă acestui instrument de clarificare a pozițiilor ideologice sau politice aceeași valoare. Mai precis, nu-i acordă nicio importanță. Mai mult chiar, îl detestă. Dacă sunt atât de interesați în dialog, de ce în țările unde ei guvernează au suprimat în relațiile cu supușii lor orice formă de dialog? Ce oportunitate oferă regimurile comuniste din România, Ungaria, Cehoslovacia, Polonia, Rusia, propriilor lor cetățeni ca să-și expună doleanțele? Dialogul e o noțiune necunoscută în țările comuniste. Când un cetățean încearcă să ceară o explicație unei autorități sau o reparație, pentru o nedreptate suferită, e trimis fie la închisoare fie la ospiciu. Așadar, principial, prin regimul lor politic, bazat pe desființarea fizică a opoziției, comuniștii sunt incapabili să întreprindă un dialog.

Dacă așa stau lucrurile, de ce depun atâta stăruință comuniștii pentru a dialoga cu oamenii liberi? Fără îndoială, nu pentru a găsi o bază comună de înțelegere, ci pentru a le altera atenția politică. Pentru ei dialogul nu e decât un joc destinat să determine pe adversar să săvârșească o greșală de care ei să profite. În aceste convorbiri, glasul lor tăios se îndulcește, ochii lor cruzi se îmblânzesc, manierele lor brutale se civilizează, pen-

tru a da impresia interlocutorului că se află în fața unui om cu care se poate sta de vorbă. Dar vai de cei cari nu înțeleg ce se ascunde îndărătul acestei măști curtenitoare!

Dar mai este ceva care se opune dialogului cu comuniștii. Aparținem la două lumi diferite. Universul nostru spiritual și politic are o altă structură decât al lor. Toate valorile cardinale ale civilizației noastre ei le detestă și caută să le distrugă. Nu există termen mediu, nu există o platformă comună care să îngăduie întreținerea unui dialog. Mai întâiu, un comunist nu mai aparține comunității naționale. El nu mai e român, nu mai e spaniol, nu mai e francez. Un comunist e un asasin potențial al propriei lui patrii, pentru că doctrina lor propagă nimicirea popoarelor. Deaceia toate denumirile acestea, de partid comunist spaniol, român, francez, englez, italian sunt absurde. Nu mai ești italian, francez, român, etc., dacă ești comunist. Te excluzi singur din comunitatea națională. Nu există decât un singur partid comunist, antinațional și internațional, căruia aparțin toți comuniștii, indiferent de extracția lor națională.

Contradicția e și mai manifestă când se încearcă dialoguri între comuniști și creștini. Un abis separă cele două comunități. Nu poți să aparții în același timp în amândouă. Un marxist, prin natura profesiei lui de credință, trebuie să combată și să distrugă creștinismul. Un creștin nu poate accepta dialogul cu un comunist pentru că nu poate trece peste abisul spiritual ce-l separă de acesta. Un creștin care s'a făcut comunist s'a rupt de creștinătate, de Biserică, a dezertat de sub steagul lui Christos și automat se convertește într'un dușman al Mântuitorului.

Marile adevăruri ale vieții de altminteri nici nu pot constitui obiect de discuție. Nu se pot negocia. Christos, Patria, Persoana Umană sunt realități fundamentale

ale existenței. Ele nu se discută. Se afirmă. Se predică dela amvon și se apără, la nevoie, cu arma în mână. Ele constituiesc «Credeul» civilizației noastre și nu pot fi degradate la materie de dialog.

6) *Despre inteligența comuniștilor*

Când asvârlim o privire retrospectivă asupra istoriei comunismului de când a luat puterea în Rusia și până astăzi nu putem să nu ne oprim un strigăt de admirație: ce superbă inteligență la conducătorii lor, ce genialitate în mânuirea complicatelor fire ale politicei externe, ce artă în a atrage Statele alese să fie nimicite pe terenul lor de acțiune, unde le învăluie ca într'o pânză de paianjen. Ce planuri grandioase și, în același timp, cu câtă finețe executate. Când un Stat comunist săvârșește o mișcare oricât de banală pe plan internațional, nimeni nu își dă seama că ea aparține unui ansamblu operativ, cu perspective îndepărtate. Nimic nu e lăsat la întâmplare și nimic nu se face fara a servi scopului final, dominația mondială.

Dacă ne întoarcem privirile în partea cealaltă, spre lumea liberă, spre Statele cari au fost odinioară libere și astăzi zac în robia comunista, nu ne putem opri un strigăt de durere și desgust: câta micime în concepția lor politică și ce erori elementare de strategie și tactica au săvârșit conducătorii lor. Si unul, după altul! Nimeni n'a învățat nimic din tragica experiență a vecinului său! Toți s'au precipitat în aceeași direcție fatală, atrăgând după ei, în desperare și moarte, popoarele lor nefericite. Și nici astăzi nu se văd semne de îndreptare. Alte victime sunt împinse de aceeași speță de conducători nepricepuți în pânțelece nesățios al Molohului bolșevic. Unde se va opri această hecatomba de popoare?

Nici puternica Americă nu-și dă seama că i se pregătește aceeași soarte!

Ceeace se întâmplă astăzi în lume, nu putem atribui numai conspirației comuniste. Fenomenul e mult mai complex. Conspirația operează cu atâta ușurință în lumea liberă pentru că nu întâlnește o inteligență care să se măsoare cu ea. Intre cei cari au ajutat Moscova să-și întindă imperiul în Europa răsăriteană n'au fost numai agenții ei infiltrați în înalte sfere ale biurocrației de Stat, ci foarte mulți patrioți fără prihană și chiar de convingeri anticomuniste ferme. Aceștia nu puteau fi acuzați că serveau inamicului. Și totuși s'au lăsat atrași în jocul inamicului și ei sunt cauza principală a nenorocirii actuale a popoarelor.

În România, Maniu și Brătianu, erau șefi de partide naționale, pe deasupra oricărei bănuieli că ar fi putut pacta cu inamicul. Și totuși ei au jucat rolul decisiv în lovitura de Stat dela 23 August, care a deschis frontierele țării invaziei sovietice. Au predat țara bestialității comuniste, bazându-se pe o declarație a lui Molotov, care, în Aprilie 1944, a spus la radio că Rusia Sovietică va respecta independența țării și regimul ei politic și social. Am putea multiplica exemplele, căci în toate țările din răsărit penetrația sovietică a fost înlesnită de oamenii politici cari nu erau comuniști, dar cari își închipuiau că comunismul nu mai e ce-a fost altădată, ci o forță politică, ca oricare alta, dispusă la compromisuri și relații de bună vecinătate. Ei erau de bună credință, dar inteligența lor nu i-a servit pentru a descoperi cursa ce li se întindea.

Avem exemplul atâtor oameni politici din Occident, în frunte cu Președinți ai Statelor Unite, cari nu pot fi considerați a fi fost simple unelte ale comunismului și cari totuși s'au comportat în așa fel în funcțiunile de răspundere ce le-au avut încât nici cel mai perfect

agent al Moscovei nu ar fi putut face atâta rău cât au făcut ei propriei lor patrii și întregii lumi libere.

Suntem obligați să conchidem așadar că oridecâteori inteligența europeană și occidentală în genere se înfruntă cu inteligența comunistă suferă regulat înfrângeri. Oamenii politici din Occident fac figură de diletant în conducerea afacerilor publice în raport cu serioșitatea și înalta pregătire a cadrelor comuniste. Dacă acest tip de om politic superficial va continua să conducă destinele lumii libere, moartea Occidentului e inevitabilă.

Cauza acestei patente inferiorități intelectuale a liderilor politici din Occident oridecâteori tratează problema comunismului se datorește unei false aprecieri a resurselor interioare ale adversarului. Comuniștii uzează de un alt tip de inteligență decât inteligența omului normal. Aceeași inteligență, inteligența aceluiași om, se diversifică și se ascute, după natura relației spirituale ce o întreține eul său. Avem mai întâiu tipul comun de inteligență, pe care-o folosim în viața de toate zilele. Cu această inteligență operăm în 90 % din cazuri. Dar dacă eul nostru se atașează puterilor răului, dacă intră conștient și lucid sub obediența lui Lucifer, atunci și inteligența noastră suferă un salt calitativ. Nu mai e aceeași inteligență, ci devine o inteligență superioară aceleia ce o posedăm în stare normală. Inteligența noastră capătă reflexe luciferice, dela stăpânul căruia i-am încredințat destinul vieții noastre.

Comuniștii sunt închinătorii și aliații lui Satan. Ca urmare inteligența lor s'a rafinat, a devenit mai adâncă, mai pătrunzătoare decât a omului normal. Ei operează depe un alt plan de existență, superior imensei majorități a omenirii. Ei sunt niște posedați și orice om posedat dispune de un arsenal imens și variat de mijloace pentru a-și impune voința.

Când un om politic al lumii libere tratează cu un comunist și nu își dă seama —cum se întâmplă în marea majoritate a cazurilor— că se găsește în fața unei inteligențe pervertite, capabile de orice crimă și de orice infamie, el este pierdut.

Ce este de făcut atunci? Pentru a birui pe comuniști, pentru a scăpa din cursele lor, să devenim și noi ca ei, să ne achiziționăm și noi acest tip de inteligență pervertită, dispuși la orice crimă și infamie?

Nicidecum. Un creștin nu poate întrebuița decât mijloace loiale și corecte. Chiar față de comuniști. Dar atunci cum ne apărăm de ei? Dacă rămânem în cadrul inteligenței ordinare, suntem pierduți. Infrângerea noastră este inevitabilă, pentru că comuniștii acționează depe un plan de existență superior nouă. Nu, nu putem rămânea nici în această stare de inferioritate intelectuală. Spre norocul și mântuirea noastră, dispunem de un antidot, care anulează și depășește inteligența perfidă a comuniștilor. Există și al treilea tip de inteligență, inaccesibilă comuniștilor: inteligența de natură divină. Christos ne-a sfătuit să fim: «Blânzi ca porumbeii și înțelepți ca șerpii». Ne sfătuește să avem o inteligență care să egaleze cel puțin inteligența șarpelui, dar suavizată, purificată, prin blândețea dragostei creștine. Acest tip de inteligență, care își are rădăcinile în dragostea creștină, nu are rival în omenire. Când ne înfruntăm cu comuniștii având inteligența conectată cu Natura Divină, instantaneu câștigăm superioritate față de adversar. Toate atacurile lor, toate cursele lor, toate manevrele lor cad neputincioase în fața ecranului inteligenței noastre, când este iluminată de Spiritul Divin.

Bine înțeles că pentru a dobândi acest grad de perfecțiune intelectuală trebuie să ne supunem mai întâiu unei bai purificatoare interioare. Trebuie să ne eliberăm de interese și egoisme, pentru a servi numai Adevăru-

lui. Trebuie să începem o nouă viață, bazată pe ideea de sacrificiu. Nu trăim pentru noi, pentru poftele noastre, pentru gloria noastră, ci pentru a servi lumea din care facem parte, cu valorile ei, cu credința ei, cu dragostea ei.

Suntem pierduți deci, dacă continuăm să procedăm ca până acuma, adică abordând primejdia comunistă cu inteligența de toate zilele.

Inteligența luciferică, de care se servesc comuniștii, e superioara inteligenței comune și ca atare invincibilă în lupta politică susținută numai de interes.

Dar inteligența fecundată de Spiritul Divin e superioară inteligenței luciferice și ca atare e capabilă să descopere și să nimicească toate planurile comunismului mondial.

7) *Iconoclaștii moderni*

Iconoclaștii au fost o secta eretica, apărută în Imperiul Bizantin, în secolul al VIII-lea, care își manifesta ura față de Biserică prin sfărâmarea icoanelor. Condamnată de Conciliul dela Nicea, secta a dispărut în secolul următor.

Secta iconoclastă a reapărut în cursul Revoluției Franceze, afirmându-se exact după aceleași principii: statuile sfinților erau ținta predilectă a noilor vandali ai credinței.

Astăzi secta iconoclaștilor s'a înmulțit considerabil, grație sprijinului subteran ce-l primește dela forțele comunismului mondial.

În țările căzute sub dominația lor, comuniștii nu-și ascund intențiile de a lichida religia: procedează radical la stârpirea creștinismului, dărâmând locașurile de cult și ucigând pe preoții lor. Dar în lumea liberă, unde nu

sunt încă deplin stăpâni pe forța Statului, pentru a pune securea la rădăcina Bisericii, au fost nevoiți să-și schimbe metodele. Nici nu pot proceda cu brutalitatea de odinioară și nici nu-și pot manifesta direct sentimentele de ură ce le nutresc față de religie. În țările occidentale au nevoie de trupe auxiliare, de iconoclaști recrutați chiar din sânul popoarelor a căror credință vor să o nimicească.

Secta iconoclaștilor moderni nu mai sfărâmă icoanele, ci procedează mult mai rafinat: le scoate din Biserică, sub pretextul că nu mai corespund sensibilității creștine de astăzi. Omul modern are o structură matematică. El tinde spre simplitate în forme, spre realizări de tip geometric, și icoanele sau statuile încărcate de odinioară nu-i mai spun nimic. Ele au aparținut altor vremuri, altor gusturi, altor norme artistice. Iconoclaștii de astăzi abuzează de ideea de «aggiornamento» a Bisericii, căreia îi schimbă sensul și obiectivele. Una e adaptarea Bisericii la necesitățile vieții moderne, o adaptare pur exterioară, și cu totul altceva e să cari ca pe o mobilă veche din Biserică vestigiile gloriei creștine, pentru a lăsa pereții goi.

Mișcarea iconoclastă de astăzi nu atacă numai Biserica, ci s'a extins în toate domeniile vieții naționale: în știință, în literatură, în muzică, în teatru, în economie, în politică. Nu există domeniu de creație umană în care să nu-și fi făcut apariția darămintorii canoanelor stabilite de predecesori. Nu ne putem ocupa în particular de fiecare din aceste tendințe. Vrem să consemnam numai aici ceea ce au ele în comun, ceea ce le leagă de un mâner invizibil și ceea ce ne determină să credem că, cu toată varietatea lor, își au originea în același izvor otrăvit.

Substratul comun al tuturor mișcărilor de «înnoire» culturală și religioasă de astăzi, este abolirea formelor

sub a căror înfățișare s'a cristalizat civilizația creștină.

Evident, formele de exprimare ale unei culturi sau ale unei religii nu rămân fixe. Dar evoluția lor e foarte lentă. Schimbările nu se produc de azi pe mâine și nici prin forțarea notei, uzând invectiva sau chiar violența. Ca o formă, un stil, o școală, o direcție să dispară trebuie să treacă nu numai vreme îndelungată, dar trebuie să se desvolte din același trunchiu, din aceeași cultură, o altă sinteză creatoare, care să egaleze cel puțin, din punct de vedere al concepției și strălucirii, formula precedentă.

Iconoclaștii de astăzi sunt grabiți. Ei manifestă un dispreț suveran față de orice formă ce amintește trecutul. Ei vor să facă «tabula rasa» cu tot ce-a creat geniul uman în milenii de efort spiritual. Nu le mai place nimic. Totul li se pare învechit, demodat, și totul începe cu ei, cari ar deține cheia înțelepciunii supreme în artă, în religie, în știință. Ei se simt așa de siguri în atitudinile lor încât consideră de prisos să se preocupe și de golurile ce le lasă în urmă, compensându-le cu creații cari să asigure continuitatea între trecut, prezent și viitor.

Iconoclaștii moderni vor să înceapă istoria și cultura dela zero, după ce au distrus toate formele, toate simboalele cari amintesc legăturile unui popor cu propriul său trecut. Și în acest punct ei devin suspecti. Atitudinea lor nihilista e foarte apropiată, dacă nu identică, cu a lui Marx, care reclamă în Manifestul comunist din 1847 distrugerea întregii ordine sociale anterioare. Această e și doctrina comunismului, care, în țările unde stăpânește, aplică teroarea cu egală furie și în domeniul culturii, religiei și istoriei, pentru a stinge din memoria noilor generații orice urmă a trecutului.

Trebue să explicăm acumă de ce comuniștii și trupele lor auxiliare din Occident manifestă atâta ură față de

forme, față de icoane și statui, față de canoanele culturii noastre, față de orice simbol patriotic și național. Firește că nu toți iconoclaștii își dau seama de ceea ce fac, dar acei cari îi manevrează din umbră, forțele oculte ale comunismului mondial, știu de ce împing pe acești inconștienți la renegarea în bloc a trecutului.

Intr'adevăr, formele fixează conținutul. Orice creație emana din interior, e o stare a spiritului, dar dacă nu e prinsă într'o formă, dispare. Câte gânduri mari nu se pierd într'o discuție de cafea, pentru că nu au fost așternute pe hârtie și apoi publicate. Cultura populara sau folclorica se poate transmite pe cale orală, dar cultura de grad superior are nevoie să se exprime prin anumite monumente, pentru a fi înțeleasă de urmași. Abandonând formele în care se îmbracă cultura unui popor, iconoclaștii moderni atentează de fapt la totalitatea culturii naționale.

Din punct de vedere religios apoi, foarte puțini oameni sunt inzestrați cu o formație spirituală atât de solida încât în orice împrejurare să rămână ancorați în credința lor. Oamenii, prinși în valmășagul vieții, au nevoie de un suport exterior, de un semn, de o imagine care să le aduca aminte de idealurile și credințele lor. Fără această prezență materială, ei pierd contactul cu cele sfinte. Una din cauzele ireligiozității de astăzi este îndepărtarea icoanelor și statuiilor din Biserică. Locașurile de cult de azi, cu pereții lor goi și reci, nu constituie mediul ideal pentru a înălța pe om depe pamânt. Dintr'o icoană, dintr'o statuie, dintr'o Biserică, clădită în stil inspirat, emana efluvii spirituale cari predispun pe om la rugăciune și pocăință. Formele de cult și formele de cultură și formele istorice fac parte integrantă din religie, din istorie, din cultură. Unde exista un fond, va apărea și o formă de expresie a lui. Și

dacă se distruge forma de expresie, instantaneu se sărăcește și fondul religios sau cultural al unui popor.

Când comuniștii și asociații lor iconoclaști deslănțuie această campanie de devastare a monumentelor culturale și religioase ale unui popor, din punctul lor de vedere sunt foarte logici. Cu cât vor dispărea mai repede din conștiința publicului formele cari fixează conținutul nostru cultural și religios cu atâta noile generații vor deveni mai accesibile doctrinei satanice, marxistoleniniste. Ei nu mai au puncte de reper ca să poată compara prezentul cu trecutul.

Lupta comunismului contra formelor este lupta de stingere a memoriei istorice a popoarelor și a apartenenței lor creștine. Dar oamenii conștienți nu trebuie să se lase târiați de avalanșa iconoclastă a zilelor noastre. Ei trebuie să răspundă la ofensiva de dărâmare a vieții naționale și religioase, nu numai cu respectul formelor, ci cu afirmarea lor ostentativă. În toate împrejurările, ei trebuie să înțeleaga importanța formelor în viața unui neam și să-și manifeste adeziunea la ele cu zelul unui neofit. E preferabil să fie numiți fanatici, bigoți, retrograzi, spirite obtuze, ramase închistate într-o mentalitate medievală, decât să se lase timorați de canalia de stradă. Să salutăm drapelul țării cu emoție și admirație, să ne închinăm cu evlavie în fața icoanelor, să primim cu cutremur Sfânta Jerfa și să cercetăm cu pasiune moștenirea culturală a trecutului. Iată atitudine cari vor impune inamicului să înceteze cu ridiculizarea formelor și simboalelor cari au fixat conținutul spiritual al vieții noastre.

8) *«Le fascisme ne passera pas»*

Oridecâteori partidele comuniste din Occident simt că formulele marxiste nu mai exercită aceeași atracție

asupra maselor populare, deslănțuie o campanie «anti-fascistă», pentru a-si recupera terenul pierdut.

Sub eticheta de «fascism», comuniștii înglobează până la urmă pe toți inamicii lor, pe toți acei cari se opun planurilor lor de dominație mondială. Orice afirmare a sentimentului național, orice izbucnire de patriotism sincer a unui om politic, îngrijorat de amenințarea comunistă, ei o denunță publicului ca o operație «fascistă». Orice partid politic care refuză să se încadreze în faimoasa «alunecare spre stânga a istoriei», automat e stigmatizat a fi o execrabilă încercare de reinviere a «fascismului».

Confuzia ce-o practică comuniștii cu termenul de «fascism», aplicându-l «urbi et orbi», fără nicio legătură cu realitatea, are ca obiectiv final să împiedece constituirea unui bloc anticomunist suficient de puternic ca să se poată infrunta cu blocul comunist. In momentul ce s'ar realiza această unitate de fier între toate forțele naționale și creștine, soarta comunismului ar fi pecetluita. Când comuniștii observă că într'o țară sau pe plan mondial e pe punctul să se închege o forță amenințătoare pentru interesele lor, imediat pun în mișcare organele lor publicitare pentru a denunța pe patrioții angajați în această luptă ca «delicvenți fasciști».

Atacurile lor se îndreaptă în primul rând contra foștilor membri ai mișcărilor naționaliste din Europa. Dacă se realizează într'o țară un front național anti-comunist și în acest front pătrund și elemente ale fostelor mișcări naționaliste, atunci întreaga grupare este pusa la index și denunțată opiniei publice ca suspectă de «fascism». Nimic mai natural decât ca milioanele de cetățeni cari au participat la lupta contra bolșevismului sa îngroașe rândurile acestor formațiuni patriotice. In definitiv, aceste mișcări au oprit puhoiul bolșevic să se reverse asupra Europei în 1922, în 1933, în

1936, în 1941, și nu marile democrații occidentale cari, după ce au biruit puterile Axei, au deschis larg porțile barbarilor din răsărit ca să pătrundă până în inima continentului nostru.

Comuniștii nu atacă numai fostele mișcări naționaliste, ci orice manifestare de naționalism, chiar dacă nu are nicio legătură cu trecutul. Dacă o grupare anti-comunistă face o profesiune de credință «naționalistă» riscă să fie acuzată de «fascism». Acuzația e lipsită de orice fundament, dar asta nu-i împiedecă pe comuniști să continue campania lor furibundă. Toată lumea știe că naționalismul este expresiunea unor stări generale, legate de viața intimă a popoarelor. Naționalismul îmbrățișează toate manifestările conștiinței naționale, dela cele mai blânde și echilibrate până la cele mai șoviniste. Fascismul e o specie de naționalism, un fenomen strict limitat în timp și spațiu, un produs ideologic al zilelor noastre, în timp ce naționalismul e vechiu de când istoria și va dăinui câtă vreme vor mai exista popoare. Fascismul poate fi subsumat naționalismului, dar naționalismul nu poate fi redus la fascism. Cum însă comuniștii văd în naționalism inamicul lor implacabil, pentru că reprezintă forța vie a popoarelor, fără niciun scrupul amestecă noțiunile, zicând naționalism = fascism, pentru a turbura spiritele.

Insolența comuniștilor merge și mai departe. Ei nu atacă numai fostele mișcări naționaliste, nu atacă numai pe naționaliștii de orice culoare și de apariție recentă, ci pe toți acei oameni politici cunoscuți prin atitudinea lor anticomunistă fermă. Omul poate să aparțină unei grupări conservatoare sau unui partid de centru sau unui partid agrar sau chiar social-democrat, toți așadar departe de ceea ce se cheamă naționalismul propriu zis, ceea ce nu-i împiedecă pe comuniști să-i treacă în categoria «fasciștilor». În câmpul tacticei comuniste, se con-

vertește în «fascist» orice adversar periculos, orice om politic care le-a descoperit intențiile secrete și e dispus să se înfrunte cu conspirația comunistă.

Molotov considera armata Generalului Anders, ca fiind formată din «fasciști», deși s'a acoperit de glorie în luptele din Italia contra Germaniei național-socialiste. (Byrnes, Cartes sur Table, p. 320). Moscova nu agreea guvernul polonez din exil, care formase această armată, și deaceea căuta prin toate mijloacele să-l elimine din viața politică a țării.

În ziarul lui Forrestal, cu data de 14 Mai 1945, este intercalată o notă a Senatorului Homer Fergusson, referitoare la ideologia comunistă, pe care senatorul o considera incompatibilă cu democrația. Remițându-i această notă, senatorul roagă pe Forrestal să nu o dea publicității și nici să facă uz de ea în cercuri largi, căci ar putea fi acuzat de «împăciuitoare», «FASCIST» sau alte forme primejdioase de gândire.

Putem să multiplicăm exemplele. Președintele Truman, când a proclamat doctrina, cunoscută sub numele lui, în anul 1947, de protecție și ajutorare a Greciei și Turciei, a fost violent atacat de toată presa comunistă, necruțându-i-se nici epitetul de «fascist». Generalul Mac Arthur a suferit aceleași atacuri pentru că vroia să urmărească pe inamic dincolo de fluviul Yalu și să elibereze Coreea de Nord. Nu mai vorbim de Senatorul Mc. Carthy care se convertise în «Fascistul» Nr 1 din Statele Unite, din cauza viguroasei lui campanii de demascare a infiltrațiilor comuniste în Administrație.

Cu acest sistem diabolic de propagandă, care vertește automat pe orice anticomunist în «fascist», comuniștii au dat lovituri spectaculare. Câți oameni politici din Germania Federală, aparținând formațiunilor de centru-dreapta, nu au fost siliți să părăsească scena politică din cauza campaniilor și acuzațiilor lansate contra

lor de guvernul din Pankow. Președintele Luebke a trebuit să-și dea demisia cu câteva luni înainte de terminarea mandatului său. Acuzația ce i se aducea era puerilă; inginer fiind, ar fi construit bărci pentru câmpurile de concentrare, ceea ce n'a împiedecat ca acea acuzație să-și producă efectul.

Dar rezultatul cel mai important al acestei perfide campanii de denigrare al unui adversar, de care numai comuniștii sunt capabili, a fost teama ce-au vârit-o în toți oamenii politici ca nu cumva să le vină și rândul lor să sufere efectele aceleasi campanii. Deaceea, când cineva din rândurile partidelor de centru era tinta atacurilor comuniste, descoperindu-i filiatii fasciste, ceilalti membri, în loc să formeze zid în jurul lui, îl părăseau, se spălau pe mâini, și îl sfătuiau să se retragă. Teamă unită cu lașitatea a provocat o hecatombă de ilustre figure politice ale poporului german, în perioada de după războiu.

Această eroare nu trebuie să se mai repete în nicio țară, căci merge exclusiv în avantajul comunistilor, împiedecând unificarea forțelor naționale. E o eroare fatală care poate avea ca urmare distrugerea Statului national. Toti luptătorii anticomuniști, conștienți și lucizi, trebuie să răspundă la agitatiile inamicului cu «pericolul fascist», formând front comun cu toți cei hotărâți să apere patria, indiferent din ce sector politic provin. «Pas d'ennemis à droite». Dela conservatori până la extrema dreaptă, o singură linie de apărare, iar cei cari nu înțeleg această necesitate elementară, fie că sunt lipsiti de orizont politic fie că sunt în slujba comunismului.

E ridicol și absurd să se mai vorbească de un pericol «fascist» sau «nazist», când jumătate din Europa e călcată de tăvălugul roșu, iar cealaltă e pe punctul de a avea aceeași soarte. Oamenii politici hotărâți sa-și

salveze patria dispun de superbe argumente pentru a pleda în favoarea unității frontului național și a respinge părerile acelor care vor să introducă discriminări dăunătoare luptei comune.

9) Se poate prăbuși comunismul din interior?

O altă sofismă politică de mare circulație în lumea occidentală este ca comunismul se va prăbuși din interior, ca o consecință a crizelor permanente care îl sguđuie și cari, până la urmă, îi vor provoca moartea.

În Rusia regimul a trecut dintr'o criză într'alta și numai cu mare greutate s'a menținut. După o jumătate de secol de dominație, regimul n'a isbutit să asigure un nivel de viață decent populației. Agricultură sovietică se află într'o permanentă criză. Adeseori Moscova este obligată să recurgă la cumpărături masive de cereale din străinătate pentru a acoperi necesitățile elementare ale populației. În sectorul industriei, lucrurile nu stau mai bine. Toate sistemele încercate, bazate pe centralizare sau descentralizare, au eșuat. Se produce prost și scump. Salariile muncitorilor din Rusia sunt cele mai joase de pe glob. «Paradisul» proletarilor s'a convertit într'un loc de mizerie și tortură. Criză în birocrația partidului, care obligă pe conducătorii supremi la epurări periodice ale cadrelor.

Grosso modo, aceeași situație o întâlnim în toate Statele de regim comunist. Toate sunt sguđuite de crize interminabile și toate par pe punctul de a se prăbuși.

Aceste profeții nu sunt noi. Nici nu se instaurase bine comunismul la putere în Rusia și au și început să circule pronosticuri pesimiste asupra duratei lui.

Trebue să recunoaștem pe de altă parte că aceste diagnostice sumbre, referitoare la viabilitatea siste-

mului comunist, se bazează pe ceva real. Niciun alt regim din lume, în condițiile Rusiei comuniste, nu ar fi putut rezista acestei avalanșe de crize. Nemulțumirile popoarelor ar fi luat repede forme explosive, din cauza atâtor privațiuni și lipsuri.

Ori, contra acestor profeții, cari se repetă și astăzi cu aceeași insistență, comunismul rezistă atât în Rusia cât și în toate țările unde a ajuns la putere. Și rezistă bine. Și mai are pe deasupra puterea să se extindă, înghițând alte țări și alte popoare. Cum se explică această tenacitate neobișnuită, care contravine oricărei reguli politice? Un regim comunist ajunge să fie urit în cele din urmă de întreg poporul. El nu găsește sprijin în niciun strat al populației. Atunci cum se poate menține după-ace-a ajuns în conflict acut și permanent cu întreaga națiune? În mod logic, provocarea întregii națiuni, prin acumularea de injustiții, nu poate rămâne nepedepsită. Dar se întâmplă exact contrarul, un fenomen straniu, nemai întâlnit în istoria lumii: regimul durează și chiar se consolidează, sfidând toate semnele interne de debilitate.

Problema care se pune este deci aceasta: de ce în cazul comunismului nu funcționează capacitatea de revoltă a popoarelor, de ce masele oprite nu-si descarcă mânia contra regimului, alungându-l dela putere? Ce forță paralizază popoarele, de atâtea ori lovite și ofensate, împiedecându-le să se pună în mișcare pentru a răsturna dela conducere banda de criminali?

Comunismul nu poate fi răsturnat din interior, pentru că dispune de un sistem de protecție necunoscut în nicio altă epocă istorică: aparatul de teroare. Nici armata, nici guvernul și nici chiar partidul nu-i garantează existența, ci exclusiv forțele de securitate, cari în Rusia s'au numit succesiv Ceka, N. K. V.D., M. V. D., etc. Aceste forțe controlează toate sectoarele Statului, con-

trolează armata și controlează chiar partidul. Aparatul de securitate, care mai degrabă ar trebui să se numească aparatul de teroare, pentru că funcțiunea lui principală este să împrăstie teroarea în populație și prin teroare să împiedice orice început de aglutinare al opoziției, constituie coloana vertebrală a oricărui regim comunist.

Implantarea aparatului de teroare explică de ce regimurile comuniste supraviețuiesc, cu toate dificultățile enorme ce le întâmpină în guvernare, ca niciun alt regim, și de ce este iluzorie speranța acelor cari cred că comunismul se va prăbuși din interior. Cu aparatul de teroare în spatele ei, într'adevăr cum ar putea opoziția să se afirme într' un Stat comunist? Nemulțumirile populare se adună cât munții sub un regim comunist, dar cum ar putea aceste nemulțumiri să se maturizeze politic, să-și găsească mijloacele de expresie, să se constituie într'o forță capabilă să se înfrunte cu guvernanții? Intr'o democrație, se fac alegeri, există un parlament, unde printr'un vot de neîncredere guvernul poate fi răsturnat. Intr'un regim comunist, nu există aceste instrumente la cari ar putea să recurgă opoziția pentru a răsturna regimul. In Statele de regim autoritar, s'ar putea imagina o lovitură de forță. O asemenea acțiune, ar fi cu atât mai ușor de realizat într'un Stat comunist, cu cât opoziția reprezintă 99 % din populație. S'ar putea deci lua calea violenței pentru a alunga pe tirani. A face o revoluție, cum au făcut atâtea popoare în istorie, pentru a-și recuceri independența. Nici acest lucru nu e realizabil într'un Stat comunist pentru simplul motiv că opoziția nu mai există. Ea a fost lichidată încă din timpul când se afla în stare potențială și, probabil, când nimeni din sânul ei nu se gândea la o răsvrătire contra regimului.

Când se instalează comunismul într'o țară, cea dintâi măsură pe care o ia este să elimine însăși posibili-

tatea de a fi răsturnat. Cum? Distrugând înseși mediile sociale din care ar putea să se recruteze o viitoare opoziție. Comunismul nu se mulțumește să lovească în acei cari hic et nunc atacă regimul, ci smulge din rădăcini părți întregi de populație, presupuse a ascunde pe inamicii lui potențiali. Nu e nevoie ca individul singuratic din aceste clase ostracizate să fi participat la acțiuni contra-revoluționare, să fi săvârșit infracțiuni contra regimului: simpla lui apartenență la acea categorie socială, presupusă a fi ostilă regimului, îl condamnă la moarte sau dispariție din societate.

Uneori, extrem de rar, opoziția scapă din rețelele acestei vigilențe omniprezente și reușește să se înfrunte cu regimul. Efectul e fulgerator. Se produce mai mult decât o revoluție. Un cutremur social. În câteva zile, regimul comunist e măturat de avalanșa nemulțumirilor populare. E cunoscut cazul dela Budapesta. Odată aparatul de teroare scos din funcțiune prin presiunea maselor, regimul pierde automat orice putere și orice autoritate asupra populației. Nu mai rămâne nimic din el. Cașicum n'ar fi existat. Tăria unui regim comunist stă în aparatul de teroare, dar și slăbiciunea lui. Distrugerea acestuia atrage după sine desagregarea bruscă a întregului sistem.

Comunismul a prevăzut și această eventualitate, a unei izbucniri populare pe cari să nu o poata controla și demonta cu anticipație și care, prin formidabila ei propagare, să le dea peste cap toate calculele, alungându-i dela putere într'o țară. Pentru a para aceasta lovitură-surpriză, ține în rezervă dispozitivul de intervenție, destinat să suprimă eferescenta revoluționară a unui popor și să-l readucă în lanțuri. Deși revoluția a reușit și echipa comuniștilor a pierdut controlul Statului, peste câteva zile, peste câteva săptămâni, peste câteva luni, ei revin la putere cu ajutorul tancurilor sovietice. Masa

centrală a bolșevismului, al cărui sediu e la Moscova, își trimite diviziile în țara rebelă și sdrobește revoluția națională. Sunt fapte cunoscute de toți din întâmplările dela Berlin, Budapesta, Polonia și Cehoslovacia.

Dar această intervenție nu e riscantă? Nu înseamnă oare penetrația unei puteri streine pe teritoriul unui Stat național? Fapt inadmisibil și greu de consecințe din punct de vedere al legii internaționale. S'ar putea naște complicații cari să ducă până la războiu. Ori nici acest lucru nu se întâmplă. Corifeii comuniști au avut grije să neutralizeze orice intervenție a lumii libere în aria lor de dominație. Națiunea invadată nu găsește sprijin în lumea liberă. Inzadar protestează, inzadar cere ajutor, inzadar sesizează toate instanțele internaționale de agresiunea căreia a căzut victima. Nimeni nu se mișcă pentru ea. Câteva gesturi verbale de consolare și tragedia își urmează cursul ei fatal.

După câtva timp se descopere și monstruoșitatea, cum a fost în cazul Ungariei, că marile națiuni occidentale au fost complice la acțiunea de represalii a diviziilor sovietice. E cunoscut faptul că Krușev nu și-a trimis tancurile la Budapesta înainte de a fi primit asigurări dela Foster Dulles, prin Tito, că Statele Unite nu sprijinesc rebeliunea maghiară.

Această inexplicabilă atitudine a Occidentului față de strigătele de ajutor ale națiunilor captive devine explicabilă dacă ținem seamă de influența ce-o exercită rețelele conspirative ale comunismului mondial în conducerea lumii libere.

Acuma avem tabloul clar al situației și înțelegem de ce trebuie să părăsim speranța deșartă că comunismul s'ar putea prăbuși din interior. El dispune de trei instrumente de anihilare a voinței unui popor, de o ordine de mărime care le asigură eficacitatea absolută: întâiul e aparatul de teroare, al doilea e forța militară a Rusiei

Sovietice, al treilea e complicitatea marilor democrații occidentale.

10) Policentrismul comunist

Paralel cu acțiunile întreprinse în lumea liberă pentru a-i desorganiza sistemul de apărare, comunismul realizează și o serie de manevre pentru a-și ascunde adevărata tărie. Proiectează în exterior imagini turburi despre capacitatea lui combativă, provoacă crize artificiale în propriul său imperiu și înscenează tensiuni și chiar rupturi în blocul său monolitic. Opinia publică occidentală, derutată de aceste semne de debilitate internă, se așteaptă la o iminentă prăbușire a comunismului din interior și, în modul acesta, își neglijează propriile sale mijloace de apărare, lăsându-se purtată de o falsă speranță și de un fals sentiment de securitate.

Unul din trucurile propagandistice de acest gen care s'a bucurat de mai mare succes între naivii cetățeni ai Europei și Americii este așa zisul policentrism comunist.

Policentrismul înseamnă fragmentarea puterii comuniste sub presiunea aspirațiilor naționale ale popoarelor. Naționalismul, spun exegeții fenomenului, a dat un examen strălucit, dovedindu-se a fi mai tare decât internaționalismul. Niciodată popoarele nu se vor lăsa guvernate dela un centru unic de comandă, cum pretinde comunismul mondial. În blocul comunist se multiplica manifestările de independență, fisurile și chiar rebeliunile. Națiunile, oricâtă teroare s'ar revărsa asupra lor, nu se lasă comprimate și uniformizate în cadrul doctrinei-standard a marxism-leninismului. Ele reacționează cu vigoare pentru a-și salva specificul național. Corsetul de fier impus popoarelor crapă când se atinge punctul critic al existenței lor.

Speculația cu policentrismul comunist e cu atât mai periculoasă pentru siguranța lumii libere cu cât operează cu un material real. Națiunile, într'adevăr, duc o luptă desperată și permanentă ca să se libereze de sub opresiunea imperialismului comunist. Sunt atâtea acte de sacrificiu, mișcări de rezistență și chiar revoluții cari oferă fundament și credibilitate teoriei policentrismului. Nimic mai natural ca lumea, după ce a aflat de dârza împotrivire a națiunilor contra tiraniei roșii, să dea crezare și conflictelor ce-ar fi izbucnit între diferitele partide și regimuri comuniste. Oricine poate fi tentat să suțina că forța naționalismului e așa de puternică încât se propagă până în sferele conducătoare ale partidelor comuniste, determinând scisiuni profunde chiar între ele

Această judecată, deși atractivă și comodă, e superficială, pentru că nu face distincție între două realități de origine diferită: una e revolta popoarelor subjugate și cu totul altceva revolta unor corifei comuniști contra Moscovei. Popoarele subjugate luptă împotriva comunismului ca sistem, ca noțiune globală, și urmăresc să se scuture de jugul lui; policentrismul e un conflict presupus a fi izbucnit în cadrul conducător al comunismului internațional, fără participarea popoarelor, și afectează numai relațiile dintre partidele comuniste. Conducătorii partidelor cari și-au luat libertatea de acțiune refuză să se supună «diktatului» Moscovei, dar nu pun în discuție și nu vor să altereze bazele doctrinare ale comunismului. Toți sunt marxist-leniniști, toți utilizează teroarea în conducerea Statului, și ceea ce ei este ca să li se lase o anumită libertate de acțiune în rezolvarea problemelor specifice fiecărei națiuni.

Ori, în acest punct se deschide posibilitatea unei vaste înșelăciuni a opiniei publice occidentale. Policentrismul apărând în interiorul blocului comunist și având

acest caracter intim, esoteric, necunoscut decât de cadrele lui conducătoare, ușor se poate converti într'o stratagemă de inducere în eroare a lumii libere.

Pentru a distinge rebeliunile reale din blocul comunist de cele fabricate în hrubele conspirației comuniste, dispunem de un criteriu infailibil: când se produce o revoltă națională autentică, masa centrală a comunismului intervine imediat și cu toata salbăția pentru a sufoca începutul de emancipare al unui popor. Avem cazul Berlinului din 1953, al Ungariei din 1956, al primăverii cehoslovace. Când rebeliunea e o farsă și servește pentru a amăgi Occidentul, atunci în conflictul izbucnit nu se trece peste limitele unui duel oratoric. Se scriu articole tari, se țin cuvântări de condamnare a «fraților separați», dar atâta. Niciuna din părți nu întreprinde vreo acțiune care ar subplanta dominația presupușilor dușmani.

Cea mai mare inscenare policentrismului a conspirației comuniste și care a produs cele mai daunatoare efecte asupra sistemului de securitate al lumii libere, este presupusa rivalitate ce-ar exista între Peking și Moscova. Dacă a început realmente lupta pentru supremație între cei doi coloși ai lumii comuniste, atunci Occidentul poate să doarmă liniștit. Nu mai are nimic de făcut decât să aștepte, ca al treilea câștigător, finalul acestei batalii uriașe. Primejdia comunistă e virtualmente lichidată, căci oricine va reuși biruitor, Moscova sau Pekingul, niciunul din supraviețuitori nu va mai fi în stare să reconstituiască forța comunismului. Pentru că conflictul să ofere toate aparențele realității, s'au inscenat și lupte dealungul frontierei, din cari n'au lipsit nici morții și nici fotografii. Ciocnirile ruso-chineze s'au proiectat apoi pe ecranul televizoarelor din întreaga lume. Dela 1962 și până astăzi au curs râuri de cerneală pe aceasta temă,

dar în realitate nu s'a produs nimic grav în relațiile dintre cele două imperii comuniste.

Un alt caz tipic de rebeliune regisată în sânul comunismului mondial este atitudinea României față de Moscova. De șapte ani România comunistă deține manșeta publicității în Occident, revelându-se cu lux de amănunța fazele desprinderii de Moscova, lăudându-se în același timp curajul extraordinar al echipei dela guvern. România devine un caz demonstrativ al incapacității blocului comunist de a fi condus dintr'un singur centru de comandă. Entuziasmul presei internaționale a amuțit brusc când s'a descoperit formidabila afacere de spionaj dela Paris ai cărei eroi erau tocmai «independenții» români. Documentele sustrate de agenții regimului Ceaușescu din dosarele Alianței Atlantice luaseră calea Moscovei.

Insfârșit, avem cazul mai vechiu al rebeliunii lui Tito. Depe urma acestei rebeliuni, Jugoslavia s'a ales cu trei miliarde de dolari, ajutor ce l-a primit din Occident pentru a-și afirma «independența» împotriva Moscovei. Această presupusă neutralitate și independență a Jugoslaviei n'a împiedecat pe Tito ca în toate problemele mari cari afectează securitatea Europei și a lumii occidentale în genere sa fie alături de blocul comunist.

La ora adevărului, toți comuniștii își lapădă măștile de ocazie și apar așa cum sunt: dușmani neîmpăcați ai Occidentului și ai civilizației creștine.

11) *Teoria convergenței*

O temă ce se tratează din ce în ce mai frecvent în cercurile intelectuale din Occident, și mai ales dela catedrele universitare, este așa zisa teorie a convergenței. Experții în problemele politice mondiale ne asigură că

conflictul între Est și Vest se va rezolva într'un mod neașteptat: nu prin războiul sau alt gen de competiții agresive, ci prin apropierea dintre cele două blocuri. Societatea occidentală se deplasează spre socialism, iar în lumea comunistă se observă simptome de liberalizare. Cele două blocuri au o evoluție convergentă, spre o formă socială care nu va fi nici capitalism și nici comunism, ci o speță de socialism moderat. Pe lungă durată, ele se vor contopi, dând naștere unei noi societăți, închinată exclusiv bunăstării și progresului uman.

Făuritorii acestei evoluții, și în același timp binefăcători ai omenirii —caci îi vor cruța cataclismul unui al treilea război mondial— sunt tehnicienii și managerii, iar viitoarea societate, realizată de geniul lor, va fi o tehnocrație. Sub acțiunea irezistibilă a oamenilor de știință și a marilor întreprinzători, prezenți în amândouă blocurile, cortina de fier se va ridica, făcând loc unei ere de fraternitate universală. Astăzi clasa tehnicienilor joacă un rol important atât în Rusia cât și în America, iar mâine va constitui și factorul dominant în politica. Ideologii și profesioniștii politicii vor fi eliminați de acești demiurghi ai unei noi epoci istorice cari nu vor cunoaște altceva decât limbajul cifrelor.

Tendința de apropiere între cele două sisteme și-a găsit adepți și în cercurile științifice din Rusia Sovietică. Un fizician rus, Dr. Sakharov, a tratat într'un eseu chestiunea «cum s'ar putea menține pacea între Statele Unite și Uniunea Sovietică». Eseul a fost tradus și publicat în «New-York Times», din 22 Iulie 1968. Pornind dela aceeași premisa, a tehnicizării crescânde a societății contemporane, savantul rus prevede ca «Statele comuniste vor deveni din ce în ce mai democrate, iar în țările occidentale va continua actuala tendință de planificare economică și socială, ceea ce înseamnă, în ultimă instanță, o orientare spre socialism». Conceptul «convergenței»

e împărtaşit și de faimosul savant rus de origine română, Kapitsa. Intr'o vizită de bunăvoință în Statele Unite, făcută în Octombrie 1969, Kapitsa a declarat că el și-a însușit teza colegului său Sakharov asupra convergenței celor două sisteme, fapt care va cruța omenirii un nou cataclism. În Rusia Sovietică, a mai spus el, există un mare interes în ultimii ani pentru om, ceea ce se reflectă în atenția acordată acuma științelor sociale.

Dupăcum vedem mișcarea tehnocrată se propagă în întreaga lume dincolo de orice ideologie. Într'un univers dominat de tehnocrați, actualele blocuri vor dispărea, fiind învinse de știință, producție și progres. Deoparte și de alta a cortinei de fier se desvoltă un nou tip de om, tehnocratul, desprins de jugul oricărei ideologii, care va reda popoarelor în suferință, grație belșugului ce-l va revarsa asupra lor, pacea și libertatea după care aspiră.

Perspectiva tehnocrată a omenirii impune o modificare radicală de orientare și în domeniul siguranței Statelor libere:

— e inutil să se țină armate permanente și să se cheltuiască miliarde pentru înarmare.

— e inutil să ne alarmăm de pericolul comunist și să ne angajăm a-l combate.

— viitorul, fără complicații și fără primejdii, ne e garantat de tehnicieni și manageri. Putem să ne vedem în liniște de afacerile noastre particulare, fără teama zilei de mâine. Nimic grav nu se va întâmpla. Va dispărea și comunismul, va dispărea și cortina de fier, dar nu printr'o confruntare de forțe, ci prin atenuarea diferențelor ce separă cele două lumi, grație schimbărilor ce le va introduce în structura societății spiritul tehnic.

Să examinăm acum și reversul medaliei. Să vedem dacă într'adevar schimbările semnalate de partizanii teoriei convergenței în cele două blocuri se întâmplă în

realitate. Prea adeseori ne-am înșelat asupra semnificației unor fenomene și procese în politica mondială.

Cât privește Occidentul, tendința de apropiere de comunism e reală, dar în același timp e și foarte veche. Cam de când s'a instalat comunismul în Rusia. Oricâteori s'a găsit Moscova în impas economic, politic, militar, democrațiile occidentale, și în special Statele Unite, i-au sărit în ajutor, salvându-o dela o moarte sigură. Această protecție permanentă de care s'a bucurat Rusia bolșevică din partea Occidentului se explică prin controlul ce-l exercită asupra acestor State forțele oculte ale comunismului mondial. Aceleași forțe provoacă în structura Statelor occidentale modificări economice și sociale cari le apropie de comunism și le pregătește mental să accepte dominația lui. Semnalăm, între aceste măsuri de inspirație comunistă, distrugerea țarănimii libere. Prin fel de fel de măsuri, țărani sunt împinși să renunțe la bucata lor de pământ și să dezerteze la orașe, iar în locul lor se instalează exploatări agricole întinse cari nu reprezintă altceva decât un corespondent al sovhozurilor și colhozurilor din Statele comuniste.

Dacă ne aruncăm privirile în țările aflate sub dominația Moscovei, tendințele de liberalizare, semnalate ca un fapt indiscutibil de adepții teoriei convergenței, nu pot fi nicăiri înregistrate. Sau dacă s'au produs undeva, în Ungaria sau Cehoslovacia, au fost jugulate în fașe de apariția tancurilor sovietice. Democratizarea comunismului nu există decât în imaginația fecundă a teoreticienilor, iar faptele desmint în mod brutal și categoric existența unui proces de imblânzire al comunismului.

Presupusa convergență se reduce așadar la o convergență a Occidentului spre comunism, dar nu ca urmare a unui proces natural, ci în urma unei acțiuni concertate a conspirației comuniste, care provoaca chiar

din interiorul Statelor occidentale faimoasa «alunecare spre stânga a istoriei».

Teoria convergenței este o nouă armă făurită în arsenalul comunismului mondial pentru a desarma moral și mental vigilența lumii libere.

Un exemplu de grosolană falsificare a realității, pentru a o forța să servească ca argument teoriei convergenței, găsim în eseu economistului olandez Jan Tinbergen, «Convergencia de los sistemas económicos del Este y del Oeste», publicat în spaniolă în 1968, la Buenos Aires.

Tinbergen e adept al interpretării marxiste a istoriei și, în consecință, crede că schimbările ce au loc în sistemele economice determină schimbările de ordin politic și cultural. Paralelismul de evoluție economică ce-l constată în cele două sisteme economice va afecta în cele din urmă și evoluția politică a Estului și Vestului. Ideologiile vor pierde progresiv terenul în fața economiștilor, planificatorilor și tehnicienilor.

Mai întâiu subliniem lamentabilul fapt că Tinbergen e totalmente strein de realitatea economică din blocul răsăritean. El își culege informațiile din autori comuniști, sovietici sau din țările satelite. Aceste lucrări pot fi consultate, dar nu pot fi luate ca bază a unor concluzii atât de îndrăznețe referitor la o presupusă convergență a celor două sisteme. Toți autorii din țările comuniste scriu după indicațiile partidului. Ei nu sunt liberi să-și expună parerile în conformitate cu realitățile date. Așa se explică faptul că Tinbergen operează cu ficțiuni economice. El spune că obiectivul fundamental al sistemului socio-economic al țărilor din răsărit este «eliminarea exploataării». Cel din urmă refugiat politic l-ar fi putut informa pe Tinbergen că nu există exploatare mai crâncenă pe lume decât în sistemul comunist. Când obiectivul fundamental e alterat, când toată economia unui Stat comunist e orientată spre exploatarea până la sânge

a omului, nu mai poate fi vorba de paralelisme și convergențe cu Occidentul, unde economia, deși n'a eliminat complet exploatarea, totuși tinde să asigure indivizilor maximum de bunăstare.

Obiectivele fundamentale ale celor două sisteme nu numai că nu converg, dar sunt divergente. Comunismul tinde spre aservirea completă a individului prin munci inumane, salarii joase și foamete cronică; Occidentul, dimpotrivă îi oferă individului un nivel de viață din ce în ce mai ridicat. A afirma că «distribuția veniturilor e din ce în ce mai echitativă atât în țările din răsărit cât și în cele occidentale», frizează ridicolul. A făcut vreodată Tinbergen vreo investigație la fața locului, în vreo țară de regim comunist, spre a se documenta asupra echității cu care sunt distribuite veniturile?

Odată ce premisa dela care pleacă este greșită, neexistând convergență de obiective între cele două sisteme, toate celelalte considerații referitoare la aspecte economice de ordin tehnic (plan, centralizare, introducerea calculatoarelor în economie, etc.) nu pot fi invocate în favoarea teoriei. Ele sunt simple instrumente de lucru, a căror utilizare paralelă nu poate servi ca argument. Dimpotrivă, în lumea comunistă, procedeele economice moderne sunt introduse pentru a înlănțui și mai mult pe om la locul de muncă și a-i controla producția, ca unui animal sau unei mașini.

12) *Umanismul comunist*

În planul comunist de cucerire a lumii figurează ca factor important și uitarea istorică. Cu trecerea anilor, grozăviile ce le-au săvârșit comuniștii când s'au instalat la putere într-o țară se estompează chiar în conștiin-

ța contemporanilor și dispar cu desăvârșire, ca realitate trăită, din orizontul generațiilor viitoare. Noile generații trebuie să afle din cărți ce s'a întâmplat în Rusia acum 50 de ani. Chiar dacă citesc că a fost ucisă atâta lume în închisorile Chekei, capacitatea de indignare și revoltă a tinerilor este diminuată prin lipsa contactului intim cu aceste evenimente sau cel puțin cu climatul istoric în care ele s'au produs.

Pe această progresivă debilitare a memoriei naționarilor s'au bazat și comuniștii când au cerut la ONU, ca să fie sărbătorit și de această instituție centenarul nașterii lui Lenin, 1870-1970. După o jumătate de veac dela victoria comunismului în Rusia, popoarele își aduc vag aminte de ce a însemnat acest om pentru destinele omenirii, ce sistem monstruos de guvernare a conceput și ce râuri de sânge au curs în toate țările unde doctrina lui a fost aplicată. Dacă ar fi existat un minimum de conștiință istorică și de grije pentru viitorul omenirii, toți reprezentanții națiunilor libere s'ar fi ridicat, ca un singur om, și ar fi părăsit sala, când vreun delegat comunist ar fi îndrăsnit să facă această propunere. Nu s'a produs această reacție salutară, care ar fi onorat instituția și pe membri ei. Nu s'a înregistrat acea mișcare masivă de opinie care să pună la punct pe impostorii cari voiau să convertească pe cel mai mare criminal al istoriei într'un mare binefăcător al omenirii. Acceptarea propunerii venite din lagărul comunist indică gradul de decădere morală al Occidentului și constituie o sinistă prevestire a tragediei ce se va abate și asupra lui.

Secretarul General al Națiunilor Unite, U Than, a mers cu inconștiența atât de departe încât a glorificat figura lui Lenin, declarând că idealurile lui sunt încorporate Chărții Națiunilor Unite! Niciodată, spune un manifest de protest al organizației ABN (Blocul Antibol-

șevic al Națiunilor), cinismul nu s'a manifestat cu mai mare dispreț de om și omenire decât cu acest prilej, al centenarului nașterii lui Lenin, când cel mai mare tiran al tuturor timpurilor, ucigaș de popoare și prigonitor al religiei, a fost proclamat vrednic de a fi sărbătorit de Națiunile Unite și de a fi venerat ca exemplu de «umanism» și «umanitate». Odată drumul deschis de Secretarul General, hotărârile s'au luat repede. UNESCO, adică Departamentul Națiunilor Unite însărcinat cu problemele Educației, Stiinței și Culturii, a decis ca nașterea lui Lenin să constituie subiectul unui Symposium, care se va ținea în Aprilie 1970, în Helsinski, capitala Finlandiei. La această reuniune se va discuta «contribuția lui Lenin la dezvoltarea educației și științei».

Însfârșit, nici Comisiunea Națiunilor Unite pentru Drepturile Omului nu putea rămânea inactivă. Și acest organism a luat inițiativa ca să țină la Geneva, tot în cursul lunii Aprilie 1970, o reuniune închinată memoriei «ideilor umaniste ale lui Lenin și influenței ce-au exercitat-o asupra dezvoltării și realizării Drepturilor economice, sociale și culturale». Lenin poate fi consultat cu succes de acei cari vor să suprimе drepturile omului și ale gintilor, de acei cari vor să răpească libertatea popoarelor și să le transforme în mase de sclavi, de acei cari au ridicat genocidul la rangul de doctrină de Stat. În toate aceste chestiuni, Lenin e un ghid infailibil. Stau mărturie pentru el milioanele de jertfe ale colectivizării barbare, ale morții prin foamete, ale lagărelor de concentrare și închisorilor, ale luptătorilor pentru libertate și ale credincioșilor cari și-au dat viața pentru Christos. Dar a proclama pe Lenin «umanist și umanitarist» e nu numai grotesc, dar și o insultă adusă acestor milioane de nevinovați.

«Necunoașterea trecutului e gravă», afirmă profesorul ucrainian Iwan Wowchuk, într'un pamflet intitulat

«In Defense of Humanism». Națiunile Unite proclamând pe Lenin «un mare umanist» nu numai că săvârșesc o eroare grosolană, dar se fac vehiculul de propagare al subversiunii comuniste în lumea liberă.

Veteranii americani din cele două războaie mondiale, grupați în Legiunea Americană, în cadrul reuniunilor din August 1969, au protestat contra deciziilor luate de Națiunile Unite. «Este grotesc, spune rezoluția Legiunii Americane, să onorezi pe Lenin pentru presupusele lui servicii aduse intereselor umane și, în același timp, o insultă pentru milioanele de morți nevinovați, căzuți victimă teroarei organizate de Lenin».

Intr'un referat prezentat Congresului American, cu data de 30 Aprilie 1970, se condamnă atitudinea Națiunilor Unite:

«Prin hotărîrea de a sarbători și glorifica figura lui Lenin, Națiunile Unite au călcat în picioare suferința oamenilor robiți de tirania comunistă și în special a popoarelor subjugate neruse. Națiunile Unite au falsificat într'un mod cum nu s'a mai pomenit de fățarnic noțiunile de Pace, Libertate, Umanitate și Dreptate și au devenit un instrument conștient al răspândirii fascismului roșu în lume».

Nici Marx nici Lenin nici Engels și niciunul dintre doctrinari sau conducători comuniști nu pot fi considerați reprezentanți ai «umanismului» sau ai «umanității», fără a se face violență acestor noțiuni. Toți aceștia nu numai că nu au nimic comun cu viziunea umanista, așa cum s'a proiectat peste destinele omenirii, începând din perioada Renașterii, dar sunt dușmani declarați ai omului și ai aspirațiilor lui intime. În această privință, să ne fie îngăduit să ne referim la Unamuno, care nu poate fi suspectat de simpatie nici pentru naționalism nici pentru Biserică și nici pentru vechile întocmiri sociale.

Unamuno nu consideră pe Marx un gânditor de talie, un filosof în concepțiunea pură a cuvântului, ci un om care a scris din resentimente, din invidie. Dacă ar fi fost și mai explicit, ar fi trebuit să adauge: din ură. Ori ura nu e un sentiment umanist și nici umanitarist. E o stare sufletească distructivă care nimicește creația indivizilor și a popoarelor.

Lenin a aplicat principiile marxiste în primul Stat căzut în mâna comuniștilor: Rusia. El a instituit teroarea ca factor fundamental și consubstanțial al noului regim. El a creat faimoasa Checă, departamentul însărcinat cu execuțiile în masă și deportările.

Iată bilanțul jertfelor omenesti din Rusia sub regimul comunist, după datele culese de Crucea Roșie dela Geneva și diverși istorici:

Morți în războiul civil din 1917	4.500.000
Morți în timpul foametei din anii 1921-1923.	6.000.000
Uciși în timpul teroarei din anii 1921:	
— profesori, studenți, scriitori	160.000
— funcționari, ofițeri	740.000
— membri de partid	50.000
— preoți	40.000
— lucrători și angajați	1.300.000
Victimele Tcheka 1923-1930	2.050.000
Victimele foametei provocate între 1930-1933.	7.000.000
Executați în timpul colectivizării	750.000
Victime ale GPU și NKVD-ului 1937-1938:	
— lucrători și angajați	635.000
— membri de partid	340.000
— cadre politice și militari	30.000
Victime ale NKVD-ului între 1938-1947:	
— diferiți	2.750.000
— preoți	5.000
— militari	23.000

Victime în lagărele de concentrare între anii

1917-1947 21.000.000

În total experiența «umanistă» și «umanitară» a lui Lenin a costat popoarele din Rusia 48.000.000 de vieți omenești! La acestea se adaugă apoi pierderile suferite de națiunile captive din Europa răsăriteană, căzute sub jugul Moscovei după cel de-al doilea războiu mondial. Poporul român a fost cel mai crâncen lovit, pierzând între două și trei milioane de oameni și hecatomba nu s'a sfârșit nici până astăzi.

Nici Marx nici Lenin și niciunul dintre corifeii comuniști nu s'au interesat de problema omului. Omul e o materie care trebuie să fie modelată, oricât sânge ar curge, după tiparele ideologice ale comunismului. Chiar dacă va fi nevoie să exterminăm 70 % din populația unei țări, a spus Lenin, trebuie să ne impunem doctrina. În comunism nu e loc pentru umanism și umanitarism, pentru că nu e loc pentru om. Omul nu mai e considerat o persoană, ci o simplă forță productivă, exact ca și animalele și poate chiar mai rău.

13) *Arta posibilului*

Bismarck a definit politica «arta posibilului». Definiția e justă numai dacă ținem seamă de cadrul în care se aplică. Trebuie să vedem la ce aspect al politicii se referă formula și între ce limite își păstrează valabilitatea.

Orice întreprindere omenească, de orice natură ar fi ea, se împarte în strategie și tactică. Chiar și în viața particulară trebuie să distingem între cele două compartimente ale unei acțiuni, scopul ce-l urmărim și mijloacele de realizare.

Bismarck, fără îndoială, s'a referit la tactică. Acest bărbat de Stat toată viața lui n'a urmărit decât un singur scop și cu o tenacitate de fier: unitatea poporului german. Deaceea s'a și numit «Cancelarul de Fier». În acțiunile ce le-a întreprins, pentru realizarea acestui obiectiv fundamental, s'a isbit de o mulțime de factori și împrejurări, cari toate la un loc constituiau mediul schimbător al politicii interne și externe. El nici nu și-a desvăluit intențiile dela început, ci a înaintat pas cu pas, dupăcum îi îngăduia terenul mișcător al relațiilor cu alte partide și cu alte puteri europene.

Pentru realizarea unității naționale, a făcut trei războaie, dar toate trei în atari condițiuni încât și-a asigurat supremația față de adversar atât în domeniul militar cât și în cel diplomatic. E cunoscută abilitatea lui Bismarck de a-și izola adversarii, de a-i tăia de alianțe și prietenii, înainte de a-i învinge pe câmpul de bătaie. Bismarck a fost un maestru în manipularea «artei posibilului», dar niciodată n'a greșit adresa, aplicându-o în domeniul strategiei. Niciodată n'a abandonat țelul suprem al vieții lui, refacerea unității poporului german, dupăce trăise secole dearândul fărâmițat între mai multe State. Arta posibilului, în mâinile lui, niciodată nu s'a desprins de obiectivul ce și l-a propus. Opera lui politică, grație perfecte coordonări între tactică și strategie, s'a încoronat cu succes în 1871, cu proclamarea celui de-al doilea imperiu german la Versailles, după ingenuncherea Franței.

Astăzi «arta posibilului» e unanim apreciată. Niciodată, nici chiar pe timpul maestrului, formula lui Bismarck nu s'a bucurat de un mai mare ascendent ca în lumea contemporană. Se pronunță cu accente de fetișism, fiind considerată ca o supremă înțelepciune în materie politică. Nu se poate imagina o discuție politică fără să nu cadă de câteva ori, în cursul ei, lozinca

atotcuprinzătoare, «arta posibilului». Se face apel la ea mai ales când se caută justificarea unei politici care s'a soldat cu eşecuri: compromisuri, concesiuni, retrageri, înfrângeri, umilinţe. Când opinia publică e agitată şi cere explicaţie guvernului, simpla ei invocare de ceice poartă răspunderea Statului are darul să producă un efect liniştitor. Până la urmă toată lumea pare convinsă că nu se putea proceda altfel decât acceptând amputări dureroase, pentru a evita un risc mai mare şi poate chiar un dezastru naţional.

Arta posibilului e inseparabilă de politică şi indispensabilă exerciţiului ei sănătos, cu condiţia să rămână cantonată în câmpul tactic. Dar vai de Statul care o scoate din funcţiunea ei naturală, de auxiliară a strategiei, şi o extinde asupra strategiei însăşi. Marile obiective ale naţiunii nu sunt de competenţa artei posibilului. Nu sunt lucruri negociabile sau idei elastice cari se pot adapta oricărei împrejurări. Idealul care animează o naţiune trebuie să rămână fix, invariabil, imutabil, o anumită epocă, până la realizarea lui, pentruca o altă aspiraţie supremă să-i ia locul. Cea dintâiu datorie a unui conducător politic este să proiecteze viitorul unei naţiuni, să-i fixeze ţelul spre care să-şi îndrepte energiile ei creatoare, pentru o perioadă previzibilă. A prevedea în materie politică e mult mai important decât a vedea. Fiecare şef de Stat sau de guvern trebuie să ştie încotro merge, în ce port va ancora corabia ce-o cârmueşte şi în care e imbarcată întreaga naţiune.

Dar dacă arta posibilului astăzi e invocată «urbi et orbi», nu e mai puţin adevărat că i s'a alterat conţinutul. Nu mai e identică cu ceea ce gândea Bismarck. A depăşit limitele impuse de propria ei natură şi a invadat domeniul strategiei. Nu numai tacticile, căile de urmat, mijloacele de realizare, sunt considerate fluide şi supuse permanent revizuirilor şi adaptărilor, ci însăşi

orientarea generală a unui Stat. Partea fixă, invariabilă, inmutabilă a politicei suferă aceleași prefaceri și alune-cări. Concepția oamenilor politici de astăzi nu mai distinge clar între tactică și strategie.

Ceva mai mult chiar. Oamenii politici de astăzi și-au simplificat misiunea, renunțând să se mai preocupe de strategie. Ei nu-și mai pun problema unui scop suprem care să antreneze energiile unei națiuni, pe o generație sau chiar mai multe generații. Inseși idealurile, aspirațiile supreme ale națiunii, au devenit obiecte negociabile și sunt supuse frecvent schimbărilor. Ei se agață când de un scop când de celălalt, așa cum ele apar la orizontul istoriei. Toată grija lor este ca să se strecoare printre evenimente, fără să știe unde merg, ca o barcă bătută de valuri cari nu-și cunoaște destinația, finalul călătoriei ei.

Oamenii politici de astăzi au decapitat politica de partea ei esențială, de funcțiunea istorică a națiunii, de viziunea marilor ei țeluri și realizări. În aceste condiții, înțelegem de ce arta posibilului a devenit supremul criteriu al politicei. Nu mai interesează ce va fi mâine, ci doar existența goală a națiunii și supraviețuirea ei dela un moment la altul. Toată politica se reduce la tactică, iar tactica e arta posibilului, adică ceea ce putem face «hic et nunc» pentru Stat.

Această «aurea mediocritas» în politică poate n'ar fi atât de dăunătoare națiunilor, dacă am trăi timpuri normale. O națiune condusă de posibilisti, intră într'un fel de somnolență istorică, dar își păstrează intacte posibilitățile ca o altă generație să o scuture din amorțire. Aceasta s'ar întâmpla dacă am trăi într'o epocă de relativă liniște istorică, fără sguduiuri prea mari. Dar astăzi nu trăim o epocă placidă, care să îngăduie posibilistilor să-și desfășoare talentele lor tactice. Astăzi lumea, lumea care a mai rămas liberă, trebuie să se

înfrunte cu cea mai mare amenințare ce-a cunoscut-o vreodată omenirea: Comunismul. În timp ce națiunile occidentale se dedică unui «dolce farniente» în politică, trăind în beatitudinea bunăstării economice și ne-preocupându-se de norii ce se adună amenințători la orizont, de partea cealaltă a cortinei de fier există o putere care-și urmărește cu tenacitate scopurile.

Obiectivul fundamental al comunismului —dărâma-rea civilizației creștine— n'a variat cu un milimetru dela origine și până astăzi.

Și comuniștii practică «arta posibilului», dar ei nu fac confuzie între tactică și strategie. Ei știu unde să o aplice. Și ei execută retrageri, și ei fac concesiuni, dar nu renunță niciodată la țelul lor final, cucerirea lumii. Toate acțiunile lor sunt de o suplețe infinită, dar pe cât de elastici sunt în domeniul tacticei pe atât de rigizi și intratabili sunt în domeniul strategiei. Krușev, în vizită oficială în America, invitat de Eisenhower, n'a ezitat să declare «Vă vom înmormânta», adică noi vom birui și vom cuceri lumea.

În Occident, politica s'a degradat la tactică; dincolo, se înalță ca soarele depe cer, grandiosul obiectiv al dominației mondiale, care se realizează cu o precisiune matematică. Occidentul, deși mult mai puternic, și-a pierdut inițiativa și merge la deriva evenimentelor, în timp ce comunismul își impune pretutindeni voința. Reacțiunile Occidentului, când se produc, sunt tardive, diluate, incoherente și ineficace, în timp ce comuniștii, când întreprind o acțiune, mobilizează în acel punct toată greutatea puterii lor și totdeauna obțin un câștig substanțial.

Redresarea politicei occidentale nu e posibilă fără de o revalorizare a conceptului politic. Occidentalii trebuie să-și recâștige simțul perspectivelor și să-și elaboreze o strategie. Destinul unei națiuni nu poate fi salvat

strecurându-te printre evenimente, ci abordând cu curaj problema viitorului.

Dacă comunismul urmărește subjugarea lumii libere, din această amenințare, clar mărturisită și impecabil executată până acuma în dauna atâtor popoare, trebuie să se răspundă cu un obiectiv care să răstoarne planurile dușmanului: distrugerea comunismului.

Odată țelul fixat, arta posibilului poate intra în funcție pentru a determina mijloacele prin care comunismul poate fi distrus.

14) Realism politic și realitate politică

«Realismul politic», ca și arta posibilului, este o concepție de guvernare la modă. Zi de zi se isbesc cititorii de această noțiune în gazete. Care corespondent de presă nu recurge pentru comentarea evenimentelor la vocabularul «realism politic»?

Dacă guvernul dela Bonn se decide pentru o politică de «deschidere spre răsărit», corespondenții marilor cotidiene se grăbesc să sublinieze atitudinea «realista» a acestui guvern. Dacă De Gaulle se retrage din OTAN și reclamă neutralizarea Europei Occidentale, presa internațională aduce elogii viziunii lui politice «realiste». Dacă în Italia anumiți lideri demo-creștini preconizează formarea unui guvern de stânga, pe baza largită, cuprinzând și pe comuniști, ei sunt considerați de cele mai influente organe de presă oameni politici «realiști». Dacă unii senatori americani cer abandonarea sud-estului asiatic comuniștilor, declarația lor e salutăată ca o victorie a spiritului «realist» în politică.

Niciodată nu se acordă însă această notă calificativă, care pare a echivala cu un «summum» de inteligență politică, guvernelor, grupărilor sau oamenilor po-

litici cari se opun penetrației comuniste în lumea liberă. Când într'o țară, cum e în Brazilia sau Grecia, ajunge la putere un guvern de mână forte, care restabilește ordinea, interzicând activitatea agenților comuniști, marea presă comentează evenimentul cu răceală, distant și chiar cu vadite semne de nervositate. Nu se mai grăbește să aplaude acțiunea întreprinsă de guvern contra agitatorilor comuniști ca o acțiune «realistă». Dimpotrivă, comentatorii acestor ziare se vor strădui să demonstreze, acumulând sofismă peste sofismă, că represiunea anticomunista este numai un pretext pentru a instaura dictatura.

«Realismul politic», în limbajul modern, înseamnă a consimți la toate agresiunile comuniste, a nu încerca să le opui rezistența, a nu le denunța și combate când apar camuflate sub alte denumiri și curente. Nu ești «realist» dacă nu accepți ca un fapt inevitabil prezența flotei sovietice în Mediterană. Nu ești «realist» dacă nu recunoști cortina de fier ca o realitate impusă de condițiile în care s'a încheiat cel de-al doilea războiu mondial. Nu ești «realist» dacă nu subscrii la perpetuarea diviziunii Germaniei. Nu ești «realist» dacă încerci să mai vorbești de eliberarea popoarelor captive sau de aplicarea principiului de autodeterminare și în partea de răsărit a Europei. Expansiunea comunistă în lume are întâietate peste tot și peste toate legile internaționale. Charta Atlanticului sau principiile ONU-lui amuțesc când sunt confruntate cu colonialismul sovietic.

«Realismul politic» e cultivat și difuzat în Occident de către rețelele conspirației comuniste, cu scopul de a subplanta realitatea politică. Comunismul înaintează vertiginos în toate continentele, în Europa, în Asia, în Africa, în America. Nu există țară care să nu fie atacată de termita roșie. Greve, atentate, revolte și chiar agresiuni armate. Și în acest timp, când primejdia

comunistă crește fulminant, când instinctul de conservare al popoarelor ar impune o extremă vigilență și o mobilizare a tuturor resurselor pentru a respinge pe inamic, «realiștii» politicei ne asigură că nu se petrece nimic grav că alarma e nejustificată și că putem să ne vedem liniștiți de afacerile noastre particulare.

Realitatea politică ne indică că situația e gravă că dacă Occidentul nu reacționează imediat și energic, partida e pierdută și va cădea și el în robia comunistă. «Realismul politic» caută să potolească aceste îngrijorări. Imbrățișarea ursului moscovit nu e chiar așa de periculoasă dacă știm cum să tratăm cu el. Totul e ca să-i zâmbim și să-i întindem mâna cu încredere, chiar când ne imbrățișează de ne pâraie oasele și ghiarele ni se înfig în carne. Nu trebuie nici să exagerăm primejdiile și nici să respingem dialogul și coexistența pacifică, în virtutea nu știu căror principii abstracte, astăzi depășite și demodate. Comunismul se va imblânzi, va deveni mai tolerant, se va «ecumeniza», și vom putea trăi în bună pace cu el.

Gradul de contaminație comunistă a atmosferei politice din Occident a atins nivelul de alarmă. Partizanii «realismului politic», «inițiați» în marile taine ale lumii, ne recomandă să nu ne sesizăm de injustițiile săvârșite de comuniști. Principiile de libertate individuală, de drepturi ale omului, de dreptul fiecărui popor de a-și hotări singur soarta, nu mai trebuie agitate în interesul păcii mondiale. E preferabilă aceasta stare, cutoatecă atâtea popoare sufera în robie, decât un război pus-tiitor. Trebuie să suportăm filosofic, senin, calm, orice lovitură, orice ofensa, orice agresiune, când vin din partea comuniștilor, pentru a salva omenirea, indiferent de regimul sub care trăesc popoarele, de o catastrofă.

Oamenii conștienți, patrioții adevați, trebuie să se orienteze după «realitatea politică», care nu mai inga-

duie niciun moment de întârziere în organizarea frontului de apărare contra imperialismului comunist, și nu după propagatorii «realismului politic», cari fie că nu-și dau seama de ceea ce fac fie că sunt în slujba inamicului. «Realității» politice sunt cioclii națiunilor libere.

15) Conflict de generație

Problema tineretului a invadat de câțiva ani primul plan al actualității. În toate țările occidentale tinerețul universitar e în fierbere. Turburările se țin lanț la școlile superioare. Nici nu se sfârșește bine agitația la o Universitate și alta izbucnește, în alt oraș universitar. Dar ceea ce e mai grav în toate aceste desordini, e că protestele studențimii nu se manifestă numai prin considerate adresate autorităților competente sau prin refuzul de a participa la cursuri până la resolvarea lor, ci iau forme violente. Edificiile universitare sunt ocupate de studenții rebeli, profesorii împiedecați să-și exercite misiunea lor, iar când le părăsesc, alungați de forța publică, le lasă într-o stare jalnică. Cu o furie inexplicabilă distrug totul în urma lor, aulele universitare, sălile de curs și chiar laboratoriile. Nu respectă nici propriile lor instrumente de lucru, cărți, aparate și alte rechizite. Publicul rămâne consternat, căci nu înțelege ce legătură să fie între o mai bună sistematizare a vieții universitare și aceste acte de vandalism.

Guvernele occidentale, după ce au examinat situația, au ajuns unanim la concluzia că pentru a se potoli agitațiile este nevoie să se întreprindă o urgentă reformă a învățământului de toate gradele. Într'adevăr, studențimea are dreptate. Structura Universităților a rămas în urma cu vremea. Ea nu mai corespunde dimensiunilor vieții moderne. Noul program educativ urmărește trei obiective:

- Să acorde prioritate în învățământ disciplinelor științifice.
- Să ofere oportunități egale tuturor fiiiilor unei națiuni, indiferent de originea lor socială sau starea economică a părinților lor.
- Să înlesnească cooperarea studențimii în corpul profesoral la conducerea Universităților, prin crearea unor organisme mixte.

Dar nici după aceste reforme au fost aprobate în diferitele țări și chiar parțial realizate, spiritele nu s'au liniștit. Agitațiile continuă și chiar s'au intensificat. În multe țări, și mai ales în Franța, Italia și Statele Unite, s'au produs ciocniri sângeroase cu forțele de ordine. Studențimea a ieșit în stradă manifestându-se prin acte reprobabile. Cartiere întregi au avut de suferit de pe urma desordinelor și devastărilor.

Cauza principală a turburărilor studențești din Europa și America nu e de ordin profesional, cum și-au imaginat guvernările speriați de amploarea lor. Dacă la originea lor ar fi existat un pur interes formativ, pentru o mai bună pregătire a viitoarelor cadre ale națiunii, atunci odată cu realizarea acestor revendicări, fapt în mare parte concedat de guverne, și agitațiile ar fi trebuit să dispară. Ceeace nu se întâmplă. Studenții rebeli ignoră ceea ce au cerut și obținut și pun alte condiții, vin cu alte pretenții, dintre cari unele ating domenii cari nu mai au nimic comun cu viața unversitară. Protestele lor au început pe chestiunea stării înapoiate a Universităților, pentru a se extinde apoi asupra unor probleme de ordin politic, cum e războiul din Vietnam.

Sociologii contemporani și alți oameni de știință au mai multă dreptate când văd în criza tineretului de astăzi un conflict de generație. Noua generație vrea să se emancipeze de sub tutela vechei generații și să-și croiască

că un destin propriu. Există un aspect universitar al crizei, care o secundar (deaceea agitațiile nu se potolesc), și o valorizare globală a lor, care-și trage originea dintr'o aspirație mai profundă, Nimic mai natural decât ca tineretul să fie invadat de neliniști și să-și pună problema viitorului său. În definitiv, tineretul are viața înainte, în timp ce vechea generație e pe ducă și și-a pierdut forța spirituală pentru a plăsmui o nouă epocă. Fără de această preocupare înnoitoare a fiecărui val de tineri, nu ar mai exista progres în niciun domeniu. Istoria nu înseamnă imobilism istoric. În toate timpurile, în toate epocele, tineretul a văzut altfel problemele politice și sociale decât vechea generație și a căutat să le modeleze după spiritul lui.

Există însă ceva dificil de înțeles în actualele agitații studențești. În toate țările, studențimea în revoltă contra autorității de Stat, arborează aceleași lozinci, se inspiră din aceleași izvoare doctrinare și reclamă instaurarea aceluiasi tip de societate. Toți ceie ies în stradă și distrug avutul Statului și al cetățenilor sunt afiliați curenților de stânga. Unii sunt leniniști puri, alți troțkisti și alții defilează pe străzi cu cărticica lui Mao în mână. Nu e nimic anormal că tineretul să-și caute o nouă orientare și pentru a-și afirma propria lui personalitate, chiar să vină în conflict cu generația care deține puterea în Stat, dar e ceva anormal ca în toate țările tineretul universitar să adopte ca plan de bătălie directivele comunismului internațional.

Să ne explicăm. Tineretul nu e o entitate abstractă, universal valabilă, și cu care se poate opera indiferent de longitudine sau latitudine. El face parte integrantă dintr'o națiune. Când tineretul dintr'o țară caută să-și descopere vocația lui proprie, să-și rezolve necunoscuta vieții lui, nu se poate desprinde de neamul său, care constituie plasma lui germinativă. Tineretul e numai un

moment al marei istorii naționale, care mâine va deveni trecut. Tineretul nu poate gândi altfel și nu poate acționa altfel decât în funcție de totalitatea pe care o reprezintă. Misiunea lui este să ofere neamului o nouă aspirație, un nou ideal, o nouă perspectivă, pe care să și-o ducă la îndeplinire, dar fără a știrbi ceva din ethosul național.

În consecință, în orice conflict de generație, în orice rebeliune a tineretului, reacțiile trebuie să fie diferite, după țările unde se produc aceste turburări. Într'un fel va reacționa tineretul dintr'o țară față de imobilismul vechei generații și într'altfel, în altă țară. E o lege naturală, deoarece fiecare popor, fiecare Stat național își are problemele lui specifice, care nu pot fi rezolvate cu ajutorul unor programe de origine streină. O lozincă, o idee, o doctrină pot fi de real folos într'o țară, dar complet impracticabile în alte țări. Tineretul nu poate scanda în toate țările aceleași slogane, fără de a-și descoperi lipsa de maturitate politică și spirituală și a se face ridicul. Aceasta nu se chiamă afirmare a personalității, ci mărturisirea propriei neputințe. Cum, tineretul unei țări nu e capabil să-și definească atitudinea luând ca bază patrimoniul național, cu cultura lui milenară, cu veacurile lui de lupte și sacrificii? Ce fel de originalitate e aceasta, când tineretul își reneagă propriile lui surse de inspirație și alearga după împrumuturi doctrinare streine? Nu a găsit acest tineret nimic demn, nimic mare, în trecutul neamului sau, în istoria lui, în cultura lui, care să-l inspire și să-l însuflețească pentru a crea și el ceva memorabil? Are nevoie acest tineret, pentru a se afirma, să recurga la Marx, la Lenin, la Mao, a căror ideologie se rezumă, în esență, în a distruge tot ce-a creat până acuma omenirea, pentru ca pe ruinele culturilor naționale să se înalțe cea mai înfiorătoare sclavie ce-a cunoscut-o istoria?

Repetăm, revolta tineretului e un fapt normal și deplângem poporul al cărui tineret nu are preocupări spirituale sau politice. Acel popor e condamnat la mediocritate și poate chiar la dispariție, pentru că nu mai are urmași vrednici să-i poarte numele. Dar, e și mai deplâns poporul al cărui tineret s'a înstrăinat de pământul strămoșilor și și-a închiriat elanul și generositatea unor forțe antinaționale. Când tineretul face profesii de credință marxistă, leninistă, trozkistă sau maoistă, a ieșit din sfera națiunii lui și a căzut în orbita altor conglomerate politice. Tineretul nu mai e el; și-a pierdut rangul ce-l deținea, devenind o masă de manevră a unei forțe streine contra propriei lui națiuni.

Actuala revoltă a tineretului universitar, identică în manifestările ei în toate țările, distingându-se numai prin sub-specia de comunism pe care o propagă, este o revoltă dirijată. Lupta de clasă nu mai rentează în Occident. Masele muncitorești au ajuns la un grad de bunăstare care le scoate din categoria proletariatului. Aceste mase mai votează din tradiție cu partidele de stânga, dar cu ele nu se mai pot constitui trupe de șoc ale revoluției mondiale. S'au îmburghezit, și-au pierdut antrenamentul violențelor. Conspirația comunistă dându-și seama că lupta de clasă a ajuns la un punct mort în țările de înalt nivel economic, a inventat atunci, ca substitut al ei, lupta între generații, o luptă care, ca și lupta de clasă, nu se limitează la o țară sau la un popor, ci se extinde orizontal, pe toată planeta, unde mai există țări libere și super-industrializate. În Japonia, în Statele Unite, în Anglia, în Franța, în Italia, în Germania, în Olanda, etc., același tineret pletos și drogat e împins la revoltă contra triplei autorități, a familiei, a religiei și a societății civile, de către agenții conspirației comuniste, infiltrați în mijlocul lor. Spectacolul se repetă cu același aparat, cu aceleași procedee în toate țările occi-

dentale. Așa cum comunismul a reușit să creeze o Internațională a muncitorilor, acum vrea să creeze o Internațională a tineretului desrădăcinat din solul propriei lui Patrii.

Pentru a înșela buna credință a tineretului, care, lipsit de experiență, se asvârle în orice întreprindere protestatară, pentru a-și satisface setea de ideal și de acțiune, conspirația comunistă oferă partituri revoluționare diferite tineretului din diferitele țări: liderii tineretului de stânga, bine instruiți în materie, se declară contra societății de consum, dar, în același timp, pentru a nu fi acuzați de părtinire față de comunismul moscovit, îl repudiază și pe acesta și se afiliază fracțiunii trozkiste sau revin la Lenin sau proclamă pe Mao ca adevăratul continuator al lui Marx și Lenin. Afacerea e strălucită. Sub inspirația maștrilor ocuți, tineretul se înrolează în noile trupe de șoc ale revoluției comuniste și dau un nou impuls luptei de răsturnare a ordinii creștine a lumii, fiind convins că reprezintă o a treia poziție, care nu e nici Vestul și nici Estul. Dar toate aceste mișcări, aparent divergente și chiar contradictorii, se varsă tot în profitul comunismului mondial, pentru că sunt coordonate pe un plan mult mai înalt, inaccesibil tineretului, de aceleași creiere diabolice, cari din umbră și dela un loc central conduc întreaga campanie de cucerire a lumii.

16) Societate de consum

Primul ministru francez, Chaban Delmas, vorbind recent de viitoarea societate, a spus că va fi o societate de consum, «unsă cu puțin suflet». În alte vremuri, o astfel de declarație ar fi provocat o furtună de proteste și guvernul ar fi fost silit să se retragă. Nicio națiune,

cu un minimum de respect de sine, nu poate îngădui să fie redusă la o simplă funcțiune digestivă. În Franța actuală nu s'a produs nimic deosebit, cașicum imensa majoritate a Francezilor ar fi fost de acord cu definiția dată națiunilor de către primul-ministru. Glorioasa Franță, cu trecutul ei, cu istoria ei, cu splendoarea culturii ei, e considerată de guvernanți o simplă masă de producători și consumatori. Pentru suflet nu mai e loc. S'a redus la o pojghiță subțire în preocupările cetățenilor și va scădea și mai mult, pânăce va dispărea cu desăvârșire într'un viitor previzibil.

O națiune nu-i o societate de consum, iar dacă se transformă într'o societate de consum, a încetat de-a mai fi o națiune. Națiunea este, în primul rând, o comuniune spirituală. Ca să proiectăm exact imaginea unei națiuni, ar trebui să inversăm proporția enunțată de Chaban-Delmas: o națiune este o entitate spirituală, «unsă cu puțină materie». Bunurile materiale sunt necesare unei națiuni; ele îi asigură existența fizică, dar nu ele îi conturează personalitatea. Nu se poate spune că națiunea cutare există, pentrucă posedă atâtea vaci, atâtea mașini sau atâția kilometri de cale ferată sau pentrucă cetățenii ei consumă atâtea kilograme de carne pe an. O națiunea există în virtutea unor imanențe, unor imponderabile, cari o disting în politică și istorie, de celelalte grupe naționale.

«Societate de consum» e o formulă degradantă și primejdioasă. E degradantă, pentrucă coboară pe om depe pedestalul pe care l-a asezat Dumnezeu, de rege al Creațiunii și colaborator al Său, la nivelul de viață al animalelor, cari nu trăiesc decât într'un etern prezent. În definitiv, albinele și furnicele posedă și ele o excelentă organizare a muncii, pentru a dirija producția și a asigura hrănirea colectivității. Nu știm însă cui i-ar conveni să trăiască într'un furnicar uman, unde oame-

nii s'ar mișca exclusiv după necesitățile producției și de unde ar dispărea orice germen de libertate și orice urmă de gândire personală. Sistemul social, bazat pe binomul producție-consum, în mod fatal duce la anulara persoanei umane. Chiar dacă s'ar ajunge cu timpul ca bunurile produse cu ajutorul mașinilor să acopere din abundență necesitățile milioaneilor de oameni, persoana umană e rănită mortal. Ea nu poate subsista într-o societate care nu-i cere niciun efort spiritual, în afară de a fi un bun producător și un bun consumator.

Formula e primejdioasă, pentru că duce la uniformizarea mentalității popoarelor și, până la urmă, la amalgamarea lor. «Societatea de consum» este egal de atractivă în Franța, în Germania, în Statele Unite, în Brazilia și în orice țară de pe glob. Oameni de diferite naționalități încep să gândească în aceiași termeni, ai bunăstării, ai progresului material, ai beneficiilor ce le pot trage din colaborarea lor. Apropierea se face, dar vai, pe valori mult inferioare, pe elemente de civilizație tehnică, cari se transplantează cu ușurință dintr-o țară într-alta și șterg deosebiriile dintre popoare. «Societatea de consum» se suprapune peste Statele naționale, peste interesele permanente ale popoarelor, peste personalitatea lor istorică, creind fenomene de babilonie modernă.

«Societatea de consum» amenință și ideea de cultură. Orice cultură are un substrat național. Cultura e universală ca strălucire —spunea Corneliu Codreanu— dar națională ca origine. Nu există cultură mondială, după cum nu există umanitate pură. Cultura este expresia geniului creator al fiecărui popor. «Societatea de consum» știrbind caracterul specific al popoarelor, implicit atacă humusul spiritual din care rodește orice cultură.

Însfârșit, «societatea de consum» e incapabilă să facă față amenințării comuniste. Punând pe primul plan al fericirii omenești acumularea de bunuri materiale, inde-

părtează pe individ de politică, de Stat și de îndatoririle lui cetățenești. Cine să apere națiunea, când toți sunt preocupați în primul rând să-și taie o parte cât mai copioasă din cașcavalul societății de consum? A fi în slujba Statului, a fi un soldat al națiunii, nu aduce decât precare satisfacții de ordin material. Toți cei ce exercită o funcțiune politică, administrativă sau religioasă ajung în stare de inferioritate socială față de partizanii societății de consum, încât, în cele din urmă, văzând cât de puțin sunt apreciați și stimați de contemporani, vor apuca și ei aceeași cale, pentru a se urca pe scara socială. Oamenii capabili vor dezerta din funcțiunile de reprezentare și protecție ale Statului, pentru a se concentra în sectorul tehnic, industrial și bancar, unde-i așteaptă o remunerație superioară. Statul, debilitat de aceste dezertări masive ale celor mai bune creiere ale națiunii, va cădea în mâna nepricepuților și a infiltrațiilor comuniste.

Societatea de consum seduce pe oameni să-și cheltuiască talentele și energiile pentru realități tangibile, cari se exteriorizează într'un mai înalt nivel de viață. Dar aceleași talente și energii lipsesc din sectoarele vitale ale națiunii, armată, biserică, administrație, politică, tocmai într'un moment când inamicul face efortul maxim ca să destrame structura popoarelor. «Lucrul cel mai grav-spune Blas Piñar, într'un editorial recent din «Fuerza Nueva», intitulat «Voluntad de Ser» —în ceasul de față nu este apusul ideologiilor, ci stingerea oamenilor cari să le reprezinte. Sleindu-se doctrinar, seduși de eficacitate, de cum se fac lucrurile, fără a se întreba pentru ce și la ce servesc, au ajuns la o specie de «americanism» politic care a neglijat și disprețuit cimentul ideilor, lăsând construcțiunile lor în bătaia uraganelor, provocate de acei cari difuzează și apără ideologiile contrare».

Oamenii indicați de Blas Piñar, cei sleiți doctrinar cei ce nu mai cred în ideologii și nu mai sunt dispuși să le apere, sunt victimele societății de consum. Dar în afară de golul ce-l produc în Stat, au devenit și aliații potențiali ai comunismului. Într'adevăr, în timp ce ei proclamă cu atâția ușurință «apusul ideologiilor», ideologia marxistă se afirmă cu mai mare brutalitate prin mii și mii de acte și prezențe în întreaga lume. Comunismul, deși o doctrină materialistă, nu se lasă sedus de materie. Pentru conducătorii comunismului, economicul e o funcțiune subordonată politicului și un instrument al revoluției mondiale. Economia unei țări comuniste nu servește la crearea unei societăți de consum, ci la crearea instrumentelor de luptă contra lumii libere.

În consecință și Statele libere trebuie să împiedece ca economia să devasteze viața națiunii, transformându-o într'o societate de consum. Economicul este o funcțiune de susținere materială a Statului și trebuie permanent menținută în această poziție subordonată. Cetățenii nu trebuie să alerge după acumularea de bunuri materiale, ci după gloria ce-i așteaptă în serviciul Patriei și al Bisericii.

17) Europa unită și comunismul

În fața amenințării din răsărit, glasuri din ce în ce mai numeroase se aud cari reclamă grabnica unificare politică a restului de Europa liberă. Formula, lansată în ajunul celui de-al doilea războiu mondial de W. B. Curry, «a se uni sau a pieri», străbate acum cerul Europei în toate direcțiile, însoțită de grave avertismente. Nu mai e timp de pierdut. Oameni politici, istorici, sociologi, ziariști din toate țările susțin că dacă Europa Occidentală nu va depăși faza actuală de fărâmițare

în State Naționale, va cădea și ea în orbita sovietică. Americanii nu vor putea să-și mențină indefinit trupele pe continent.

Crearea Europei Unite ar avea în plus avantajul că s'ar ajunge la realizarea unui nou echilibru mondial. S'ar naște o a treia forță, care ar elimina actuala supremație sovieto-americană de pe continent. Europa și-ar regăsi centrul ei de greutate și, cu timpul, ar putea chiar contrabalansa presiunea Moscovei, determinând eliberarea și reincorporarea țărilor din răsărit.

Perspectiva e atrăgătoare! Salvarea tuturor e atât de aproape, dacă n'ar exista încă rezistența absurdă a particularismelor naționale la realizarea ideii europene! Iată cum se poate pierde un mare moment istoric din cauza naționalismelor anacronice! Niciodată o construcție socială a spiritului omenesc nu s'a impus cu mai mare necesitate și niciodată conducătorii, de State și popoare, nu au dat dovadă de o mai puțină înțelepciune politică!

Nu putem intra în amănuntele acestei bătălii, cu diversele încercări cari s'au făcut de către organisme publice sau particulare pentru a se realiza integrarea țărilor libere ale Europei într'un organism supra-național. Ceeace ne interesează din acest mozaic de inițiative și frământări, sunt numai repercusiunile ce-ar putea să le aibă mișcarea europeană în relațiile cu imperiul comunist. Problema care se pune și care trebuie examinată de orice om politic conștient, înainte de a face saltul în necunoscutul Europei Unite, este în ce măsură noul organism ar fi capabil să constituie și un dig de apărare contra expansionismului comunist, în ce măsură ar putea să onoreze argumentul principal, pentru care Statele sunt solicitate să-și sacrifice suveranitatea lor în favoarea unei autorități supra-naționale? Am cădea victimă unei iluzii primejdioase și practic nu s'ar realiza

nimic decât prelungirea unei situații precare și iremediabil compromise, dacă am crede că prin simpla integrare a țărilor europene implicit s'ar asigura și securitatea lor. Nu unificarea politică a Europei ar putea duce la salvarea ei de comunism, ci spiritul și condițiile în care s'ar realiza această operă colectivă.

Dacă s'ar concepe Europa Unită ca o simplă operație de tehnică politică, de tipul convențiilor realizate în domeniul economic, atunci organismul ieșit din retorta specialiștilor nu ar avea vigoarea necesară ca să se opună dinamismului ce-l manifestă mișcarea comunistă. Statele naționale și-ar sacrifica suveranitatea lor, în total sau în parte, pentru o himeră, pentru a descoperi la urmă că sunt tot atât de expuse unei invazii din răsărit. La ce le-a servit să se unească, când tăria lor colectivă nu e mai mare ca înainte? Trebuie ca dela începutul începutului constituirea unității europene să se facă în termeni anticomuniști clari: «Nu ne unim pentru a trăi mai bine, pentru a dispune de o piață mai largă de desfacere a produselor, etc., ci pentru a ne apăra în comun de primejdia din răsărit». Popoarele trebuie să știe că scopul fundamental al federației, al confederației sau al altei forme de unificare politică, este crearea unei forțe capabile să se înfrunte cu comunismul în toate domeniile și că obiectivul final al Europei Unite este alungarea barbarilor din rasarit în strafundurile din care au venit. Europa Unită este o întreprindere a viitorului, dar nu poate exista viitor european atâta vreme cât diviziile sovietice se găsesc pe Elba. Marile realizări europene în domeniul economic sunt ca o casă clădită pe nisip. Câtă vreme problema comunistă nu-i rezolvată, Europeanii nu se pot bucura în liniște de roadele muncii lor, pentru că mâine pot avea aceeași soarte ca și frații lor din răsărit.

În consecință, mișcarea europeană trebuie să-și defi-

nească clar obiectivele politice. Dinamica ideii comuniste nu se va lăsa intimidată de o colectivitate lașe. O Europă Unită va avea valoare numai în măsura în care la formarea ei prezidează voința de a combate comunismul și de a-l învinge. Nu li se pot cere sacrificii atât de mari popoarelor europene încât să renunțe la personalitatea lor politică dacă nu li se insuflă o mare idee, spiritul de Cruciadă contra comunismului, ca o alternativă de viață sau de moarte pentru viitorul lor. Compensația trebuie să fie la înălțimea sacrificiilor solicitate. Europa Unită nu trebuie să fie un bluf politic, ci o idee în marș, un apel la regrouparea și coordonarea tuturor resurselor morale și materiale ale Continentului nostru. Europa Unită trebuie să fie un strigăt de războiu adresat tuturor celor care mai cred în destinele civilizației noastre.

O altă greșală care trebuie evitată este să nu se încerce realizarea unității europene contra națiunilor. Kant, în faimosul lui proiect filosofic de pace perpetu (1795), afirmă că «națiunile sunt realități sociale, juridice și morale, înzestrate cu personalitate proprie și, ca atare, apte să se guverneze singure». Comunitățile omenești nu sunt numai o simplă materie socială, de care principii să uzeze după bunul lor plac.

Națiunile sunt entități istorice fundamentale. Ele sunt subiectul istoriei și ele crează istoria. Nu există istorie și nici cultură, în afară de națiune. Procesul de unificare europeană ar porni pe un drum fals și s'ar isbi de obstacole de netrecut dacă ar ignora existența națiunilor sau le-ar considera realități sociale de grad secund. Unitatea europeană, dacă se face trebuie să plece dela popoare, dela Statele naționale și dela interesele lor permanente. O Federație Europeană nu poate avea alt scop decât să asigure națiunilor participante o devoltare superioară stadiului politic în care au existat până atunci. Fiecare națiune trebuie să-și păstreze

în noua configurație politică nu numai personalitatea istorică și cultura proprie, dar să găsească și mijloace superioare pentru afirmarea și promovarea geniului lor particular.

Europa Unită trebuie să evite să ia ca model Statele Unite ale Americii. Constituția americană a avut la bază existența unei singure națiuni (un puternic nucleu Anglo-Saxon, care a asimilat progresiv imigranți din alte naționalități), în timp ce Europa e formată dintr'o multiplicitate de națiuni, fiecare având conturul istoric perfect delimitat.

Dacă printr'o constituție europeană s'ar încerca defraudarea aspirațiilor naționale ale popoarelor și amalgamarea lor într'o masă uniformă, s'ar urma exact învățăturii marxisto-leniniste, care a pus în aplicare un uriaș proces de nimicire al națiunilor captive, prin amestecul lor în regiunile unde sunt deportate. Nu există «națiune europeană» sau «un popor european». Acestea sunt ficțiuni. Există numai națiuni europene cari nu pot fi amputate de specificul lor național numai din dorința de a satisface fanteziile unor teoreticieni grabiți.

În sfârșit nu trebuie să se uite ca «unirea nu face întotdeauna puterea». Depinde de calitatea oamenilor, a grupurilor, a colectivităților cari intra într'o asociație. Tarile Europei Occidentale, cu rari excepții, se găsesc în stare de descompunere interioară. Pe deoparte aceste State sunt minate de partidele comuniste, pe de altă parte, în sferele guvernamentale și administrative și-a înfipt tentaculele conspirația comunistă. Dacă completăm acest tablou deprimant cu apariția unui tineret anarhizat și a unor mase populare fără preocupări politice și spirituale, ne dam seama cât de fragilă poate fi o construcție europeană supra-națională. Ce consistență poate să aiba și ce energie poate să iradieze un organism atacat de boli din toate prțile? Dacă pui la un

loc o grămadă de mere putrede, ele nu fac împreună un coș de mere sănătoase.

E imperios necesar, ca înainte de a se păși la construirea Europei Unite, fiecare Stat național să facă o cură de desintoxicare a organismului de otrava comunistă. Partidele comuniste trebuie dizolvate, iar rețelele conspiratoare, detectate și suprimate. Abia atunci s'ar putea crea premisele unei discuții valide a proiectului de unificare politică a Europei.

18) *Criminali de pace*

Nu asvârlim această acuzație preoților de toate religiile, cari, prin natura vocației lor, trebuie să predice pacea între popoare —chiar și atunci când lupi îmbracați în piele de oaie conduc destinele omenirii și împing milioane de oameni spre abatorul din Rusia și China—, în speranța unei ultime luări de conștiință la acești conducători denaturați, ci la falsii predicatori ai păcii, cari nu sunt altcineva decât niște interpuși ai comunismului, însărcinați cu o funcțiune precisă în cadrul planului monstruos de înrobire a întregii lumi.

Acești «pacifiști» rabiați, cari sunt dispuși să întrebuinteze ei înșiși violența pentru a restaura pacea acolo unde li se pare turburată, au un comportament bizar: ei își îndreaptă fulgerele indignării exclusiv contra Statelor occidentale și niciodată contra Statelor comuniste, deși atentatele acestora contra legii internaționale sunt infinit mai numeroase și mai grave. E o atitudine absurdă care amintește pilda lui Christos, cu paiul din ochiul deaproapelui și bârna din ochiul tău.

Acești pacifiști de origine dubioasă condamnă «agresiunea» americană din Vietnam, dar nu se sesizează de invazia organizată de Ho-Chi-Minh contra unor State

libere și de prezența unor trupe streine pe teritoriul lor. N'au auzit nimic și dacă au auzit, sensibilitatea lor de «pacifiști» nu reacționează la masacrarea de populații întregi, cu femei și copii, pentru că au refuzat să participe la raidurile de jaf și moarte ale bandelor din Vietnamul de Nord.

«Pacifiștii», susținuți cu arginții Moscovei, cer retragerea trupelor americane din Europa, dar nu se simt incomodați de prezența diviziilor sovietice pe Elba și nici nu îi vom vedea organizând manifestații în favoarea popoarelor robite.

«Pacifiștii» manevrați de Moscova pretind să se pună oapăt «agresiunilor» americane contra regimului lui Fidel Castro, dar nu se scandalizează de rasboiul de guerrillă ce-l întreține șeful Cubei comuniste în mai toate țările Americii de Sud.

Acești «pacifiști» sunt alături de «panterele negre» și participă la toate desordinele ce se produc în diverse țări libere pentru presupuse injustiții sociale, dar n'au lacrimi de vărsat pentru victimele teroarei comuniste din Ungaria, Cehoslovacia sau celelalte țări subjugate.

Sunt «pacifiști» de sens unic, nu cunosc decât o singură direcție de manifestare și totdeauna în profitul comunismului mondial.

Ce rost au aceste cete catilinare, cari s'au înmulțit considerabil în ultimii ani, în mai toate țările occidentale? Sensul lor de manifestare arată clar că nu poate fi vorba de expresia unor sentimente sincere și loiale pentru pace. Acești agitatori suferă de un fel de daltonism moral și politic, fiind incapabili să se sesizeze de delictetele contra pacii, săvârșite de maeștri conspirației comuniste. Misiunea lor nu este o misiune de pace, pentru că atunci s'ar manifesta cu și mai mare ardoare contra comuniștilor și ar avea, slavă Domnului, nenumărate prilejuri, căci agresiunile lor se succed ca o avalanșă.

Misiunea pacifiștilor aflați în slujba și solda Moscovei este ca, prin manifestațiile lor sgomotoase, să amortizeze în opinia publică efectul agresiunilor săvârșite de comuniști contra Statelor libere. Prin agitațiile lor urmaresc să acopere strigătele de durere ale victimelor noilor atacuri comuniste sau să denunțe ca agresori pe acei cari intervin în favoarea lor. Acești «pacifiști» mobilizează capacitatea de indignare și revoltă a opiniei publice într'o falsă direcție, pentruca operațiile de brigandaj ale comuniștilor să treacă neobservate. Ei strigă «uite hoțul», și indică pe Americani, pentruca adevăratul hoț, China și Rusia, să treacă neobservat cu prada, cu o nouă porțiune de pământ smulsă din trupul lumii libere.

Comunismul se găsește în războiu permanent cu toată lumea. Pacea pentru comuniști nu este decât un armistițiu pentru a pregăti noi atacuri. Nu pot ajunge la dominația lumii, cum le dictează obiectivul lor final, dacă nu conspiră permanent contra păcii, dacă nu folosesc orice prilej, orice moment de debilitate al vecinilor lor, pentru a se asvârli asupra lor și a-i subjuga. Comunismul sau se întinde peste tot pământul sau piere. Agresorii permanenți contra păcii, contra independenței și libertății altor popoare, se găsesc la Moscova și în alte capitale ale lumii comuniste. «Uniunea Sovietică, spune un pro-comunist convertit la anticomunism, Bullitt, fost ambasador la Moscova, se găsește permanent în stare de războiu, declarat sau latent, contra Statelor necomuniste ce există în lume. Și orice îmbrățișare prietenească pe care Guvernul sovietic o dă oricărui Guvern necomunist, e întovărășită de o intenție interioară de a-i aplica o împlântătură de pumnal pela spate. (William C. Bullitt, La Amenaza Mondial, 1947, p. 100.)

Vor cu adevărat pace comuniștii și afiliații lor din Occident? Ei bine, nimic mai simplu: ei trebuie să re-

nunțe atunci la politica de rapt pe care au practicat-o până acuma. Numai după ce Moscova va evacua Europa răsăriteană și va restitui popoarelor din acest spațiu dreptul de-a dispune în mod liber de soarta lor, de abia atunci, declarațiile lor pacifiste ar avea un sens și ar putea fi luate în considerare de Statele occidentale. Pace cu justiție, cum a cerut și Sf. Părinte Paul VI-lea și alți Papi înaintea lui, pacea care să respecte demnitatea omului și dreptul ginților. Dar ce fel de pace este aceasta care garantează comuniștilor cuceririle lor de până acuma, reprezentate prin cortina de fier, și dreptul la impunitate pentru toate raidurile lor viitoare contra lumii libere? Aceasta nu este pacea dorită fierbinte de întreaga omenire, ci pacea cimitirelor, pacea câmpurilor de muncă forțată, pacea sclaviei perpetue, pacea bestialității deslănțuite. Bandiții cari au cutropit atâtea popoare, le-au jefuit până la maduva oaselor, să dea mai întâiu prada înapoi și apoi pot fi invitați la masa verde pentru a stabili bazele unei păci durabile. Altminteri, orice fel de pace bazată pe actuala situație nu ar fi decât o instituționalizare a nedreptății, o recunoaștere a agresiunii ca factor creator de ordine internațională.

Cum o pace justă nu e posibilă în împrejurările de astăzi din cauza existenței unei puteri care contestă dreptul la viață al atâtor popoare și urmărește să le subjuge rând pe rând și pe celalalte, Statele lumii libere nu au voie să se asvârle în această cursă nesocotită a păcii, care le va băga în mormânt pe toate. «Nu există alt remediu, spune tot Bullitt, pentru a împiedeca ca Uniunea Sovietică să pună mâna pe Statele necomuniste decât să fie înfrunțați permanent cu forțe superioare.» (Idem, p. 101.)

Instinctul de conservare, continuă el, trebuie să fie mai tare decât dorința de pace și comoditate. Statele Unite nu trebuie să sovăiască să întrebuințeze chiar și

bombe atomice pentru a împiedeca noi crime din partea imperialismului sovietic. «Nu constituie nicio imoralitate executarea unui asasin potențial.» (Ibidem, p. 166.)

Un legionar român, Dr. Crișu Axente, a fost surprins de moarte tocmai când pregătea publicarea unei cărți sub titlul «Criminali de Pace». El voia să demonstreze, bazându-se pe un abundent material, că nu există numai criminali de războiu, ci și criminali de pace, adică acei oameni politici din democrațiile occidentale cari, în mod conștient sau inconștient, ascund adevărul popoarelor lor și propagă pacea cu viitorii lor asasani. Făcându-se apostoli ai pacii, când în realitate ar trebui să pregătească inevitabila înfruntare a lumii libere cu comunismul, acești oameni politici se fac uneltele inamicului și pregătesc mormântul națiunilor lor. Ei sunt criminali de o speță infinit mai periculoasă decât criminalii de războiu —un concept supus la vehemente critici după procesul dela Nürnberg— pentru că privează popoarele de însăși posibilitatea de a se apăra, de a da o ultimă bătălie pentru supraviețuirea lor. În numele acestei păci nefaste, popoarele sunt legate de mâini și de picioare și predate monstrului bolșevic pentru a fi conduse la locurile de tortură, convinși până în ultimul moment că nu merg la moarte, ci la o nuntă a fraternității universale. Incheiem cu un avertisment al lui Bullitt din anul 1947, când a scris faimoasa lui carte «La Amenaza Mondial», prin care vroia să-și răscumpere erorile săvârșite în cariera lui de diplomat :

«Știm că nu putem asigura pacea decât lărgind, până a acoperi întreaga suprafață a pământului, zona democrației, a libertății și a decenței umane. Dacă guvernul nostru, sub pretextul de a căuta pacea, continuă să tolereze ca în loc să se largească, să se ajungă a se suprima această zonă, nu ni se va acorda pacea, ci o luptă desperată contra atacurilor unor forțe zdrobitoare de

sclavi, obligate să înainteze de către comuniști. Dacă ne menținem acum fermi contra puterilor răului, căutând să extindem aria justiției lui Dumnezeu, e posibil ca să ne fie dată până și pacea. Dar nu o vom întâlni prin metoda împăciurii lui Stalin.» (p. 203.)

19) Doi pași înainte, unul înapoi

Prin aceste cuvinte simple și sugestive și-a exprimat Lenin concepția lui despre strategia comunistă. Se mai cheamă această concepție și «valsul lui Lenin». Istoria nu se desfășoară în line dreaptă. Adeseori, e nevoie de compromisuri și retrageri. Dacă ai isbutit să faci doi pași înainte și situația nu-ți îngăduie să păstrezi tot ce ai cucerit dela primul asalt, trebuie să fi gata a ceda o parte din teren. Esențial este ca făcând bilanțul înaintărilor și retragerilor, să rămână de partea ta un câștig substanțial.

Dar această retragere este provizorie. Ea nu înseamnă abandonarea țelurilor finale ale revoluției. Tot Lenin mai spune: «Te retragi, pentru a înainta mai bine». Odată ce se ivește o conjunctură favorabilă, comunismul trebuie să-și reia marșul victorios, fără a ține seama de promisiunile facute, de angajamentele luate sau chiar de tratatele încheiate cu alte puteri. Relațiile cu cei mai slabi se reglementează pe bază de forță.

Lenin a aplicat acest principiu, al strategiei elastice, chiar din primul an de existență al Rusiei Sovietice. Bolșevicii au cucerit puterea în Noembrie 1917 și, în Martie 1918, au semnat pacea dela Brest Litovsk cu Puterile Centrale. Tratatul era deplorabil din punct de vedere al intereselor rusești, deoarece impunea grave pierderi teritoriale. Dar pentru Lenin problema primordială în acel moment era de ordin intern, consolidarea

dominației comuniste. Bolșevicii nu puteau lupta în același timp cu armatele albe și cu Puterile Centrale. Ches-tiunea păstrării integrității teritoriale a vechiului im-periu țarist cădea pe al doilea plan. Lenin era dispus să sacrifice orice întindere teritorială, numai ca restul imperiului să rămână în mâinile lui. El a dat un pas înapoi pentru a salva revoluția. Și nu numai că i-a reușit acest obiectiv, dar, prin salturi succesive, realizate ulte-rrior, Rusia Sovietică și-a recucerit teritoriile pierdute, și mai mult chiar și-a rotunjit frontierele cu alte cu-ceriri, ajungând până la Elba.

În politica internă a aplicat aceeași rețetă. Sub pre-siunea situației catastrofale din economie, a abandonat parțial sistemul comunist de producție, inaugurând NEP, adică Noua Politică Economică. Evident că odată criza depășită, urmașii lui au revenit la vechiul sistem, su-primând măsurile de liberalizare.

De aci două învățăminte: când auzim de anumite mă-suri de liberalizare în imperiul comunist sau când vedem că Rușii se retrag din anumite regiuni, cum s'a întâmplat în Persia, în 1946, sau în Austria, în 1955, nu trebuie să credem că au renunțat la scopurile lor im-perialiste. Ei joacă «valsul lui Lenin». «Acei cari se plâng, zice Bullitt, de elementul inconstant și imprevizibil în politica externă a Uniunii Sovietice, confundă tactica strategică cu obiectivele. Guvernul sovietic înaintează cu pas sigur către scopul lui final, în timp ce își schimbă continuu tactica lui strategică, cum ar face-o orice car-tier general, disimulându-și proiectele și mișcându-și tru-pele, măsurându-și cu cea mai mare grijă propria forță sau debilitate ca și aceea a Statelor necomuniste, cari ocupă restul pamântului». (William C. Bullitt, *La Ame-naza Mondial*, 1947, p. 91.) Și mai departe:

«Uniunea Sovietică înaintează pe oriunde poate înain-ta fără să aibă de suferit represalii. Când agresiunea

e grea sau periculoasă, atunci se oprește un moment. (...) Guvernul Sovietic sondează mereu din nucleul său moscovit, în căutare de victime, spațiile cari înconjoară Uniunea Sovietică. Când se isbește de obstacole serioase, se retrage, îndreptându-se spre un alt spațiu. Când se întâlnește cu o victimă ușor de digerat, o invadează și o digeră.» (Idem pp. 93 și 94.)

Coexistența pacifică, ce astăzi e la modă, aparține aceleiași strategii suple. Rusia Sovietică simte necesitatea unei perioade de conviețuire cu lumea liberă, pentru a-și regrupă forțele și a pregăti asaltul final.

Occidentul nu are decât o singură posibilitate să scape din strânsoarea mortală a valsului lui Lenin: contra-atacul pe baza unei strategii proprii.

20) *Planul lui Lenin*

Dupăce revoluția bolșevică s'a consolidat în Rusia, Lenin a fixat etapele de cucerire ale lumii:

«Mai întâiu, spunea el, vom lua Europa răsăriteană, apoi masele din Asia. Apoi vom încercui Statele Unite, ultimul bastion al capitalismului. Nu va trebui să îl atacăm; va cădea ca un fruct copt.» Există și o altă versiune, după care Lenin ar fi spus că Europa occidentală va cădea ca un fruct copt, iar Statele Unite, asfixiate de celelalte continente, vor fi silite să capituleze.

Acest plan nu constituie un secret de operațiuni al Statului Major al conspirației comuniste. Oricine îl poate citi, dacă îl îndreptă pașii să viziteze mausoleul lui Lenin, din Piața Roșie.

De când a fost enunțat și până astăzi, acest plan a fost îndeplinit cu o rigoare matematică. Oricine poate să verifice cu harta în mână creșterea imperiului comunist în conformitate cu prevederile lui Lenin.

—«Mai întâiu vom lua Europa răsăriteană». Această primă parte a planului s'a realizat la sfârșitul celui de-al doilea războiu mondial.

—«Apoi masele din Asia». Masa centrală a Asiei cade sub stăpânirea comuniștilor în 1949. Acuma lupta se dă pentru cucerirea țărilor dela periferia continentului: Indochina, Tailandia, India și Corea.

—Care va fi soarta Europei Occidentale? Acuma ne aflăm în faza de cucerire a restului de Europa. Se desemnează clar o vastă mișcare de învăluire, din Mediterana, depe Elba și din nord. Dacă Americanii își retrag trupele din Europa, atunci se va crea aici un vid politic și militar și Europa Occidentală va cădea «ca un fruct copt».

Concomitent se accelerează procesul de desagregare, al Africei și Americii de Sud, încât sfârșitul Statelor Unite ca națiune liberă, e inevitabil.

Evident că planul Lenin nu s'a realizat până acum și nu se va realiza în viitor prin forța cuceritoare a armatelor roșii, ci prin acțiunea secretă și convergentă a conspirației comuniste din Occident. Această conspirație a determinat pe Roosevelt la Teheran ca să treacă Europa răsăriteană în sfera de influență sovietică. Aceași conspirație a organizat predarea Chinei lui Mao și aceeași conspirație a silit Anglia și Franța să-și lichideze imperiile coloniale. Acuma, aceeași conspirație, care exercită o influența hotăritoare în Statele Unite, împinge la evacuarea sud-estului asiatic și a Europei Occidentale de trupe americane, pentru a face loc penetrației sovietice.

Situația reclamă ca să se exercite o presiune maximă din partea țărilor amenințate din Europa și Asia, pentru ca Statele Unite nu numai să rămână acolo unde se găsesc, dar să întărească și mai mult dispozitivul de apărare al lumii libere. Această presiune trebuie să fie

suficient de puternică ca să contrabalanseze presiunea invizibilă a conspirației comuniste.

21) *Centrul de greutate al bătăliei*

În orice bătălie, trebuie să știm unde zace centrul ei de greutate, pentru ca în acel punct să concentrăm forțele principale. De câte ori n'am auzit că pentru a combate comunismul, trebuie să eliminăm mai întâiu mizeria din lume. Dar iată că în țările industriale din Occident mizeria a fost quasi-eliminată și totuși comunismul continuă să recolteze succese. Dacă ne vom concentra forțele disponibile în această direcție, adică să alimentăm mai bine pe oameni, să le procurăm locuințe mai confortabile și salarii mai ridicate, fără îndoială ca vom săvârși lucruri interesante și utile, dar comunismul nu va fi înfrânt și pericolul căderii noastre în robie nu va fi înlăturat.

Rusia Sovietică șantajează lumea cu un războiu nuclear care ar putea distruge întreaga planetă. Această catastrofă e puțin probabil să se producă, deoarece s'a ajuns la un echilibru al teroarei, care blochează reciproc inițiativele.

Să examinăm acum posibilitatea unui războiu convențional. Contrar a ceea ce crede lumea, nici acest tip de războiu nu poate avea loc, din cauza debilității interne a Rusiei și a sateliților ei. Dacă se realizează o solidă linie de rezistență în Europa Occidentală, țările Pactului Varșoviei pierd bătălia, cutoatecă, numeric, armatele lui ar putea fi superioare Aliaților. Nici Românii nici Ungurii nici Polonezii și nici Bulgarii nu vor lupta contra Occidentului. Comunismul pierde războiul, pentru că nu poate conta pe lealitatea propriilor lui trupe. Se vor produce dezertări în masă, de unități întregi. Se

va desagrega nu numai frontul, dar și regimurile respective. În modul acesta, armatele roșii vor fi tăiate de bazele lor din Rusia și anihilate. Popoarele subjugate, profitând de războiul, se vor ridica în masă pentru a-și recuceri libertatea. Cel mai mare aliat de care dispune Occidentul într'un război convențional —aliat uitat și desprețuit— este potențialul revoluționar al popoarelor subjugate.

Din partea Rusiei Sovietice este exclusă inițiativa unui război convențional, căci își cunoaște propria ei debilitate. 200 de milioane de oameni, aparținând la diferite naționalități subjugate, nu așteaptă decât acest ceas binecuvântat, când paznicii vastelor închisori unde zac să fie ocupați cu războiul, pentru ca ei să se revolte și să-și recâștige libertatea.

Evident situația se schimbă dacă Americanii își retrag trupele din Europa și în golul militar care se produce înaintea Rusii. Dar aceasta nu se mai cheamă război convențional, ci o simplă plimbare militară până la țărmurile Atlanticului.

Pericolul zace în altă parte. Chiar în Occident, în colosala proliferare a rețelelor conspirației comuniste în lumea liberă și în capacitatea ei ocultă de a conduce politica mondială, conform intereselor comuniste. Avem cazul Ungariei. În câteva zile se prăbușește regimul comunist din această țară, ca un castel de carton, pentru că nu avea rădăcini în popor. Am văzut de asemenea ce s'a petrecut în Cehoslovacia. Și într'un caz ca și în celălalt, au intervenit tancurile sovietice pentru a restaura regimul de teroare. Dar, după cum se știe, această intervenție nu ar fi avut loc și astăzi Ungaria și Cehoslovacia ar fi țări libere, dacă în prealabil Moscova nu ar fi obținut consimțământul Americii de Nord la această invaziune.

Se petrece această situație paradoxală cu țările din

răsărit că regimurile lor comuniste nu sunt viabile prin ele înseși. Existența lor e garantată de Moscova. Moscova, la rândul ei, e garantată de Statele Unite, respectiv de conspirația comunistă care exercită o puternică influență asupra deciziilor de politică externă ale acestei țări. Contrar a ceea ce se crede, comunismul e foarte slab în propria lui arie de dominație, în Rusia și în țările subjugate de ea, și e foarte puternic în marile democrații occidentale, în frunte cu Statele Unite, adică exact în acele țări presupuse a constitui digul de apărare al lumii libere.

Această situație paradoxală convertește lumea occidentală în câmpul principal de luptă. Trebuie să eliminăm mai întâi inamicul din Occident, din propria noastră casă, pentru a priva Moscova și China de privilegiul impunității, de care beneficiază acum oricâteori întreprind o nouă agresiune.

Inzadar stăm cu puștile la uși și la ferestre, când inamicul a pătruns pe căi subterane în propria noastră casă și ne atacă din spate. Inzadar posedăm arme nucleare și armate bine antrenate și exercitate, dacă cei ce decid de mânuirea lor lucrează sub influența conspirației comuniste.

Până acum nu s'a întreprins nimic substanțial în Occident pentru a acoperi acest front, unde inamicul înaintează cu pași gigantiști. Constatăm cu surprindere și amărăciune că nimeni nu se ocupă de acest gen de războiu, necunoscut până acum, războiul dimensiunii a patra, singurul ce interesează în acest moment. O parte importantă a bugetului militar din Statele libere ar trebui folosit pentru descoperirea și anihilarea conspirației comuniste care lucrează în interiorul lor.

22) *Toți veți fi asasinați!*

Asistăm la tristul spectacol oferit de o mulțime de oameni politici, de scriitori, ziariști, oameni de afaceri și chiar ofițeri de înalt rang cari își caută salvarea la Moscova. Ei își închipuie că renunțând la atitudinea lor intransigentă față de comunism și intrând într'o zonă politică mai puțin expusă, se vor pune la adăpost de primejdii. Ei speră că și partea cealăaltă, lumea comunistă, va aprecia schimbarea lor de poziție și își va atenua rigiditatea ideologică, renunțând la teoriile lor de dominație mondială.

O cumplită eroare pe care o vor plăti scump toți acei cari se încredințează condescendenței comuniste.

Pentru comuniști, colaborarea cu alte elemente e prevăzută în planul lor de cucerire a lumii, ca o modalitate de a pătrunde în incinta Statului și de a-l invada din interior. Dar odată ce și-au atins scopul și nu mai au nevoie de aceste trupe auxiliare, se debarasează de ele în modul cel mai nemilos. Cei ispitiți să creadă în posibilitatea unui «modus vivendi» cu comunismul, să cerceteze istoria recentă a țărilor din răsărit. Ce soarte le-a rezervat comuniștii colaboratorilor din celalalte partide, cari le-au netezit drumul spre putere? Afară de cei ce au putut să fugă în Occident, toți au sfârșit în mormânt sau în închisoare.

Din tragica experiență a popoarelor din răsărit ar trebui ca Occidentul să tragă concluziile necesare și să le aplice propriei lui situații. E inutil să-ți modifice atitudinea față de comunism pentru a-i capta bunăvoința. Finalul e același atât pentru acei cari nu părăsesc tranșeele creștinătății și ale patriei cât și pentru acei cari speculează la bursa coexistenței sau chiar își oferă direct serviciile Moscovei. Acești oportuniști pot obține cel mult o amânare a momentului lichidărilor, dar nu

o ridicare a sentinței. Comunismul e ca o alee împodobită cu ghirlande de flori, la capătul căreia te așteaptă călăul cu butucul și cu securea.

Nu vrem să provocăm teamă sau panică, ci doar să adresăm tuturor Occidentalilor cari ocupă posturi de răspundere în Stat și societate un sever avertisment sub forma ce ni s'a părut mai categorică:

Toți veți fi asasinați!

Odată stăpâni pe țara voastră, comuniștii nu vor cruța pe nimeni. Vor săvârși în Occident o baie de sânge cum n'a mai cunoscut istoria. Nu vor pieri numai dușmanii declarați ai comunismului, ci clase întregi, indiferent de comportamentul individual al unuia sau altuia.

Nu ajută la nimic să fi aderat la politica coexistențialistă sau să fi participat la formațiuni de front popular.

Toți veți fi asasinați!

Nu veți putea scăpa de răsbunarea comunismului, fugind de responsabilități publice și consacrându-vă exclusiv afacerilor particulare!

Toți veți fi asasinați!

Nu veți putea invoca trecutul vostru imaculat: n'ați fost înregimentat în niciun partid și n'ați desfășurat nicio activitate politică. E suficient să fi fost un brav cetățean, care și-a făcut permanent datoria față de țară, ca să fiți puși pe lista celor condamnați să dispară.

Nici calitatea voastră de intelectuali de elită nu va fi respectată de comuniști, căci una din două: sau veți pieri în închisoare sau veți muri spiritual, fiind obli-

gați de regim să scrieți lucruri contrare convingerilor voastre.

Toți veți fi asasinați!

Funcționarii Statului, aparatul lui militar, administrativ, judecătoresc și polițienesc e în primul rând vizat să sufere martiriul. Nu se vor salva decât foarte puțini, și anume acei cari vor consimți să devină uneltele regimului și să participe la masacrarea propriilor lor camarazi și colegi.

Toți veți fi asasinați!

Comercianții, industriașii și toți oamenii de afaceri ai națiunii, deținători ai unui capital oricât de mic, veți fi progresiv deposezați de bunurile voastre și asvârliți în stradă, pentru a vă sfârși viața ca vagabonzi sau cerșetori.

Toți veți fi asasinați!

Muncitori, cari vă închipuiți că victoria comunismului în țara voastră vă va aduce raiul pe pământ, vă veți blestema și ceasul nașterii voastre după-acei veți cunoaște adevărata înfațișare. Nu veți fi uciși, dar veți trăi atât de rău, veți suferi atâtea privațiuni și veți fi supuși la munci atât de grele încât moartea vi se va părea mai dulce decât viața.

Din oameni liberi, veți deveni sclavii regimului, obligați să munciți acolo unde noii stăpâni vă poruncesc și în condițiile dure prescrise de ei.

Nu veți fi asasinați, dar veți muri pârțicică cu pârțicică, trupește și snfletește.

Ura cea mare a comuniștilor e rezervată însă țărănimii. Cum pătura de țărani reprezintă în fiecare na-

țiune elementul ei de bază, care asigură continuitatea ei istorică, eo ipso devine ținta loviturilor celor mai înverșunate. Prin masa ei impresionantă, milioane de oameni, țărănimea nu poate fi alungată de pe pământul ei și transformată în proletariat agricol decât prin mijloacele cele mai dure.

În România au înconjurat satele recalcitrante cu armata și le-au ras de pe fața pământului cu tunurile și cu tancurile. Mii și mii de țărani au fost uciși pentru că s'au împotrivit măsurilor de colectivizare.

Toți veți fi asasinați!

Nimeni nu se va putea salva. Din mândra națiune de odinioară nu va rămânea decât o grămadă de ruine. Supraviețuitorii vor constitui o masă de oameni înfricoșați de suferințele îndurate cari nu vor cuteza să-și ridice nici ochii față de noii stăpâni.

Situația actuală a națiunilor occidentale e ca a unui om minat de o grea boală, pentru care nu există altă salvare decât masa de operație. Nici națiunile occidentale nu se pot salva cu alte mijloace: nici făcând politica struțului și nici coexistând cu monstrul. Comunismul e o boală socială, care se întinde ca un cancer și care până la urmă va invada întreg organismul național. Atunci salvarea nu mai e posibilă.

Operația la care trebuie să se supună națiunile libere este să se înfrunte cu comunismul! Pentru a nu fi asasinați, trebuie cum spune Bullitt, ca asasinul potențial să fie eliminat.

23) Câteva reguli de acțiune

În rândurile care urmează vom încerca să sintetizăm ideile de până acuma în câteva «reguli de acțiune»:

1) Nu se poate nimeni salva de comunism pe alte căi decât prin înfruntarea lui eroică.

2) Fiecare individ e responsabil nu numai de soarta lui și a familiei lui, ci și a poporului căruia aparține și a Bisericii creștine. În acest moment decisiv pentru destinul civilizației noastre nimeni nu poate dezerta delator, refugiindu-se în domeniul intereselor strict personale.

3) Pentru a birui comunismul, trebuie mai întâiu să ne cunoaștem pe noi înșine în raport cu concepția de viață a inamicului: ce suntem, ce structură avem și ce valori reprezentăm.

4) Pe drumul explorării interioare, vom descoperi filonul creștin în adâncurile conștiinței noastre. Această descoperire e de o importanță capitală pentru lupta în care suntem angajați. Numai omul creștin dispune de energiile necesare pentru a se măsura cu comunismul și a-l înfrânge.

5) Odată ce ne-am degajat personalitatea creștină din haosul moral și spiritual al lumii moderne, trebuie să identificăm frontul de luptă. Acest front nu e reprezentat printr-o linie vizibilă, ci șerpuește și se încovoie în mii și mii de forme, amestecându-se cu întreaga noastră existență. Nu există activitate omenească care să nu se afle sub bătaia armelor inamicului.

6) Pentru a avea vederea clară a câmpului de bătaie, trebuie să expulșăm din conștiința noastră toate falsele imagini despre comunism. Să nu ne lăsăm înșelați de propaganda inamicului, crezând că comunismul se poate prabuși din interior sau printr-o luptă fraticidă sau că timpul îi va atenua brutalitatea caracteristică. Nu există substitut pentru victorie.

7) Să nu ne încredințăm nici intervenției Divine, atâta vreme cât nu facem nimic să o merităm. Noi repudiem de fapt ajutorul Divin prin atitudinea noastră

insensibilă la suferințele martirilor sau deadreptul binevoitoare față de comunismul ateu. Omul nu e un parazit a lui Dumnezeu, cum spune Alexandru Cantacuzino, ci un colaborator al Său. Dumnezeu nu se poate substitui omului în lupta lui contra puterilor răului, pentru că omul este o ființă liberă. Dumnezeu ajută pe om numai în măsura în care acesta își arată vrednicia în lupta pentru apărarea ordinii Divine a societății.

8) Trebuie să fim atenți ca în această luptă să nu cădem victimă falsilor anticomuniști sau diletanților politici. Primii sunt puși de inamic să capteze curentele anticomuniste și să le împiedece a ajunge la maturitate; tagma dilentaților e formată din agitatori superficiali sau oameni lipsiți de bărbăție și curaj. După ce agită un timp oarecare problema comunistă, și unii și alții se trag deoparte, lăsând desorientați și desamăgiți pe cei cari i-au urmat.

9) În lupta contra comunismului trebuie să ne angajăm cu tot ce avem, cu toate resursele personalității noastre și cu toată capacitatea noastră de sacrificiu. Pe acest drum nu mai există întoarcere decât biruință sau moarte. Trebuie tăiate toate punțile în urma noastră, pentru a putea privi cu liniște și încredere numai viitorul.

10) Să nu facem numai planuri, teorii, și să creem organizații pe hârtie. Să coborim în tranșee, în locurile unde atacă comunismul și acolo să-l combatem cu mijloace corespunzătoare fiecărei situații. La multiplicitatea de acțiuni întreprinse de comunism contra securității Statelor naționale, trebuie să răspundem cu o gamă tot atât de variată de contraacțiuni, destinate să-i paralizeze inițiativa.

11) Să evităm dispersiunea de forțe, angajându-ne în probleme secundare, cum ar fi problemele sociale, economice, regionale, confesionale, rasiale, pierzând din

vedere obiectivul principal. Soluționarea acestor probleme nu rezolvă nimic, dacă problema principală, comunismul, nu e rezolvată.

12) Materia e secundară în această luptă. Să nu credem că pentru a învinge comunismul, trebuie bani, bani și iar bani. Trebuie suflet, suflet și iar suflet. Odată ce vor fi trezite din letargie forțele vii ale sufletului, vor veni și banii. Fiecare combatant anticomunist se va simți obligat să contribuie cu tot ce poate la susținerea luptei. Cu cât crește numărul luptătorilor cu atâta vor crește și posibilitățile financiare ale organizației. În fața uriașei ofensive materialiste a conspirației comuniste, trebuie să răspundem cu sacrificiul de fiecare zi, rupând la nevoie din minimum de existență.

13) Comunismul fiind o primejdie mondială, trebuie să ne lărgim orizontul politic, până a îmbrățișa întreaga extensiune a conflictului. Numai printr'o colaborare leală și coordonare de eforturi între toate forțele naționale și creștine se poate opri avalanșa comunistă, trecându-se dela defensivă la ofensivă.

24) *In picioare!*

Ceeace ne înspăimântă pe noi, cei de dincolo de cortina de fier, și ne face să fim pesimiști privitor la viitorul lumii libere, este lipsa de reacțiune față de iminența primejdiei. Lumea își continuă viața obișnuită, fără să își dea seama că «Hannibal, ad portas» și ar trebui să traiască în cel mai înalt grad de alarmă. Se petrec fenomene asemănătoare cu ceeace am trăit noi în România, înainte de prăbușire și doliul general ce-a isbit națiunea. Un blocaj al reflexelor de apărare, o anestezierie a sensibilității politice, o lipsă elementară de viziune și prevedere. A face politică nu înseamnă atâta a vedea,

cât mai ales a prevedea. Măinele e mai important în politică decât astăzi.

Ce să se mai întâmple ca lumea să se scuture de apatie? Să defileze diviziile sovietice în capitalele europene? Să fie oamenii ridicați cu zecile de mii, duși la locul de execuție sau deportați? În închisorile din România se găseau mii și mii de oameni din vechile partide cari înainte ne-au persecutat. Când au ajuns în suferință, recunoșteau cu durere, dar prea târziu, că am avut dreptate noi și nu ei, cari spunea că «dracul nu e chiar așa de negru» și că «în vinul comunist dela început s'a turnat multă apă».

Există o fugă generală de răspundere în Occident. Individul lasă răspunderea combaterii comunismului guvernului și organelor lui; guvernele lasă răspunderea asupra Europei; Europa, Americii, iar America restului lumii sau fragilelor întocmiri defensive, OTAN, SEATO, CENTO, și altele. În modul acesta, se crează un cerc vicios, o psihoză a lașității, încât nimeni nu își asumă răspunderea de a salva omenirea de flagelul bolșevic. Să ne imaginăm că această situație, această delăsare generală și de necrezut, s'ar fi petrecut în timpul invaziei Hunilor sau a Arabilor sau a Turcilor. Azi n'ar mai exista Europă și nici civilizație creștină.

De unde provine acest abandon general în domeniul apărării naționale și internaționale? Din cauza abandonării personalității noastre creștine, a sensului nostru autentic de viață. Omul nu a fost făcut pentru a produce și a consuma bunuri, cum ne asigură astăzi experții economici, ci pentru a crea o cultură, a crea o Patrie, a recrea permanent Biserica. Dar a crea înseamnă a servi unei ordine mai înalte de valori și a te sacrifica permanent pentru triumful acestei ordine. Subsistența materială este numai suportul fizic al existenței, pentruca individul să se poată avânta în domenii supe-

rioare. E o necesitate, dar nu constituie esențialul vieții. În lume există mii de adevăruri. Și scaunul pe care ședem e un adevăr. Dar între miile de adevăruri, există o ordine, o ierarhie. În fruntea lor, în vârful piramidei, strălucește Verbul Divin. Urmează apoi Patria, Cultura, Statul și toate celelalte pe planuri mai inferioare. Dacă ne proclamăm societate de consum, răsturnăm toată ierarhia și pierim. Nu ne apărăm de comunism, pentru că nu ne mai interesează valorile pe care acesta le atacă și vrea să le desființeze. Și imperiul roman s'a prăbușit, deși era imens și puternic, când s'a proclamat societate de consum.

Dupăcum există investiții materiale în diferite domenii de utilitate individuală sau națională, tot așa există investiții de sacrificii pentru binele comun. Fără de sacrificiile de viață omenesci în Cruciada de Eliberare, unde ar fi Spania astăzi? Nu s'ar fi bucurat de cei 30 de ani de pace și prosperitate.

Și acum să comparăm exemplul spaniol cu ceea ce s'a întâmplat în România, la 23 August 1944. Dacă guvernării de atunci în loc să-și fi pierdut capul și să fi deschis frontierele invaziei sovietice, ar mai fi rezistat câteva luni, cu armele în mână, România ar fi obținut alt Statut, chiar din partea Rusiei, un Statut asemănător Finlandiei. Fără îndoială că în această rezistență de ultima oră, am mai fi pierdut 200.000 de soldați, dar am fi salvat două milioane de români, cifră la care se ridică totalul victimelor din țara noastră de când s'a instaurat regimul comunist, și ne-am fi salvat libertatea națională.

Ce este de făcut? Nimeni nu trebuie să asvârle răspunderea apărării Europei creștine asupra altora și nici asupra Statelor sau guvernelor. Fiecare e răspunzător față de Dumnezeu. În ziua judecății, cei cari vor avea de suferit mai întâiu depe urma dreptei mâinii a Mân-

tuitorului, înaintea tuturor păcătoșilor, vor fi cei «căldicei», ceice s'au sustras răspunderilor, ceice au privit cu indiferență cursul tragic al evenimentelor, în această oră apocaliptică, văzându-și numai de afacerile lor particulare. Față de ceea ce se întâmplă astăzi în lume, față de iminența primejdiei de a se instaura dominația Fiarei peste tot globul, nu există nicio justificare. Copii, tineri și bătrâni, bărbați și femei, sănătoși și bolnavi, toți trebuie să iasă în întâmpinarea inamicului. Toți trebuie să aibă ochii îndreptați spre câmpul de bătaie și să facă ceva, chiar depe patul de suferință, măcar să rostească o rugăciune pentru biruința armatelor creștine.

Problema capitală a lumii actuale este supraviețuirea. Aș îndrăzni să spun că toate celelalte probleme cu care se ocupă guvernele lumii sunt secundare în raport cu primejdia care ne amenință din răsărit.

Dar nu e destul să ieșim în întâmpinarea inamicului; ci trebuie să asvârlim în bătălie imensele forțe pe cari ni le pune la dispoziție personalitatea noastră creștină. Inteligența noastră ni se ascute, voința ni se fortifică și sufletul ni se umple de o încredere nemărginită în victorie, când ne punem sub ocrotirea lui Dumnezeu. Evident, nu e destul să înălțăm rugăciuni către Atotputernicul și apoi să ne retragem în vechile noastre comodități. O, nu. Nu trebuie să uităm că omul e o ființă liberă și, având această caracteristică, Dumnezeu nu i se poate substitui propriei lui decizii. Dumnezeu vrea ca omul să-și exercite în consonanță cu eul său creator libertatea de care dispune. Dumnezeu vrea ca omul să devină un colaborator al său, în lupta ce s'a încins astăzi peste tot globul contra Așezământului întemeiat de Mântuitor. El nu ajută decât pe acei cari se ajută, pe acei cari apără steagul lui Christos și nu pe acei cari dezertează de sub acest steag.

În fața imensității primejdiei și a puținătății aparente a forțelor noastre, să invocăm ajutorul lui Christos, aducându-ne aminte de îndemnul Lui:

«Îndrăsniți, eu am învins lumea»

ES MANUSCRITO.

TABLA DE MATERII

	Pág.
NOTA EXPLICATIVA	5
I. CE ESTE COMUNISMUL?	7
1. Comunismul nu e o doctrină	11
2. Comunismul nu este un sistem economic și social	13
3. Comunismul nu este o revoluție	16
4. Comunismul nu este un partid	20
5. Comunismul nu este un Stat	23
6. Comunismul este o conspirație	26
7. Structurile paralele	28
II. COMUNISM ȘI CREȘTINISM	33
1. Persoana umană	36
2. Christos și persoana umană	42
3. Forța distructivă a comunismului	49
III. COMUNISMUL IN ACȚIUNE ȘI MIJLOACELE DE APARARE	61
1. Dialectica acțiunii	62
2. Conspirația lucrează la scară mondială	64
3. Cultivarea contradicțiilor	67
4. Capcana informațiilor	69

	Pág.
5. Primejdiile dialogului	71
6. Despre inteligența comuniștilor	74
7. Iconoclaștii moderni	78
8. «Le fascisme ne passera pas»	82
9. Se poate prăbuși comunismul din interior?	87
10. Policentrismul comunist	92
11. Teoria convergenței	95
12. Umanismul comunist	100
13. Arta posibilului	105
14. Realism politic și realitate politică	110
15. Conflict de generație	113
16. Societate de consum	118
17. Europa unită și comunismul	122
18. Criminali de pace	127
19. Doi pași înainte, unul înapoi	132
20. Planul lui Lenin	134
21. Centrul de greutate al bătăliei	136
22. Toți veți fi asasinati!	139
23. Câteva reguli de acțiune	142
24. În picioare!	145

EDITURA DACIA

Rio de Janeiro - Madrid

Director: Dr. Faust Brădescu

Publicații apărute:

General Platon Chirnoagă: *Un chapitre d'histoire roumaine (1940-1945)*. 1962.

Dr. Faust Brădescu: *Antimachiavélisme légionnaire*. 1963.

Grigore Manoilescu: *Integration de l'Europe Danubienne*. 1963.

Mihail R. Sturdza: *România și Sfârșitul Europei. Amintiri din Țara pierdută*. 1966.

Nic. Iancu Păltinișanu: *Tălmăciri. Versuri*. 1966.

Paul Guiraud: *Codreanu et la Garde de Fer*. 1967.

Chirilă Ciuntu: *Din Bucovina pe Oder. Amintirile unui legionar*. 1967.

Mărturii despre Legiune (40 de ani dela întemeierea Mișcării Legionare). 1967.

Horia Sima: *O homem novo*. 1968.

Demetrius Leontieș: *Prin mlaștini și furturi. Versuri*. 1968.

Ion Cârjă: *Intoarcerea din Infern*. 1969.

Ernest Bernea: *Testemunhos para un homem novo*. 1970.

Neculai Totu: *Notas del Frente Español*. 1970.

Louise David - Ion Mării: *A Grenoble. Sur les traces du Capitaine*. 1971.